

การศึกษา
การสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดราชบุรี "

ปริญญานิพนธ์

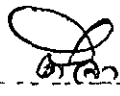
ของ

ทวีศักดิ์ ชูแดงประทีป

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยศึกษาศาสตร์
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาบัณฑิต
๔ มีนาคม ๒๕๑๔

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต ได้พิจารณาปัญหานี้นี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ได้

----- ภาณุ วัฒนศิริ ปรธาน
----- ๑๖/๑๒/๒๕๒๕ กรรมการ

๔ มีนาคม ๒๕๒๕

ประกาศคุณูปการ

ในการทำปฏิญาณตนฉบับนี้ ผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากคณะอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ กุหลาบ มัลลิกะมาส ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิลา จ้ายนัยโยธิน ในการให้คำแนะนำและแก้ไขมาโดยตลอด และอาจารย์ ไพศาล หวังพานิช ผู้ให้คำแนะนำทางค่านสถิติ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูง

อนึ่ง ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือ และอำนวยความสะดวก จากผู้ช่วยหัวหน้าส่วนองค์การบริหารส่วนจังหวัด เจ้าหน้าที่แผนกศึกษาเทศบาลเมืองราชบุรี หัวหน้าหมวดการศึกษานำเภอทุกอำเภอ ครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนที่ผู้วิจัยทำการสำรวจทุกแห่ง คุณวิไล ญาณประทีป และคุณชาญ สรรเพชญ์ จึงขอขอบพระคุณ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ทวีศักดิ์ ญาณประทีป

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑/ บทนำ	๑
ภูมิหลัง	๑
ความมุ่งหมายของการศึกษากันควา	๓
ความสำคัญของการศึกษากันควา	๓
ขอบเขตของการศึกษากันควา	๔
ก่าจำกัดความศัพท์เฉพาะ	๔
ขอตกลงเบื่องตน	๕
๒ เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีดำเนินการศึกษากันควา	๖
๑. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากันควา	๖
๒. วิธีดำเนินการศึกษากันควา	๑๗
๑. นวตประชากรที่ใช้ในการวิจัย	๑๗
๒. การสร้างแบบสอบถาม	๑๗
๓. การแจกแบบสอบถามและรวบรวมข้อมูล	๑๘
๔. การเสนอข้อมูลและแปลผล	๑๘
๓ การวิเคราะห์ข้อมูล	
การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ ๑	๒๑
การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ ๒	๓๓
การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ ๓	๖๒
การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ ๔	๖๘

๔ /	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และเสนอแนะ	๗๔
	สรุปผลการวิจัยและอภิปราย	๗๕
	๑. สถานภาพของครู	๗๕
	๒. การดำเนินการสอนของครูภาษาไทย	๗๖
	๓. ปัญหาเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย	๘๔
	๔. ขอบกัเห็นและความต้องการของครูผู้สอนภาษาไทย	๘๗
	ขอเสนอแนะในการปรับปรุงการสอนภาษาไทย	๘๘
	๑. ขอเสนอแนะสำหรับสถาบันที่ผลิตครู	๘๘
	๒. ขอเสนอแนะสำหรับศึกษานิเทศก์และครูใหญ่	๘๘
	ขอเสนอแนะสำหรับผู้จะวิจัยต่อไป	๘๑
	บรรณานุกรม	๘๓
	ภาคผนวก	๘๖
	ประวัติย่อของผู้วิจัย	

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑	แสดงจำนวนครู จำแนกตามอายุและเพศ	๒๒
๒	แสดงจำนวนครู จำแนกตามพื้นฐานการศึกษา	๒๓
๓	แสดงจำนวนครูผู้สอนภาษาไทย จำแนกตามตำแหน่งหน้าที่	๒๔
๔	แสดงจำนวนครู จำแนกตามชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์	๒๔
๕	แสดงจำนวนครู จำแนกตามชั่วโมงที่สอนภาษาไทยต่อสัปดาห์	๒๕
๖	แสดงจำนวนครู จำแนกตามปีที่ทำการสอนภาษาไทย	๒๖
๗	แสดงจำนวนครู จำแนกตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ	๒๖
๘	แสดงจำนวนครูที่สอนภาษาไทย จำแนกตามปริมาณนักเรียนในชั้น	๒๗
๙	แสดงจำนวนครู จำแนกตามการคนกว่าเพิ่มเติม	๒๘
๑๐	แสดงจำนวนครู จำแนกตามเหตุผลในการสอนวิชาภาษาไทย	๒๙
๑๑	แสดงจำนวนครู จำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยเมื่อ เป็นนักเรียน	๓๐
๑๒	แสดงจำนวนครูผู้สอนภาษาไทย จำแนกตามการเข้ารับการอบรม	๓๑
๑๓	แสดงจำนวนครู จำแนกตามผลที่ได้รับการอบรม	๓๑
๑๔	แสดงจำนวนครู จำแนกตามสาเหตุที่ไม่ได้รับการอบรม	๓๒
๑๕	แสดงผลการดำเนินการสอนตามจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยแต่ละขอ จากการภาคคะเนของครูภาษาไทย	๓๓
๑๖	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามลักษณะ การใช้หลักสูตรภาษาไทย	๓๕
๑๗	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามลักษณะ การใช้ประมวลการสอนภาษาไทย	๓๖
๑๘	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตาม การวางแผนการสอนภาษาไทย	๓๗
๑๙	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามวิธี การวางโครงการสอนของครูภาษาไทย	๓๘

๒๐	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามลักษณะ การเตรียมการสอนล่วงหน้า	๓๙
๒๑	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูใช้เตรียมการสอนภาษาไทย	๔๐
๒๒	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิจำแนกตามเวลาที่ใช้ เตรียมการสอน	๔๑
๒๓	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิจำแนกตามการวางแผน รวมกัน	๔๒
๒๔	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีสอนวิชาวรรณคดี	๔๓
๒๕	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีสอนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา	๔๔
๒๖	แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิจำแนกการใช้อุปกรณ์การสอน	๔๕
๒๗	แสดงจำนวนครู จำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอน	๔๖
๒๘	แสดงจำนวนครู จำแนกตามสาเหตุการใช้อุปกรณ์การสอนน้อย	๔๖
๒๙	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายของการใช้อุปกรณ์การสอน	๔๗
๓๐	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามอุปกรณ์การสอนภาษาไทย	๔๘
๓๑	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามแหล่งที่มาของอุปกรณ์การสอนภาษาไทย	๔๙
๓๒	แสดงจำนวนครู จำแนกตามการเก็บรักษาอุปกรณ์การสอน	๕๐
๓๓	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามหนังสือประกอบการสอนการเขียน ที่ห้องสมุดโรงเรียนมีอยู่	๕๑
๓๔	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อประกอบวิชาภาษาไทย	๕๒
๓๕	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายของการวัดผลการเรียน วิชาภาษาไทย	๕๓
๓๖	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามลักษณะของข้อสอบ	๕๔
๓๗	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีการวัดผลต่างๆ	๕๕
๓๘	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามแบบต่างๆของข้อสอบ	๕๖
๓๙	แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการวัดพฤติกรรมของนักเรียนใน วิชาวรรณคดี	๕๗

๔๐	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามการวัดพฤติกรรมของนักเรียน ในวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา	๕๘
๔๑	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามความบ่อยครั้งในการวัดผล	๕๙
๔๒	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูปฏิบัติภายหลังจากทดสอบ	๖๐
๔๓	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามประโยชน์ที่ครูได้รับจากการทดสอบ	๖๑
๔๔	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาของครูที่มีต่อหลักสูตรและ ประมวลการสอน	๖๓
๔๕	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครูและวิธีสอน	๖๔
๔๖	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน	๖๕
๔๗	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาของครูที่มีต่ออุปกรณ์การสอน และห้องสมุด	๖๖
๔๘	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาของครูที่มีต่อการจัดกิจกรรม	๖๗
๔๙	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาของครูที่มีการวัดผล	๖๘
๕๐	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามข้อคิดเห็นและความต้องการของครูที่มีต่อ ความมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร	๗๐
๕๑	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามข้อคิดเห็นและความต้องการของครูที่มีต่อ แบบเรียนและหนังสือแบบฝึกหัด	๗๑
๕๒	แสดงอันับความสำคัญ จำแนกตามข้อคิดเห็นและความต้องการอื่นๆของ ครูผู้สอนภาษาไทย	๗๒

ภูมิหลัง

ภาษามีความเกี่ยวข้องกับตัวเราเป็นอันมาก หรืออาจจะกล่าวได้มากที่สุด เพราะเราใช้ภาษาอยู่ทุกวัน ความคุ้นและการใช้เป็นประจำนี้อาจทำให้เราเห็นภาษาเป็นของธรรมดาไป แต่ที่แท้จริงแล้วภาษาเป็นของสำคัญและมีประโยชน์อย่างยิ่ง เหตุฉะนั้นการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับภาษาจึงเป็นประโยชน์และสำคัญยิ่งเช่นกัน

ภาษาคือระบบเสียงที่มีโครงสร้าง นั่นก็คือเสียงซึ่งตามกันอย่างเป็นระเบียบ (Sequences of sounds) และใช้สื่อความหมายกันในระหว่างมนุษย์ที่รวมกันอยู่เป็นหมู่หนึ่งคณะหนึ่ง มนุษย์ใช้ภาษาจำแนกประเภทสรรพวัตถุ เหตุการณ์ ตลอดจนกิจกรรมและพฤติกรรมต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมของตน (Carroll, 1953: 10) มนุษย์ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความรู้ ด้วยภาษา สืบต่อกันมา โดยลำดับเวลาจนอาจกล่าวได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องสร้างและสะสมความเจริญให้แก่มนุษย์ ในขั้นเดิมนั้น อนุมานได้ว่ามนุษย์ใช้เสียงพูดหรือภาษาพูด (Spoken language) เป็นเครื่องติดต่อและรักษาภาษาของตนไว้ ครั้นเมื่อโลกเจริญก้าวหน้าขึ้น มนุษย์จึงคิดสัญลักษณ์แทนเสียงพูด ซึ่งเราเรียกว่าภาษาเขียน (Written language) เมื่อมีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเช่นนี้ จึงบังเกิดความจำเป็นในอันที่จะวางหลักเกณฑ์การพูดและการเขียนให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของภาษา เพื่อใช้สื่อความหมายให้เข้าใจได้ชัดเจน และเพื่อให้ได้ประโยชน์ในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือที่สร้างและสะสมความเจริญแก่มนุษย์อย่างแท้จริง ดังนั้นจึงควรให้เยาวชนได้รู้จักหลักเกณฑ์การใช้ภาษาที่ดีตั้งแต่เริ่มต้น

ภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันของเด็กทั่วไป เด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น ภาษาเป็นเครื่องช่วยให้เด็กรู้จักปรับตัวเองให้เข้ากับผู้อื่นได้ ภาษาทำให้เด็กกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม เพราะเด็กจะต้องรู้จักเลือกใช้คำที่สุภาพต่อผู้อื่น รู้จักคิดถึงใจเขาใจเรา รู้จักพูดให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตน และสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นได้ ความเจริญทางภาษาของเด็กจะช่วยทำให้บุคลิกภาพของเด็กเจริญขึ้นด้วย เป็นผลให้อยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้ดี (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา, ๒๕๐๖: ๑) ภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการสอนการเรียนรู้ในโรงเรียน

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติควรแก่การขำรงรักษาไว้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันทรงตระหนักในข้อนี้เป็นอย่างดี จึงได้มีกระแสพระราชดำรัสในที่ประชุมของชุมนุมภาษาไทย ความว่า "ภาษานั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ... ประเทศไทยนั้นมีภาษาเป็นของเราเอง ซึ่งต้องหวงแหน... เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ "

(ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๕: ๕) เนื่องจากภาษาไทยมีความสำคัญอย่างยิ่งนี้เอง จึงจำเป็นต้องฝึกฝนเด็กให้ใช้ภาษาไทยที่ดี ตั้งแต่เริ่มเข้าโรงเรียนประถมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเห็นความสำคัญข้อนี้ ดังปรากฏในความมุ่งหมายของวิชาภาษาไทย ในหลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย ที่กำหนดว่า การสอนภาษาไทยมีความมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในทางภาษา ให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติ พอเหมาะสมกับวัย ดังนี้

๑. ให้สามารถใช้ภาษาไทยได้ดี ทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน
๒. ให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการติดต่อ และแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
๓. ให้ได้ความเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือประเภทต่างๆ และรู้อรรถรสของบทประพันธ์ ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะเรียนวรรณคดีต่อไป
๔. ให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาเหตุผล และใช้ดุลพินิจของตน
๕. ให้เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่า เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย(กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๐๓: ๕)

หากผลการสอนการเรียนรู้ภาษาไทยในโรงเรียนเป็นไปตามความมุ่งหมายของวิชาภาษาไทยที่กำหนดไว้ในหลักสูตรได้ครบถ้วน จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษา ในด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ สมความมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างแท้จริง แต่ครูผู้สอนภาษาไทยจะมีสักเท่าใดที่ใดศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรอย่างละเอียดถี่ถ้วนในการสอนการเรียนรู้ และรู้จักค้นคว้าหาวิธีสอนที่ดี มีการใช้อุปกรณ์การสอน ประเมินผลอย่างถูกต้องอยู่เสมอ และเราจะหวังได้เพียงไรว่า เด็กของเรามีพัฒนาการทางภาษาเป็นที่พอใจแล้ว

อนึ่ง ภาษาไม่ว่าภาษาใดย่อมมีการเปลี่ยนแปลง ฉะนั้นเนื้อหาและวิธีในการสอนการเรียนรู้ภาษาไทย จะต้องได้รับการปรับปรุงใหม่อยู่เสมอ เพื่อให้เหมาะสมกับสมัยหรือลักษณะของภาษาในปัจจุบัน การที่คนไทยทั่วไปในปัจจุบันนี้ (ทั้งในสังคมส่วนใหญ่ และโรงเรียนมีนักเรียนและครูเป็นสำคัญ) มีเจตคติไม่สู้จะดีต่อการสอนการเรียนรู้ภาษาไทย ก็อาจเป็นด้วยเหตุว่า การสอนการเรียนรู้ภาษาไทย

ไม่ได้รับการปรับปรุงให้สามารถทำให้คนที่เรียนเกิดความสามารถใช้ภาษาได้ผลดี ตำราเรียนส่วนมากที่ใช้ในการสอนการเรียนภาษาไทยในขณะนี้ประกอบด้วยสิ่งที่ไม่ช่วยให้ผู้อ่านผู้เรียนเกิดความสามารถหรือทักษะทางภาษาอย่างจริงจัง และมีเรื่องเลือนลอย (ไม่มีเหตุผลพิสูจน์ได้) อยู่เป็นอันมาก ในการสอนการเรียนนั้น ถ้ามีสิ่งหนึ่งที่ผู้อ่านผู้เรียนไม่เห็นไม่เข้าใจว่า จะนำไปเป็นประโยชน์อย่างใดได้จริงแล้ว ความเบื่อหน่ายก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยาก (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, ๒๕๐๖ : ๔๕)

การสอนการเรียนภาษาไทยเป็นไปตามท่านเองดังกล่าวดังแล้ว จึงทำให้เกิดมีปัญหาละเอียดและข้อบกพร่องในการสอนการเรียน และเนื่องจากยังไม่มีผู้ใดวิจัยการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนปลาย เพียงแต่กล่าวสันนิษฐานหรือตามข้อสังเกตไม่มีความเชื่อมั่นตามหลักวิชาเพียงพอ การศึกษาครั้งนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนปลายนี้ เพื่อหาหลักฐานข้อเท็จจริงตามหลักวิชาและเพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงการสอนการเรียนภาษาไทยให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงแก่เด็ก

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้ามี่ดังนี้

๑. เพื่อสำรวจผู้สอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับเพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่สอนภาษาไทย ความรับผิดชอบต่อจำนวนนักเรียน วิชา จำนวนชั่วโมงที่สอนและการปฏิบัติงานอื่นๆ ประสิทธิภาพในการสอน การอบรมและสัมมนา

๒. เพื่อศึกษาการสอนภาษาไทยของครู เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร การดำเนินการสอน การใช้อุปกรณ์การสอน การวัดผล และการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร

๓. เพื่อสำรวจปัญหาต่างๆที่ครูประสบในการสอน ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาในหลักสูตร อุปกรณ์การสอน กิจกรรมและการวัดผล

๔. เพื่อสำรวจข้อคิดเห็นและความต้องการของครูผู้สอนภาษาไทย ในเรื่องเกี่ยวกับความมุ่งหมายและเนื้อหาในหลักสูตรวิชาภาษาไทย หนังสือแบบเรียน และข้อคิดเห็นอื่นๆที่สัมพันธ์กับการสอนการเรียนภาษาไทย

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้ามี่ดังนี้

๑. การศึกษาครั้งนี้จะทำให้ทราบพื้นฐานความรู้ของครูผู้สอนภาษาไทย ในโรงเรียนประถมศึกษา

๔
ตอนปลาย ความรับผิดชอบ ประสิทธิภาพในการสอน การอบรมและสัมมนา เพื่อเป็นแนวทางปรับปรุงให้ดีขึ้น

๒. การศึกษาจะทำให้ทราบถึง การใช้หลักสูตร วิธีดำเนินการสอน การใช้อุปกรณ์การสอน การวัดผลและการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร เพื่อจะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย ได้พิจารณาถึง การสอนการเรียนภาษาไทย ให้นักเรียนได้เรียนรู้และได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง

๓. การศึกษากครั้งนี้จะทำให้ทราบปัญหาต่างๆในการสอนภาษาไทย ตลอดจนข้อบกพร่องและความต้องการของครูผู้สอนภาษาไทย ซึ่งเป็นแนวทางให้ผู้บริหารได้เห็นข้อควรปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ การสอนการเรียนภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษากันควา

การศึกษากครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตไว้ ดังนี้

๑. ศึกษาเฉพาะการสอนภาษาไทยของครูผู้สอนภาษาไทย ในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดราชบุรี ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๘ อำเภอ โรงเรียน ๖๗ โรง จำนวนครูผู้สอนภาษาไทย ๑๔๑ คน

๒. ศึกษาเฉพาะครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งสอนในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี โรงเรียนเทศบาล และโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดราชบุรี

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

๑. การสอนภาษาไทย หมายถึง วิธีการใดๆก็ตามที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษาไทยซึ่งรวมทั้งการใช้หลักสูตร การดำเนินการสอน การใช้อุปกรณ์การสอน การจัดกิจกรรมและการวัดผล

๒. โรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย หมายถึง โรงเรียนประชาบาล หรือโรงเรียนเทศบาลที่เปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗

๓. ครู หมายถึง ครูผู้สอนภาษาไทยซึ่งทำการสอนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี สังกัดเทศบาล และสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดราชบุรี

ผู้วิจัยตั้งข้อทดลองเบี่ยงตนในการวิจัยไว้ ดังนี้

๑. ปัญหาและข้อคิดเห็นใดๆที่ครูตอบมา ถือว่าปัญหาและข้อคิดเห็นนั้นๆเกิดจากใจจริง
๒. ปัญหาและข้อคิดเห็นของครูที่มีต่อหลักสูตร ถือตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลาย ที่ใช้อยู่ในปีการศึกษา ๒๕๑๓ ถ้าหลักสูตรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ปัญหาและข้อคิดเห็นของครูที่สำรวจได้อาจไม่คลุมไปถึง
๓. จำนวนครูที่ได้ความร่วมมือในการศึกษาครั้งนี้ เป็นจำนวนในภาคเรียนที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๑๓ ซึ่งอาจไม่ตรงกับจำนวนในปีต่อไป

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

๑. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ เป็นเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนการเขียนภาษาไทย และการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับต่างๆ โดยเฉพาะเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ที่นำมากล่าว ช่วยให้เกิดแนวความคิดและวิธีการบางประการ ในการศึกษาเรื่องนี้ ดังนั้นเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนการเขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ นับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่ง ดังจะได้นำกล่าวต่อไปนี้

วอแมก ได้สำรวจเจตนาคติของครูที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากครูซึ่งเป็นสมาชิกขององค์การครูสอนภาษาอังกฤษแห่งชาติ (NCTE) ครูในโรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษา และครูในมหาวิทยาลัย ใช้แบบสอบถามที่ตกลงกันในวงการภาษาและวรรณคดี เป็นจำนวน ๕๐ ชื่อ ส่งไปสอบถามครูเหล่านั้น ผลการสำรวจพบว่า

ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ยังยึดถือในแนวความคิดเห็นแก่ๆ ก็คือจะยอมรับเรื่องการเปลี่ยนแปลงของการใช้ภาษา ก็ต่อเมื่อ ภาษาที่นำมาใช้นั้น เป็นที่ยอมรับและใช้กันในตำรา พจนานุกรม และจดหมายเหตุนั้น ครูบางคนเห็นว่า การใช้ภาษาควรคำนึงถึงกฎเกณฑ์ของหลักภาษาอยู่ด้วย ครูบางคนเห็นว่า คนอเมริกันไม่ระมัดระวังในการใช้หลักภาษาให้ถูกต้อง ครูบางคนยังคงยึดมั่นในการใช้ภาษาซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากการเรียนรูภาษาละตินในสมัยเป็นนักเรียน (Womack, 1959: 46 - 48)

ประสงก์ ราชณสุข ได้สำรวจเจตนาคติของครูที่มีต่อการสอนภาษาไทย ผลของการสำรวจปรากฏว่า

๑. การสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีความแตกต่างกันในเรื่องเพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย ชั้นเรียนที่สอน และเหตุผลในการสอนนั้น มีเจตนาคติต่อการสอนแตกต่างกันมีสาระสำคัญ คือ

ก. ครูชายมีเจตนาคติเชิงนิมาน (พอใจ สนใจ หรือนิยมชมชอบ) ต่อการสอนสูงกว่าครูหญิง

ข. ครูที่มีอายุน้อยมีเจตคติเชิงนิมิตต่อการสอนสูงกว่าครูที่มีอายุมาก

ค. ครูปริญญาทางวิชาการที่มีวุฒิปริญญาตรี มีเจตคติเชิงนิมิต (เบื่อหน่าย ไม่พอใจ ไม่สนใจ) ต่อการสอนสูงกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่า

ง. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยมาแล้ว ตั้งแต่ ๑๑ ปีขึ้นไป มีเจตคติเชิงนิมิตต่อการสอนสูงกว่าครูที่สอนต่ำกว่า ๑๑ ปีลงมา และครูที่สอนมาแล้ว ๔ - ๑๒ ปี มีเจตคติเชิงนิมิตต่อการสอนสูงกว่าครูกลุ่มอื่น

จ. ครูที่สอนชั้นมัธยมปีที่ ๔ และชั้นเตรียมอุดมปีที่ ๒ มีเจตคติเชิงนิมิตต่อการสอนสูงกว่าครูที่สอนชั้นอื่น ๆ

ฉ. ครูที่สอนภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตาม ถ้ามีเหตุผลที่ว่า "สมัครสอนด้วยใจรัก " รวมอยู่ด้วยแล้ว มีเจตคติเชิงนิมิตต่อการสอนสูงกว่าครูสอนที่มีเหตุผลอย่างอื่น

๒. ครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีเจตคติต่อคำว่า "ก้าวหน้า " ในการเป็นครูสอนภาษาไทยว่า หมายถึงการได้ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศเป็นประการสำคัญ (ประสงค์ ราชบุรุษ, ๒๕๐๖ : ๒๐๕ - ๒๐๖)

ความรู้ของครูเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรและประมวลการสอน วิธีสอน การใช้อุปกรณ์การสอน และวิธีการวัดผล เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นยิ่ง ถ้ารู้จักใช้หลักสูตรแต่สอนไม่เป็น การสอนการเรียนย่อมไม่สัมฤทธิ์ผล ฉะนั้นสิ่งเหล่านี้ย่อมสัมพันธ์กัน ดังเอกสารและการวิจัย ต่อไปนี้

อารี สายพร ได้ศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไป สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

๑. ครูเห็นว่า ครูควรมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร ความมุ่งหมายของหลักสูตรเขียนไว้ไม่ชัดเจน จึงทำให้ครูเข้าใจความมุ่งหมายไม่แจ่มแจ้ง

สำหรับภาษาไทยนั้น ครูจำนวนมากเห็นว่า เด็กส่วนใหญ่มีความสามารถเรียนภาษาไทยได้ดีตามความเป็นจริงแล้ว ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ผู้คนควาเห็นว่า เด็กควรจะได้มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีทุกคน ไม่ใช่เพียงบางส่วนเท่านั้น

เกี่ยวกับประมวลการสอนครูมีความเห็นว่า

ก. ครูไม่เคยเข้าร่วมประชุมจัดทำประมวลการสอนเลย

ข. ประมวลการสอนช่วยในการเตรียมการสอนได้ก็ ครูไม่ตบแต่งดัดแปลง

ค. ประมวลการสอนไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น

ง. วิชาภาษาไทยมีความยากง่ายปานกลาง คือเหมาะสมดีแล้ว แต่อัตราเวลาเรียนยังไม่เหมาะสม เพราะน้อยเกินไปไม่เพียงพอจะฝึกฝนเด็ก (อารีย์ สายจร, ๒๕๐๓ : ๘๒ - ๑๐๑)

ซีเกอร์ ได้สำรวจเพื่อนำผลมาปรับปรุงการสอนการใช้ภาษาไทยให้แก่เด็ก และพบว่า วิธีปรับการใช้ภาษาของเด็กที่ดีที่สุด ก็คือ พยายามแนะเด็กให้ค้นหาขอบเขตของตัวเอง ซึ่งทำให้การใช้ภาษาคิดขึ้น (Seeger, 1956:392) /

ประภาศรี สุขบรรทัด ได้สำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทย ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการสำรวจสรุปได้ว่า

ครูที่สอนวิชาหลักภาษาไทย มีอายุเฉลี่ยประมาณ ๔๐ ปี ครูส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาครูส่วนมากชอบสอนวิชาวรรณคดีไทยมากกว่าวิชาหลักภาษาไทย การสอนส่วนมากครูอธิบายแล้วให้นักเรี
จุด ใจอุปกรณ์การสอนบางชั่วโมง ครูให้เด็กทำแบบฝึกหัดและวัดผลเสมอ ครูเห็นว่าปัญหาการสอนส่วน
มากเนื่องมาจากขาดอุปกรณ์การสอน ไม่รู้จักวิธีสอนที่ดี ไม่ได้รับการยกย่องจากผู้บริหารโรงเรียน เพื่อ
ครูและเด็กเท่าที่ควร ไม่ได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือในการสอนหลักวิชาภาษาไทยจากผู้บริหารโรงเรียน
เพียงพอแบบเรียนที่ใช้มีจำนวนน้อย ครูส่วนมากเห็นว่า หลักสูตรและประมวลการสอนที่ใช้นั้น เหมาะสม
อยู่แล้ว ครูโรงเรียนสาธิตประสบปัญหาในด้านวิธีสอนและการใช้อุปกรณ์สอนน้อยกว่าครูโรงเรียนอื่น
ในด้านเด็กส่วนมากเห็นว่า การเรียนวิชาหลักภาษาไทยนั้น น่าเบื่อหน่าย เพราะครูสอนไม่ดี เนื้อหา
วิวิธวาทิตในแต่ละปี และไม่เห็นประโยชน์ในการเรียน (ประภาศรี สุขบรรทัด, ๒๕๐๔ : ๑๖๖)

กูเกอร์ ได้ให้หลักเกณฑ์การสอนทั้ง สำหรับสอนเด็กชั้นประถมศึกษา มีหลักเกณฑ์
๔ ประการ คือ

๑. การฟังควรจะเกิดจากความพอใจของเด็กมากกว่าที่จะบังคับให้เด็กฟัง
๒. กิจกรรมที่จัดในชั้นเรียนประจำวัน ควรได้วางแผนอย่างถี่ เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็กที่ฟัง อย่าได้มากเกินไป
๓. การฟังในชั้นเรียนไม่ควรจำกัดให้เด็กฟังครูพูดแต่เพียงอย่างเดียว
๔. การฟังในชั้นเรียนควรมุ่งเพื่อสนองความต้องการของเด็กมากกว่ามุ่งที่เนื้อเรื่อง

(Duker, 1969:750)

เลวิส ได้วางหลักเกณฑ์การอ่านที่ไคสลีย์ มีหลักเกณฑ์ ดังนี้

๑. ต้องอ่านหนังสือหลายๆ และมีนิสัยรักการอ่าน

๒. ต้องอ่านจับใจความสำคัญของเรื่องได้

๓. อ่านเร็วและเข้าใจเรื่องได้

๔. การกำหนดเวลาในการอ่าน ต้องกำหนดว่าจะอ่านหนังสือเล่มหนึ่งๆ ให้จบภายในเวลาสักเท่าไร

๕. การเร่งตัวเอง เมื่อเริ่มอ่านหนังสือเล่มใหม่ ควรสำรวจจำนวนหน้าหนังสือเล่มนั้น และคำนวณว่าจะอ่านให้จบภายในเวลาเท่าไร แล้วจึงฝึกอ่าน

๖. ความตั้งใจ ต้องอ่านด้วยความตั้งใจโดยตลอด และอ่านให้เข้าใจความกึกของ
ผู้เขียน (Lewis, 1951.21)

สุนันtha โสรัจจ์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนและถกการันต์ และศึกษาหา
มูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปรากฏผลสรุปได้ ดังนี้

๑. เด็กเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะมีประสบการณ์ผิด ร้อยละ ๓๓.๕๓

๒. เด็กเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะไม่ทราบความหมายของคำ ร้อยละ ๒๔.๓๖

๓. เด็กเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะรู้หลักภาษาไม่ถี่พอ ร้อยละ ๒๒.๓๖

๔. เด็กเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะออกเสียงผิด ร้อยละ ๙.๙๕

๕. เด็กเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะใช้แนวเทียบผิด ร้อยละ ๖.๐๕

๖. เด็กเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะเผลอ ร้อยละ ๕.๕๕ (สุนันtha โสรัจจ์, ๒๕๑๑ : ๔)

วรุณี พลบูรณ์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทย ในประโยคประถมศึกษา
ตอนต้น ผลของการวิจัย พบว่า

๑. ครูส่วนใหญ่เป็นครูหญิง มีอายุระหว่าง ๒๐ - ๒๕ ปี วุฒิ ป.ม. อ.กค. และ
ป.กค.สูง เป็นครูประจำชั้นและสอนทุกวิชา

๒. การดำเนินการสอนของครูส่วนใหญ่ คำนึงถึงความมุ่งหมายในการสอนทุกครั้ง ครูคำนึง
ถึงความสนใจของเด็กเป็นอันดับแรก และคำนึงถึงประสบการณ์ของเด็กเป็นอันดับสุดท้าย วิธีฝึกทักษะ
ทางภาษา คือ ฝึกให้เด็กทำแบบฝึกหัด ฝึกพร้อมทั้งชั้นเป็นส่วนใหญ่ และแก้ไขเป็นรายบุคคล

๓. ครูมีความเห็นว่า ประมวลการสอนช่วยในการเตรียมการสอนของครูมาก หลักสูตร
เหมาะสมกับวัยของเด็ก ครูมีความต้องการการฝึกภาษาวิชาภาษาไทยให้สูงขึ้น ปัญหาที่ครูหนักใจมากที่สุด
ได้แก่ พื้นความรู้ทางภาษาไทยของเด็กแตกต่างกันมาก จำนวนเด็กในชั้นมากเกินไป ครูต้องการอุปกรณ์

การสอนมากแต่ไม่มีงบประมาณในการจัดทำอุปกรณ์ และครูไม่เข้าใจเกี่ยวกับวิธีการวัดผล

(วารุณี พงบุญ, ๒๕๑๓: ๑๔๐ - ๑๕๕)

อินทร์ กรีกุล ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษา ๔ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๖ แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษา พบว่า

๑. ความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. เด็กหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำและการแต่งความ สูงกว่าเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในความสามารถทางการฟัง และการอ่าน เด็กชายและเด็กหญิง มีความสามารถไม่แตกต่างกัน

๓. เด็กที่มีอายุน้อย (๘ - ๑๑ ปี) มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กที่มีอายุมาก (๑๒ - ๑๔ ปี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. เด็กหญิงไม่ว่าอายุระดับใด (สูง - ต่ำ) มีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการแต่งความ ไม่แตกต่างจากเด็กชายที่มีอายุในระดับเดียวกัน (อินทร์ กรีกุล, ๒๕๐๙: ๑๔๔)

* เสนาะ หัตถ์ ได้ศึกษาแบบทดสอบทางคำณานาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ในวิชาเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จากผลการวิจัย ได้ให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้

๑. การจะเขียนเรียงความให้ไ้ผลดีนั้น ควรฝึกฝนทางด้านศัพท์สัมพันธ์ เป็นอันดับแรก รองลงมาคือเติมความ และทางด้านคำศัพท์ ทางด้านความจำนั้นต้องฝึกเช่นเดียวกัน เพราะเป็นพื้นฐานสมรรถภาพในด้านอื่นๆ

๒. ความสามารถในการทำแบบทดสอบทางด้านภาษาของเด็กชายส่วนใหญ่ต่ำกว่าเด็กหญิง ดังนั้นถ้าจะปรับปรุงด้านภาษาของเด็กชายให้เท่าเด็กหญิง ควรจะปรับปรุงเด็กชายทางด้านสะกดคำ การหาคำที่เป็นพวกเดียวกันและต่างพวกกัน โดยส่วนเฉลี่ยทุกๆไป เด็กหญิงและเด็กชายควรจะปรับปรุงทางด้านพิจารณาหาเหตุผล การใช้ภาษา ความเข้าใจในการอ่านและความหมายของศัพท์

๓. เนื่องจากสมรรถภาพทางด้านศัพท์สัมพันธ์ การใช้ภาษา ความเข้าใจและความหมายของศัพท์ เป็นองค์ประกอบที่ส่งเสริมความสามารถในการเขียนเรียงความ ฉะนั้นครูผู้สอนจึงควรฝึกฝน

ให้เด็กมีทักษะในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ความเข้าใจ และคำศัพท์เสียก่อน ก่อนที่เด็กจะลงมือเขียนเรียงความจริงๆ

๔. ในการเขียนวิชาเรียงความนั้น ควรให้มีความสัมพันธ์กับวิชาอื่นๆด้วย โดยเฉพาะวิชาที่จะช่วยพัฒนาสมรรถภาพสมองด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน การใช้ภาษา ความเข้าใจในการอ่าน และความหมายของศัพท์ (เสนาะ หัตถ์, ๒๕๑๓ : ๔๐ - ๔๑)

สฤตรัตน์ พูลสวัสดิ์ ได้ศึกษากันว่าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษาชั้นมัธยมศึกษา การศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ ผลการค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

๑. ครูหญิงมีมากกว่าครูชาย ครูทั้งหมดส่วนใหญ่มีอายุประมาณ ๓๐ - ๓๕ ปี วุฒิปริญญาตรี และอนุปริญญามากที่สุด ครูที่ศึกษาวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก มีร้อยละ ๔๘ ของครูที่สอนภาษาไทยทั้งหมด ครูส่วนใหญ่มีชั่วโมงสอนในรอบสัปดาห์ ระหว่าง ๑๑ - ๒๐ ชั่วโมง

๒. การสอนมุ่งให้เด็กมีทักษะการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้ถูกต้องมากที่สุด ครูส่วนมากสอนครบตามเนื้อหาในหลักสูตร ครูใช้วิธีสอนแบบบรรยายมากที่สุด

๓. ปัญหาที่ประสบในการสอนภาษาไทยก็คือ ความรู้ของเด็กก่อนมาก เนื้อหาในหลักสูตรมากเกินไป การสร้างข้อทดสอบไม่สามารถวัดได้หลายๆด้าน

๔. ครูมีความเห็นว่า ความมุ่งหมายในหลักสูตรควรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เนื้อเรื่องในวรรณคดีไทยค่อนข้างมากและครูส่วนใหญ่ต้องการให้มีการอบรมและสัมมนามากที่สุด

(สฤตรัตน์ พูลสวัสดิ์, ๒๕๐๔ : ๔๔)

นางพร เปรมโยธิน ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อทัศนวัสดุประกอบการสอนภาษาไทย ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย สรุปผลได้ ดังนี้

๑. ครูที่สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ครูหญิงร้อยละ ๖๔ ครูชายร้อยละ ๓๖ มีอายุระหว่าง ๒๖ - ๓๐ ปี วุฒิ ป.กค.สูง หรือเทียบเท่า ร้อยละ ๖๐.๔๕ เป็นครูที่เคยเรียนใช้ทัศนศึกษามากแล้วกับครูที่ไม่เคยเรียนใช้ทัศนศึกษามากเลย มีจำนวนใกล้เคียงกัน

๒. ครูมีความต้องการเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาภาษาไทยและความรู้ทางทัศนศึกษามากที่สุด ต้องการให้หน่วยราชการช่วยเหลือในการจัดหาสื่อทัศนวัสดุ และสื่อทัศนอุปกรณ์ที่จะใช้ประกอบการสอนภาษาไทยให้เพียงพอ

๓. ครูผลิตสื่อทัศนวัสดุเองเป็นส่วนใหญ่ วัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่จะใช้ผลิตสื่อทัศนวัสดุ ครูจัดหา

มาเอง การได้จากแหล่งอื่นมีน้อยมาก

๔. ในการสอนหลักภาษา ครูใช้ไวยากรณ์วัชคุ ประเภท บัทรคำ แผนภูมิ การสาธิต รูปภาพ มากที่สุด ในการสอนวรรณคดี ครูใช้ไวยากรณ์วัชคุประเภท รูปภาพ บัทรคำ แผนภูมิ การสาธิต มากที่สุด ในการสอนการใช้ภาษา ครูใช้ไวยากรณ์วัชคุประเภท การสาธิต มากที่สุด (ดวงพร เปรมโยนิน, ๒๕๑๓ : ๑๔๖) /

ประเทือง กล้ายสุบรรณ ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ สรุปผลการค้นคว้า ดังนี้

๑. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของเด็ก ทั้งสามวิชารวมกัน คือ วิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ผลการเรียนของเด็กแต่ละคนไม่ห่างกันนัก
๒. ความสามารถในการเรียนวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าวิชาทั้งสามมีองค์ประกอบร่วมกัน
๓. เด็กหญิงมีแนวโน้มว่าจะเรียนวิชาหลักภาษาไทยได้ดีกว่าเด็กชาย
๔. เด็กหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษาและวรรณคดีสูงกว่าเด็กชาย
๕. เด็กกลุ่มอายุ ๑๔ - ๑๖ ปี มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย ทั้งวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี สูงกว่าเด็กกลุ่มอายุ ๑๗ - ๑๘ ปี
๖. เด็กโรงเรียนรัฐบาล มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย ทั้งวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี สูงกว่าเด็กในโรงเรียนราษฎร์ (ประเทือง กล้ายสุบรรณ, ๒๕๑๓ : ๕๗)

ชวาล แพริตกุล กล่าวไว้ในเรื่องการวัดผล พอสรุปได้ดังนี้

ความสำคัญของการวัดผลในโรงเรียนอยู่ที่ตรงที่ทบทวนให้แน่ชัดว่า วิชาที่สอนนั้นจะต้องวัดอะไรบ้าง จะต้องวัดมากน้อยอย่างละเท่าใด และจะต้องวัดโดยวิธีใด ในกระบวนการเหล่านี้จะต้องวิเคราะห์หลักสูตร โดยแปรความมุ่งหมายของหลักสูตรออกมาในรูปพฤติกรรม มุ่งได้แก่ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ ทักษะ เจตนาคติ และจินตนาการ เป็นต้น แล้วจึงวิเคราะห์พฤติกรรมมุ่งแบ่งออกเป็น ๓ ตอน คือ

๑. ตีแผ่ความหมายของพฤติกรรมออกเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย

๒. แปรความหมายของพฤติกรรมออกเป็นรูปของการแสดงออกที่เด็กชั้นนี้วัยนั้นสามารถ

ปฏิบัติได้

๓. แปรพฤติกรรมนั้นให้สามารถวัดได้

จากนั้นจึงวิเคราะห์เนื้อหาวิชาและเมื่อวิเคราะห์หลักสูตรเสร็จแล้ว จะได้ประโยชน์คือ

๑. ทำให้ทราบว่าสอนอะไร สอนอะไร อย่างไร อย่างไร

๒. ทำให้ทราบว่าวิชาใดมีความมุ่งหมายที่จะอบรมปลูกฝังให้เกิดเกิดสมรรถภาพทางสมอง ค่านิยม และมีปริมาณมากน้อยเป็นสัดส่วนเท่าใด

๓. ในด้านการสอนสามารถแนะให้เลือกวิธีสอนใดถูกต้อง

๔. เป็นการจัดสรรเวลาในการวางแผนการสอนและฝึกฝนแต่ละวิชา

๕. ช่วยให้ครูสร้างข้อสอบ สำหรับวัดผลการเรียนของเด็ก และวัดผลการสอนของครู ได้อย่างถูกต้องที่สุด (ชวาล แพริตกุล, ๒๕๐๕ : ๓๑ - ๓๑)

จากเอกสารและการวิจัยข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การสอนการเรียนจะได้ผลหรือไม่ ขึ้นอยู่กับเจตนาของครูผู้สอนภาษาไทยเป็นสำคัญ ถ้าครูผู้สอนมีเจตนาที่ดีต่อวิชาที่สอนจะทำให้ตั้งใจปฏิบัติงานต่างๆอันเกี่ยวกับการสอน ได้แก่ การวิเคราะห์หลักสูตร การใช้หลักสูตรและประมวลการสอนให้ถูกต้อง การวางแผนการสอนร่วมกัน ค้นหาวิธีสอนที่เหมาะสมกับลักษณะวิชา การทำและใช้อุปกรณ์การสอน การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาไทยที่เกิดประโยชน์ต่อการสอนการเรียน และการวัดผลที่ถูกต้องตรงความมุ่งหมาย แต่อย่างไรก็ดี การที่ครูจะมีเจตนาที่ดีต่อภาษาไทย มีความรู้ในเนื้อหาวิชา มีวิธีสอนที่ดีตลอดจนมีความสามารถด้านการวัดผลนั้น เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ยังมีส่วนอื่นซึ่งต้องอาศัยผู้บริหารสนับสนุน ให้ความสะดวกแก่ครู และช่วยจัดอุปสรรคต่างๆอีกด้วย

สุรินทร์ สรสิริ ได้กล่าวถึงหลักปฏิบัติในการบริหารโรงเรียน สรุปได้ดังนี้

๑. ควรจะส่งเสริมให้ครูได้ร่วมมือกัน ทำให้นักเรียนเป็นพลเมืองดีของชาติ

๒. รายการสอนของโรงเรียน ควรจะเป็นกิจกรรมที่ได้รับความร่วมมือจากครูและนักเรียน และช่วยกันทำงานให้บรรลุจุดหมายปลายทางที่วางไว้

๓. อาคารเรียนและเครื่องใช้ไม่พอควรตลอดจนอุปกรณ์การสอนต่างๆควรจะใช้ให้คุ้มค่า มิใช่เก็บไว้ในตู้สอยงาม

๔. ควรจะอำนวยความสะดวกสบายต่างๆให้แก่ครูและนักเรียนตลอดจนบุคลากรอื่นๆทุกด้านเท่าที่สามารถทำได้

๕. นักเรียนควรจะได้รับคำแนะนำให้ทำงานตามความเหมาะสมแก่ศักยภาพ เพื่อ

ให้บังเกิดผลดีแก่โรงเรียนของตน

๖. นโยบายการบริหารโรงเรียน ควรจะเป็นแบบประชาธิปไตย ขวมนักครูและนักเรียน มีส่วนในการบริหารงานของโรงเรียนบ้าง

๗. การมอบหมายอำนาจให้แก่ครูคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทนตน ควรพึงระมัดระวังให้เป็นไปด้วยดี ถ้าจะมีการมอบอำนาจบางอย่างให้แก่ักเรียนบ้าง ก็ควรให้มีการนิเทศอย่างใกล้ชิด

๘. พยายามหาครูหรือบุคลากรอื่น ๆ ที่ได้รับการฝึกฝนดีไว้ใช้ แล้วพยายามมอบหมายงานที่เหมาะสมให้ทำ เพื่อเกิดผลดีแก่ส่วนรวม

๙. ระเบียบและข้อบังคับใดๆ ที่จัดทำขึ้น จะต้องให้ทุกคนเข้าใจความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ให้แจ่มแจ้ง เพื่อป้องกันความเข้าใจผิด

๑๐. กิจกรรมใดๆ ที่จัดทำขึ้นเพื่อให้บังเกิดผลดีแก่ส่วนรวมนั้น ควรได้รับการส่งเสริม

๑๑. ความเป็นผู้นำของครูใหญ่ ควรเป็นไปในด้านการส่งเสริมครูและนักเรียนให้ช่วยกันทำงานเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของโรงเรียน

๑๒. ควรปลูกฝังนิสัยของครูและนักเรียนตลอดจนบุคลากรอื่นๆ ในด้านการสร้างสรรค์ แล้วพยายามใช้สิ่งนั้นให้เกิดประโยชน์แก่โรงเรียน (สุรินทร์ สรณิวิ, ๒๕๐๔ : ๔๔)

นอกจากนี้ผู้บริหารจะต้องสร้างกำลังใจในการทำงานให้แก่ครู เพื่อให้การสอนการเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น พันธ์ หันนาคินทร์ ไก่กล่าวถึงการบริหารบุคคลเกี่ยวกับการสร้างกำลังใจในการทำงาน ซึ่งสรุปได้ว่า

๑. การจัดให้คณะครูเกิดความพึงพอใจในงานอาชีพ ซึ่งมีองค์ประกอบหลายอย่างคือ

ก. มีจุดหมายในการทำงานร่วมกัน ทุกคนให้ความร่วมมือในการทำงาน

ข. ครูใหญ่รู้จักเลือกงานให้เหมาะสมกับความสามารถของครู

ค. การได้รับความเชื่อถือจากครูใหญ่

ง. ให้มีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของคณะครู

จ. ปัญหาทางเศรษฐกิจจึงครูใหญ่ควรให้ความช่วยเหลือ

ฉ. ให้ครูได้มีโอกาสผ่อนคลายความตึงเครียด

๒. ความสามารถในการบริหารงานของครูใหญ่ ก็คือครูใหญ่จะต้องมีสมรรถภาพในการทำงาน รักงาน เอาใจใส่ในงาน มีความรับผิดชอบในการทำงาน (พันธ์ หันนาคินทร์, ๒๕๐๔ : ๕๔ - ๖๐

อนึ่ง เกษานีเทศก์เป็นบุคคลอีกกลุ่มหนึ่ง ที่ทำให้การดำเนินการสอนของครูได้ผลหรือไม่เพียงใด งานของเกษานีเทศก์จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ครู อันได้แก่ การผลิตคู่มือครู การจัดอบรมหรือสัมมนาวิธีสอน การทำ การเฝ้าอุปกรณ์การสอนตลอดจนแนะแนวทางการวัดผล

หน่วยเกษานีเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้กล่าวถึงงานที่เกษานีเทศก์ต้องทำ โดยสรุปได้ ๕ ประการ คือ

๑. ช่วยเหลือโรงเรียนในด้านวิชาการและการบริหารการศึกษา ได้แก่

ก. รับปรึกษากับครู

ข. รับปรึกษาหารือกับคณะครู

ค. ช่วยเหลือครูให้มีความรู้ในด้านการสอนโดยการอบรม

ง. เข้าไปสังเกตการสอนของครูในชั้นเรียนเพื่อหาทางช่วยเหลือหรือแนะนำ

จ. ทำนิตการสอนให้ครูดูบ้างในบางโอกาส

ฉ. ช่วยเหลือครูในด้านอุปกรณ์การสอน เช่น การใช้อุปกรณ์การสอนให้เป็นไปตามเนื้อหาวิชาที่สอน

ช. ช่วยรวบรวมความรู้ในด้านการศึกษา เพื่อเผยแพร่ให้ครูมีความรู้เพิ่มพูนขึ้น

ซ. หาทางช่วยเหลือครูใหญ่จักปรับปรุงตัว เช่น การส่งเสริมการเลื่อนวิทยฐานะ

ญ. เผยแพร่การศึกษาและกิจการของโรงเรียนให้ชุมชนสนใจ และเข้ามามี

มือกับโรงเรียน

ฎ. ร่วมมือกับครูวางแผนโครงการปรับปรุงโรงเรียน

ฏ. ร่วมมือวางแผนการสอนให้เป็นไปตามสภาพของท้องถิ่น

ฏ. แนะนำการวัดผลงานของนักเรียน เช่น การวัดผลในด้านพัฒนาการ วัดผลวิชาต่างๆ และการออกข้อทดสอบ เป็นต้น

ท. วัดผลงานของครู เพื่อหาทางแก้ไขข้อบกพร่องให้ดีขึ้น

๒. เสนอแนะหรือให้คำปรึกษาแก่กรมในด้านวิชาการและการบริหารการศึกษา

๓. ทำหน้าที่เป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายวิชาการกับฝ่ายบริหาร

๔. ช่วยเหลือในด้านการจัดการอบรมครู

๕. ทำการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานของศึกษานิเทศก์ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, ๒๕๐๔ : ๑๑ - ๑๔)

นอกจากนี้ศึกษานิเทศก์จะต้องรู้แหล่งวิชาความรู้ต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ครู หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า ศึกษานิเทศก์ควรมีความสามารถอย่างไร สรุปได้ดังนี้

๑. ศึกษานิเทศก์ ควรสามารถแนะนำครู ครูใหญ่ และนักเรียนถึงที่มาของเอกสาร หนังสือ และวัสดุสิ่งของใดก็ได้ หรือที่ซื้อได้ในราคาถูก

๒. ศึกษานิเทศก์ ควรสามารถให้คำแนะนำหลายอย่าง หลายประการ เกี่ยวกับแหล่งวิชาทางธรรมชาติ ทางมนุษย์ และทางสังคม

๓. ศึกษานิเทศก์ ควรสามารถให้คำแนะนำถึงวิธีใช้แหล่งวิชาของชุมชน ให้ได้ผลดียิ่งที่สุด

๔. ศึกษานิเทศก์ ควรจะค้นคว้าหาความรู้ใส่ตัวอยู่เสมอ ซึ่งตนเองจะได้เป็นแหล่งวิชาที่คณะครูและข้าราชการในกระทรวงจะได้นำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำเนินแผนการศึกษาให้เป็นผลดี (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, ๒๕๔๖ : ๓๒)

เจตนาคติที่ดีของครู การปฏิบัติงานของครูตามลำดับขั้นต่างๆ เช่น ความรู้ของครูเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรและประมวลการสอน วิธีสอน การทำ การใช้อุปกรณ์การสอน และการวัดผล การสนับสนุนของผู้บริหาร และความร่วมมือของศึกษานิเทศก์ มีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง หากองค์ประกอบดังกล่าวมีอยู่พร้อมบริบูรณ์แล้ว ย่อมเชื่อได้ว่า การสอนการเรียนต้องเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพและบังเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

๒. วิธีดำเนินการศึกษาก่อนหน้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษา เป็นลำดับขั้น ดังต่อไปนี้

๑. กำหนดมวลประชากรที่ใช้ในการวิจัย

๒. จัดสร้างแบบสอบถาม

๓. ส่งแบบสอบถามและรวบรวมข้อมูล

๔. เสนอข้อมูลและแปลผล

๑. มวลประชากรที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สำรวจมวลประชากร คือครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี โรงเรียนเทศบาล และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา โดยติดต่อสอบถามจากเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี และเจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษาของเทศบาลเมืองราชบุรี เพื่อให้ทราบจำนวนครูผู้สอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนปลายทั้งหมด ผู้วิจัยได้ออกติดต่อสอบถามจากโรงเรียนที่อยู่ใกล้ด้วยตนเอง ส่วนโรงเรียนที่อยู่ทางไกล ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากหัวหน้าหมวดการศึกษาอำเภอให้ช่วยติดต่ออีกทีหนึ่ง ปรากฏว่ามีโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี จำนวน ๒๒ โรงเรียน สังกัดเทศบาล ๓ โรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา ๒ โรงเรียน และครูผู้สอนวิชาภาษาไทยรวมทั้งสิ้น ๑๔๑ คน

๒. การสร้างแบบสอบถาม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการสำรวจ เพราะเห็นว่าแบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมที่สุด คือ

๑. เป็นการประหยัดเวลาเมื่อเปรียบเทียบกับ การสังเกต และการสัมภาษณ์

๒. คำตอบที่ได้ นับว่าดีและถูกต้อง เนื่องจากมิได้เกิดจากความเกรงใจหรือความกลัว

๓. มีเวลาคิดและไตร่ตรองอย่างรอบคอบในการตอบคำถามเพราะไม่จำกัดเวลา

๔. มีประโยชน์เป็นกรณีพิเศษที่ไม่สามารถติดต่อกลุ่มตัวอย่างได้โดยตรง

๕. สะดวกในการจัดกระทำข้อมูล

แต่อย่างไรก็ดี ข้อเสียของแบบสอบถาม (Questionnaire) ก็มีอยู่บ้าง เช่น

๑. ข้อมูลอาจขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้ตอบ

๒. แบบสอบถามมักยาว เสียเวลาตอบมาก

๓. ผู้วิจัยกับกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถทำความเข้าใจกันได้ เมื่อมีปัญาเกิดขึ้น

๔. อาจมีปัญา การใช้ภาษาในแบบสอบถาม

๕. แบบสอบถามมักไม่ได้อัปคืนมาตามที่ต้องการ

ในการสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ศึกษา จุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ จากหนังสือหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลาย (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๐๓ : ๕) จากประมวลการตอนของภาคศึกษา ๕ (ภาคศึกษา ๕, ๒๕๐๓ : ๗๐) ศึกษาจากตำรา เอกสาร และบทความต่างๆที่เกี่ยวกับวิธีสอนภาษา การใช้สื่อทัศนวัสดุ หลักการวัดผล ตัวอย่างวิธีทำแบบสอบถามได้จากนิสเบต (Nisbet and Entwistle, 1969 : 48 - 49) นำความรู้ความเข้าใจจากหนังสือเหล่านี้สร้างแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยรายละเอียดที่เกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย เช่น เพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่สอน ตำแหน่ง จำนวนชั่วโมงที่สอนในหนึ่งสัปดาห์ การเข้ารับการอบรมหรือสัมมนาและอื่นๆ ให้ครูตอบโดยวิธีใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่เกี่ยวข้องกับตัวครู รวมทั้งอื่น ๑๓ ข้อ

ตอนที่ ๒ การดำเนินการสอน ประกอบด้วยคำถามที่เกี่ยวกับการดำเนินการสอนภาษาไทย แบ่งออกเป็น ๔ หมวด ใหญ่ๆ คือ

หมวด ก. การใช้หลักสูตร มีจำนวน ๓ ข้อ

หมวด ข. การดำเนินการสอน มีจำนวน ๖ ข้อ

หมวด ค. การใช้อุปกรณ์การสอน มีจำนวน ๗ ข้อ

หมวด ง. การวัดผล มีจำนวน ๔ ข้อ

วิธีตอบแบบสอบถามในหมวด ก. และหมวด ข. ใช้วิธีเกี่ยวกับ ตอนที่ ๑ ยกเว้นข้อ ๑ ในหมวด ก. ข้อ ๔ และข้อ ๖ ในหมวด ข. ใช้วิธีจัดลำดับความสำคัญ สำหรับในหมวด ค. และ ง. ใช้วิธีตอบเช่นเดียวกันคือ ให้ผู้ตอบใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง กำนขามือตามที่ถูกตอบเห็นสมควร โดยถือหลักเกณฑ์ ดังนี้

ถ้าไม่ได้อัปหรือไม่ได้อัปเลย ก็ใส่ ✓ ลงในช่อง " ไม่ได้อัป " "

ถ้าปฏิบัติเพียง ๑ - ๒๕ ส่วนใน ๑๐๐ ส่วน ใส่ ✓ ลงในช่อง " ค่อนข้างน้อย "

ถ้าปฏิบัติ ๒๖ - ๕๐ ส่วนใน ๑๐๐ ส่วน ใส่ ✓ ลงในช่อง " ปานกลาง "

ถ้าปฏิบัติ ๕๑ - ๕๐ ส่วนใน ๑๐๐ ส่วน ใส่ ✓ ลงในช่อง " ค่อนข้างมาก "

ถ้าปฏิบัติ ๕๑ - ๑๐๐ ส่วนใน ๑๐๐ ส่วน ใส่ ✓ ลงในช่อง " มากที่สุด "

ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับปัญหาของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย แบ่งออกเป็น ๖ หมวด คือ

หมวด ก. เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอน

หมวด ข. เกี่ยวกับตัวผู้สอน

หมวด ก. เกี่ยวกับตัวนักเรียน

หมวด ง. เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด

หมวด จ. เกี่ยวกับกิจกรรมนอกหลักสูตร

หมวด ฉ. เกี่ยวกับการวัดผล

ตอนที่ ๔ เกี่ยวกับข้อคิดเห็นและความต้องการของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย แบ่งออกเป็น

๓ หมวด คือ

หมวด ก. ความมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร

หมวด ข. แบบเรียน

หมวด ค. ข้อคิดเห็นและความต้องการอื่นๆ

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม จนเชื่อได้ว่าผู้ตอบสามารถเข้าใจคำถามได้ทุกตอน จึงนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๓. การแจกแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากกองการบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี และแผนกศึกษาเทศบาลเมืองราชบุรี ให้แจกแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดราชบุรี และผู้วิจัยได้ไปขอรับแบบสอบถามคืนตามวันเวลาที่กำหนด หากปรากฏว่า เกอและโรงเรียนใดยังไม่จัดส่งแบบสอบถามคืน ผู้วิจัยได้ติดต่อขอรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง แบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งสิ้น ๑๓๔ ฉบับ จากจำนวนครูทั้งหมด ๑๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๕.๐๓

แบบสอบถามที่ได้คืนมา ๑๓๔ ฉบับ เมื่อได้คัดเลือกฉบับที่มีข้อบกพร่องออกแล้ว เหลือเป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ๑๒๐ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๙.๖๒

๔. การเสนอข้อมูลและการแปลผล

ข้อมูลที่ส่งกลับคืนมาจากโรงเรียนทั้ง ๒๗ โรงเรียน ผู้วิจัยได้นำมาดำเนินการเป็นขั้นๆ ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้วิเคราะห์ค่าข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาจากรางความถี่ และค่าส่วนร้อยของค่าขอบแต่ละข้อว่าคิดเป็นร้อยละเท่าใดของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แต่ละข้อนี้เมื่อค่าส่วนร้อยแตกต่างกันอย่างไร ขอให้ค่าส่วนร้อยของผู้ตอบสูงจะได้นำมาสรุปเป็นผลของการศึกษา และแบบสอบถามได้เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้เพิ่มเติมอย่างเสรีทุกข้อ ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำมาสรุปเป็นน้ำหนักประกอบการสรุปผลของการศึกษากวๆ ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นตอนๆ ตามความมุ่งหมายแต่ละข้อ ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ ๑

ความมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัยข้อที่ ๑ เพื่อสำรวจสถานการณ์ของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับ เพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่เคยทำการสอน ตำแหน่งหน้าที่ ชั่วโมงที่สอนใน ๑ สัปดาห์ ประสิทธิภาพจากการอบรมหรือสัมมนา ผลของการศึกษาจากจุดมุ่งหมายนี้ จะทำให้ทราบสถานการณ์ของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ซึ่งจะ เป็นแนวทางให้ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดศึกษานิเทศก์มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดอนเมือง ได้ทราบถึงสถานการณ์แท้จริงของครูผู้สอนภาษาไทย หากสภาพใดเป็นปัญหา สมควรที่จะได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ก็จะทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น นำไปพิจารณาคำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการสอนการเรียนรู้ภาษาไทยยิ่งขึ้นต่อไป

จากผลการศึกษากครั้งนี้ ปรากฏว่ามีจำนวนครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดราชบุรี ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๑๔๑ คน จาก ๖๗ โรงเรียน แต่จำนวนครูผู้ตอบแบบสอบถามเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล มีจำนวน ๑๒๐ คน

เพศชาย ๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๓๓

เพศหญิง ๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๖๗

นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดเกี่ยวกับตัวครู ดังปรากฏในตาราง ต่อไปนี้

ตาราง ๑ แสดงจำนวนครู จำแนกตามอายุและเพศ

ประเภทของอายุ	ชาย	%	หญิง	%	รวม	%
ต่ำกว่า ๒๐ ปี	๔	๘.๙๐	-	-	๔	๓.๓๓
๒๑ - ๒๕ ปี	๑๒	๒๖.๐๘	๔๓	๕๘.๑๑	๕๕	๔๕.๘๓
๒๖ - ๓๐ ปี	๑๐	๒๑.๙๔	๑๔	๒๔.๓๒	๒๔	๒๓.๓๓
๓๑ - ๓๕ ปี	๑๔	๓๐.๔๓	๖	๘.๑๑	๒๐	๑๖.๖๗
๓๖ - ๔๐ ปี	๒	๔.๓๔	๓	๔.๐๕	๕	๔.๑๗
มากกว่า ๔๐ ปี	๔	๘.๙๐	๔	๕.๔๑	๘	๖.๖๗
รวมยอด	๔๖	๑๐๐	๙๔	๑๐๐	๑๒๐	๑๐๐

ตารางที่ ๑ แสดงว่า ครูสอนวิชาภาษาไทย มีอายุอยู่ในระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี มีจำนวนมากที่สุด คือ ๕๕ คน (๔๕.๘๓ %) และรองลงมาคือ อายุ ๒๖ - ๓๐ ปี มีจำนวน ๒๔ คน (๒๓.๓๓ %) มีครูอายุมากกว่า ๔๐ ปี จำนวน ๘ คน (๖.๖๗ %) เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูหญิงอายุระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี มีจำนวน ๔๓ คน จาก ๙๔ คน (๕๘.๑๑ %) เป็นจำนวนสูงสุด และครูชายอายุระหว่าง ๓๑ - ๓๕ ปี มีจำนวน ๑๔ คน จาก ๔๖ คน (๓๐.๔๓ %) เป็นจำนวนสูงสุด อาจกล่าวได้ว่าครูหญิงมีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยน้อย แต่มีจำนวนมากกว่าครูชาย ซึ่งส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยมานานปีกว่า และจากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า ครูสอนภาษาไทยรุ่นใหม่มีแนวโน้มว่าจะเป็นครูหญิงมากกว่าครูชาย

ตาราง ๒ แสดงจำนวนครู จำแนกตามพื้นฐานการศึกษา

ประเภทของการศึกษา	ชาย	%	หญิง	%	รวม	%
ต่ำกว่า ม. ๓	-	-	-	-	-	-
จบ ม. ๖	-	-	-	-	-	-
จบ ม. ๘	-	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กต.	๑๕	๓๒.๖๑	๑๙	๒๕.๖๘	๓๔	๒๔.๓๓
ป.ม. ป.กต.สูง อ.กต.	๓๐	๖๕.๒๒	๕๕	๗๒.๙๓	๘๕	๗๐.๐๐
ปริญญา	๑	๒.๑๗	๑	๑.๓๕	๒	๑.๖๗
วุฒิอื่น	-	-	-	-	-	-
รวมยอด	๔๖	๑๐๐	๗๔	๑๐๐	๑๒๐	๑๐๐

ตารางที่ ๒ แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่ทั้งชายและหญิง จำนวน ๘๕ คน (๗๐.๐๐ %) มีวุฒิประโยคครูมัธยมหรือเทียบเท่า อันับรองลงมา ก็ครูที่มีวุฒิประกาศนี้ยมีตรวิชาการศึกษาหรือเทียบเท่า มีจำนวน ๓๔ คน (๒๘.๓๓ %) ครูที่มีวุฒิปริญญา ๒ คน (๑.๖๗ %) จำนวนครูทั้งหมดล้วนมีวุฒิครูทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นผู้เ่เกยผวนการสอนการเรียน และการฝึกฝนเพื่อประกอบอาชีพครูมาแล้ว นับว่าจะเกิดผลดีต่อการสอนการเรียนของนักเรียน

ตาราง ๓ แสดงจำนวนครูสอนภาษาไทย จำแนกตามตำแหน่งหน้าที่

ประเภทของตำแหน่งหน้าที่	จำนวนครู	ค่าส่วนร่อย
ครูใหญ่	๒	๑.๒๓
ผู้ช่วยครูใหญ่	๑	๐.๘๓
หัวหน้าหมวดวิชา	๓	๒.๕๐
ครูประจำชั้น	๑๐๔	๘๐.๘๓
ครูพิเศษ	๕	๔.๑๓
รวมยอด	๑๒๐	๑๐๐

ตารางที่ ๓ แสดงให้เห็นว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่ มีตำแหน่งหน้าที่เป็นครูประจำชั้นถึง ๑๐๔ คน (๘๐.๘๓ %)

ตาราง ๔ แสดงจำนวนครู จำแนกตามชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์

ประเภทของชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์	ค่าส่วนร่อย
ต่ำกว่า ๕ ชั่วโมง	๐.๘๓
๖ - ๑๐ ชั่วโมง	๕.๘๓
๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง	๒.๕๐
๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง	๑๒.๕๐
สูงกว่า ๒๐ ชั่วโมง	๓๘.๓๔
รวมยอด	๑๒๐ ๑๐๐

ตารางที่ ๔ เนื่องจากชั่วโมงเรียนภาษาไทยมีน้อย ฉะนั้นจึงอาจสันนิษฐานได้ว่า ครูที่สอนภาษาไทย ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง ก็ดี หรือ ๒๐ ชั่วโมงขึ้นไปก็ดี ต้องสอนวิชาอื่นด้วย มีจำนวน ๑๐๕ คน (๘๐.๘๓ %)

ตาราง ๕ แสดงจำนวนครู จำแนกตามชั่วโมงที่สอนภาษาไทยต่อสัปดาห์

จำนวนชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์	จำนวนครู	กาสร้อย
ต่ำกว่า ๖ ชั่วโมง	๙๓	๖๐.๘๓
๖ ชั่วโมง	๖	๕.๐๐
๙ ชั่วโมง	--	--
๘ ชั่วโมง	๔	๓.๓๓
๔ ชั่วโมง	๑	๐.๘๓
๑๐ ชั่วโมง	๒	๑.๖๗
มากกว่า ๑๐ ชั่วโมง	๓๔	๒๔.๓๔
รวมยอด	๑๒๐	๑๐๐

ตารางที่ ๕ แสดงว่า ครูสอนภาษาไทยสัปดาห์หนึ่งต่ำกว่า ๖ ชั่วโมง มีมากที่สุด คือ ๙๓ คน (๖๐.๘๓ %) รองลงมา คือมากกว่า ๑๐ ชั่วโมง จำนวน ๓๔ คน (๒๘.๓๔ %) จึงแสดงว่า ครูส่วนใหญ่สอนประจำชั้น และมีอยู่บ้างที่สอนภาษาไทยในชั้นอื่นๆด้วย มีครูสอนเพียงชั้นเดียว

ตาราง ๖ แสดงจำนวนครู จำแนกตามปีที่ทำการสอนภาษาไทย

จำนวนปีที่สอนภาษาไทย	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
๑ - ๕ ปี		๘๐.๐๐
๖ - ๑๐ ปี		๑๗.๕๐
๑๑ - ๑๕ ปี		๐.๔๓
๑๖ - ๒๐ ปี		-
๒๐ ปีขึ้นไป		๑.๖๗
รวมยอด	๑๒๐	๑๐๐

ตารางที่ ๖ แสดงว่า ครู ๘๖ คน (๘๐ %) สอนภาษาไทยระหว่าง ๑ - ๕ ปี รองลงมาคือ ๖ - ๑๐ ปี ซึ่งมีครู ๒๑ คน (๑๗.๕๐ %) ๒๐ ปีขึ้นไป มีครู ๒ คน (๑.๖๗ %) และ ๑๑ - ๑๕ ปี มีครู ๑ คน (๐.๔๓ %) กล่าวได้ว่า ครูผู้สอนภาษาไทยเป็นครูบรรจุใหม่ หรือครูที่เพิ่งเบนความสนใจมาสอนภาษาไทย ฉะนั้นความชำนาญในการสอน การมีประสบการณ์ในการสอน และการอบรมหรือสัมมนา ตลอดจนความรอบรู้เกี่ยวกับภาษาไทยจึงยังคงมีน้อย

ตาราง ๗ แสดงจำนวนครู จำแนกตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ

ประเภทของหน้าที่ที่รับผิดชอบ	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
สอนภาษาไทยอย่างเดียว		๔.๑๗
สอนภาษาไทยและวิชาอื่น		๗๒.๕๐
สอนภาษาไทยและทำงานอื่น		๐.๔๓
สอนภาษาไทย สอนวิชาอื่นและทำงานอื่นควบ		๒๒.๕๐
รวมยอด	๑๒๐	๑๐๐

ตาราง ๓ แสดงว่า ครูสอนภาษาไทยที่ต้องสอนวิชาอื่นด้วย มีจำนวน ๔๗ คน (๗๖.๕๐ %) รองลงมาคือ ครูสอนภาษาไทย สอนวิชาอื่นและทำงานอื่นด้วย จำนวน ๒๗ คน (๒๖.๕๐ %) และครูที่สอนภาษาไทยอย่างเดียว มี ๕ คน (๔.๙๗ %) ซึ่งแสดงว่าครูต้องสอนประจำชั้นทุกวิชาเหมือนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เมื่อเป็นเช่นนี้จะทำให้ครูสอนภาษาไทยไม่ได้เต็มที่ เนื่องจากต้องเตรียมการสอนหลายวิชา

ตาราง ๔ แสดงจำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จำแนกตามปริมาณนักเรียนในชั้น

จำนวนนักเรียนในชั้น	จำนวนครู	กาส่วนร้อย
๒๕ คน	๗	๖.๗๓
๒๖ - ๓๐ คน	๑๘	๑๗.๓๑
๓๑ - ๓๕ คน	๒๓	๒๒.๑๑
๓๖ - ๔๐ คน	๑๔	๑๔.๒๗
๔๑ - ๔๕ คน	๑๒	๑๑.๕๔
มากกว่า ๔๕ คน	๒๕	๒๔.๐๔
รวมยอด	๑๐๔	๑๐๐

ตารางที่ ๔ แสดงว่า มีครูเพียง ๒๕ คน (๒๔.๐๔ %) ที่สอนนักเรียนไม่เกิน ๓๐ คน ครูจำนวน ๕๔ คน (๕๑.๙๒ %) สอนนักเรียน ๓๑ - ๔๕ คน และมีครู ๒๕ คน (๒๔.๐๔ %) ที่ต้องสอนนักเรียนมากกว่า ๔๕ คน กล่าวได้ว่าครูส่วนใหญ่ต้องสอนนักเรียนในชั้นซึ่งมีจำนวนมากเกินไป ทำให้เป็นอุปสรรคในการสอน เช่นครูไม่สามารถฝึกทักษะในวิชาการใช้ภาษาให้นักเรียนได้ทั่วถึง อาจเป็นผลสะท้อนให้การสอนการเรียนภาษาไทยไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

ตาราง ๕ แสดงจำนวนครู จำแนกตามการค้นคว้าเพิ่มเติม

ประเภทของการค้นคว้าเพิ่มเติม	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ไต่ถามผู้รู้	๖๑	๒๖.๐๗
อ่านหนังสือต่างๆ	๑๑๓	๔๘.๒๙
การอบรมหรือสัมมนา	๓๗	๑๕.๘๑
การประชุม	๒๒	๙.๔๐
อื่นๆ	๑	๐.๔๓
รวมยอด	๒๓๔*	๑๐๐

* คอยได้มากกว่า ๑ คำตอบ

ตารางที่ ๕ แสดงให้เห็นว่า มีครูผู้สอนภาษาไทย ตอบแบบสอบถาม ๑๑๓ คำตอบ (๔๘.๒๙ %) ตอบว่า หากความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านหนังสือต่างๆ รองลงมาคือการไต่ถามผู้รู้ ๖๑ คำตอบ (๒๖.๐๗ %)

การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในแบบสอบถาม ก็คือ การฟังปาฐกถา โต้วาที และฟังวิทยุโรงเรียน

ตาราง ๑๐ แสดงจำนวนครู จำแนกตามเหตุผลในการสอนวิชาภาษาไทย

ประเภทของเหตุผล	ค่าส่วนร้อย
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน	๓๔.๓๘
สมัครสอนเองด้วยใจรัก	๓๒.๙๓
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๑.๒๑
ต้องการปรับปรุงตนเอง	๒๒.๔๓
อื่นๆ	๔.๒๔
รวมยอด	๑๐๐ [*]

* คอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ

ตารางที่ ๑๐ แสดงคำตอบว่า ครูที่สอนภาษาไทยด้วยใจรัก มีเพียง ๕๔ คำตอบ (๓๒.๙๓ %) มีจำนวนไม่ถึงครึ่งของครูที่ตอบมาทั้งหมด ส่วนครูที่ตอบว่า สอนเพราะผู้บังคับบัญชา มอบหมายให้สอน มีจำนวน ๒๕ คำตอบ (๓๔.๓๘ %) ครูที่ตอบว่าสอนเพราะต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มี ๓๒ คำตอบ (๒๒.๔๓ %) ครูที่ตอบว่าสอนภาษาไทยเพราะเหตุอื่นๆ พอสรุปได้ว่า เพราะไม่มีผู้ใดจะสอนบ้าง สอนทุกวิชาบ้าง และเพราะครูไม่พอบ้าง มีจำนวน ๙ คำตอบ (๔.๒๔ %) มีครูที่ตอบว่า ไม่ถนัดสอนวิชาอื่นจึงมาสอนวิชาภาษาไทย เพียง ๒ คำตอบ (๑.๒๑ %) เท่านั้น

ตาราง ๑๑ แสดงจำนวนครู จำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย
เมื่อเป็นนักเรียน

ประเภทของความชอบ	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๒	๑.๖๗
ไม่ชอบ	๔	๓.๓๓
เฉยๆ	๓๐	๒๕.๐๐
ชอบ	๗๒	๖๐.๐๐
ชอบอย่างยิ่ง	๑๒	๑๐.๐๐
รวมยอด	๑๒๐	๑๐๐

ตารางที่ ๑๑ แสดงว่า มีครูผู้สอนภาษาไทย ๗๒ คน (๖๐ %) ตอบว่า ชอบเรียนภาษาไทย
ขณะเป็นนักเรียน รองลงมา มีครูจำนวน ๓๐ คน (๒๕ %) ตอบว่า มีความรู้สึกเฉยๆ และมีเพียง ๒ คน
(๑.๖๗ %) เท่านั้น ตอบว่า ไม่ชอบเรียนภาษาไทยเป็นอย่างยิ่งขณะที่เป็นนักเรียน เป็นที่น่าสังเกต
ว่า ครูผู้สอนภาษาไทยที่มีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยเมื่อเป็นนักเรียนไปในทางนี้เสมอ จะก่อให้เกิด
ปัญหาในการสอนการเรียนภาษาไทย กล่าวคือ เมื่อผู้สอนภาษาไทยไม่มีใจรักภาษาไทยเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว
จะทำให้สอนภาษาไทยโดยไม่ตั้งใจจริง นับว่าเป็นผลเสียอย่างยิ่ง การที่ผู้บังคับบัญชาจะได้เปลี่ยนครูผู้
สอนภาษาไทยโดยเลือกเอาผู้ที่มีใจรักภาษาไทยมาสอนแทน

ตาราง ๑๒ แสดงจำนวนครูผู้สอนภาษาไทย จำแนกตามการเข้ารับการอบรม

ประเภทของการกระทำ	จำนวนครูจำแนกตามการเข้ารับการอบรม	
	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
เคย	๔๐	๓๓.๓๓
ไม่เคย	๔๐	๖๖.๖๗
รวมยอด	๑๒๐	๑๐๐

ตารางที่ ๑๒ แสดงว่า มีครูที่เคยเข้ารับการอบรม ๔๐ คน (๓๓.๓๓ %) และมีครูที่ยังไม่เคยเข้ารับการอบรมเลย ๔๐ คน (๖๖.๖๗ %) แสดงให้เห็นว่า ครูจำนวนมากไม่เคยได้รับการอบรม จึงทำให้ครูผู้สอนภาษาไทยมีประสบการณ์ในวิชาที่สอนและความรู้ไม่กว้างขวาง ความจริงแล้วครูควรจะได้รับ การอบรมหรือสัมมนา เกี่ยวกับวิชาที่สอนให้มากที่สุด

ตาราง ๑๓ แสดงจำนวนครู จำแนกตามผลที่ได้รับการอบรม

ผลที่ได้รับ	งานเนื้อหา	ค่าส่วนร้อย	งานวิธีสอน	ค่าส่วนร้อย
น้อย	๖	๑๕.๐๐	๕	๑๒.๕๐
ปานกลาง	๓๑	๗๗.๕๐	๒๔	๖๐.๐๐
มาก	๓	๗.๕๐	๖	๑๕.๐๐
รวมยอด	๔๐	๑๐๐	๔๐	๑๐๐

ตารางที่ ๑๓ แสดงถึงความกึกกั่นของครูที่มีต่อผลของการได้รับการอบรมหรือสัมมนา ในงานเนื้อหาได้ผลปานกลาง ๓๑ คน (๗๗.๕๐ %) งานวิธีสอนได้ผลปานกลาง ๒๔ คน (๖๐.๐๐ %)

แสดงว่าครูส่วนใหญ่ที่เคยเข้ารับการอบรมหรือสัมมนา มองเห็นประโยชน์ของการไปอบรม ฉะนั้นควรจะ
ได้จัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาอยู่เสมอ ควรจะปรับปรุงการอบรมให้ผู้เข้ารับการอบรม ได้ประโยชน์
ทั้งด้านเนื้อหาและวิธีสอนให้มากที่สุด

ตาราง ๑๔ แสดงจำนวนครู จำแนกตามสาเหตุที่ไม่ได้รับการอบรม

สาเหตุที่ไม่ได้ไป	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
ผู้บังคับบัญชาไม่ส่งไป	๓๕	๔๓.๗๕
ไม่ต้องการไป	-	-
ไม่มีครูสอนแทน	๑๖	๒๐.๐๐
อื่นๆ	๒๙	๓๖.๒๕
รวมยอด	๘๐	๑๐๐

ตารางที่ ๑๔ แสดงว่า ครูที่ไม่ได้รับการอบรมเพราะผู้บังคับบัญชาไม่ส่งไป มีจำนวน ๓๕ คน
(๔๓.๗๕ %) ครู ๑๖ คน (๒๐ %) ไม่ได้เข้ารับการอบรมเพราะไม่มีครูสอนแทน ผู้ที่ไม่ต้องการ
ไปอบรมนั้นไม่มีเลย ครูจำนวน ๒๙ คน (๓๖.๒๕ %) ได้เหตุที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม สรุปได้ว่า
เพราะเพิ่งเข้ารับราชการ และในขณะที่ทำการสอนทางจังหวัดไม่ได้จัดการอบรมวิชาภาษาไทย

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ ๒

ตารางที่ ๑๕ ถึงตารางที่ ๔๓ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ การดำเนินการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดระยอง การดำเนินการสอนนี้ประกอบด้วย การให้หลักสูตร ประมวลการสอน การเตรียมการสอน วิธีสอน การทำ การวัดอุปกรณ์การสอน การจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร และการวัดผล สิ่งเหล่านี้ครูผู้สอนภาษาไทยทุกคนจะต้องกระทำ แต่จะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรนั้น ย่อมแล้วแต่วิธีการของแต่ละบุคคล เหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะรวบรวมผลการวิจัย เพื่อจะให้เห็นว่า ครูที่สอนภาษาไทยส่วนใหญ่ มีการดำเนินการสอนอย่างไร ให้หลักสูตรอย่างไร จัดกิจกรรมอย่างไร ทำและใช้อุปกรณ์การสอนอย่างไร และใช้วิธีการวัดผลอย่างไร ซึ่งผลการวิจัยเหล่านี้ จะเป็นข้อคิดแก่ครูผู้สอนภาษาไทยในการที่จะปรับปรุงการสอนของตน และเป็นแนวทางให้ศึกษานิเทศก์ได้จัดการอบรมครูผู้สอนภาษาไทยตรงจุดประสงค์มากที่สุด

ตาราง ๑๕ แสดงผลการดำเนินการสอนตามจุดมุ่งหมาย ของการสอนภาษาไทยแต่ละข้อ จากการคานคะเนของครูภาษาไทย

ความมุ่งหมายข้อที่	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
๑.	๑๑๕	๑	๓	๓๐	๓๐	๑๑	๓.๔๐	๓
๒.	๑๑๕	๒	๕	๔๔	๔๖	๑๓	๓.๕๔	๒
๓.	๑๑๕	๒	๑๖	๔๖	๔๖	๕	๓.๓๑	๔
๔.	๑๑๕	๕	๑๓	๖๒	๒๖	๕	๓.๐๓	๕
๕.	๑๑๕	๐	๔	๔๘	๓๔	๒๔	๓.๓๑	๑

ตารางที่ ๑๕ แสดงให้เห็นผลของการศึกษา ดังต่อไปนี้

๑. ความมุ่งหมายของการสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งหลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ ๑ คือให้สามารถใช้ภาษาได้ดี ทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ครูส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญ เป็นอันดับ ๓
๒. ความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ ๒ คือให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการติดต่อ และแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ครูส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญ เป็นอันดับ ๒
๓. ความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ ๓ คือให้ได้ความเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือประเภทต่างๆ และรูสไพเราะของบทประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะเรียนวรรณคดีต่อไป ครูจึงให้ความสำคัญเป็นอันดับ ๔
๔. ความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ ๔ คือให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาเหตุผล และใช้คุณพินิจของตน ครูจึงให้ความสำคัญเป็นอันดับ ๕
๕. ความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้เป็นข้อที่ ๕ คือให้เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย ครูจึงให้ความสำคัญเป็นอันดับ ๑

สรุปได้ว่า ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของความมุ่งหมายข้อที่ ๕ เป็นอันดับ ๑ และความมุ่งหมายข้อที่ ๔ มีความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย จากผลของการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อความมุ่งหมายในการสอนภาษาไทย เป็นข้อน่าคิดว่า ความมุ่งหมายข้อที่ ๕ ของความมุ่งหมายที่หลักสูตรวางไว้ คือ "ให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาเหตุผลและใช้คุณพินิจของตน" ครูจึงให้ความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย ค่ายเหตุนี้จึงทำให้การสอนการเรียนรู้ไม่เน้นหนักในข้อนี้ เด็กจึงรู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาเหตุผลและใช้คุณพินิจน้อยมาก ซึ่งในการดำเนินชีวิตของเด็กเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผล และรู้จักแก้ปัญหาต่างๆ เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่ครูจะให้ความสนใจ ความมุ่งหมายข้อนี้เป็นอันดับต้นๆ และฝึกฝนเด็กในด้านนี้

ตาราง ๑๖ แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามลักษณะ
การใช้หลักสูตรภาษาไทย

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ลักษณะการใช้หลักสูตรภาษาไทย			
		วิเคราะห์	ตามแบบเรียน	สอนครบหลักสูตร	เลือกเฉพาะ
ต่ำกว่า ม. ๓	-	-	-	-	-
ม. ๖	-	-	-	-	-
ม. ๘	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กก.	๕๖	๘	๒๔	๑๔	๕
	๑๐๐ %	๑๔.๒๘ %	๔๒.๘๖ %	๓๓.๙๓ %	๘.๙๓ %
ป.ม. อ.กค.	๑๑๘	๑๓	๔๔	๔๔	๑๒
ป.กค.สูง	๑๐๐ %	๑๑.๐๒ %	๓๙.๒๙ %	๔๑.๕๒ %	๑๐.๑๗ %
ปริญญา	๔	๑	๑	๑	๑
	๑๐๐ %	๒๕ %	๒๕ %	๒๕ %	๒๕ %
วุฒิอื่น	-	-	-	-	-
รวมยอด	*				
	๑๗๘	๒๒	๖๙	๖๙	๑๘
	๑๐๐ %	๑๒.๓๕ %	๓๘.๗๗ %	๓๘.๗๗ %	๑๐.๑๑ %

* ตอบไคมากกว่า ๑ คำตอบ

ตารางที่ ๑๖ จากแบบสอบถาม ในการสอนภาษาไทย ครูส่วนมากตอบว่า สอนตามหนังสือ
แบบเรียนโดยยึดถือเป็นหลักสูตร จำนวน ๖๙ คำตอบ (๓๘.๗๗ %) ตอบว่าสอนโดยเข้าใจความ
หมายของหลักสูตรก็และสอนได้ครบตามหลักสูตร ๖๙ คำตอบ (๓๘.๗๗ %) ส่วนการสอนโดย
วิเคราะห์หลักสูตรและเลือกสอนเฉพาะที่เห็นว่าสำคัญนั้น มีครูเป็นส่วนน้อย

จึงอาจกล่าวได้ว่า มีครูเป็นจำนวนไม่น้อยที่อาศัยแบบเรียนเป็นเครื่องมือในการสอนโดยมิได้

วิเคราะห์หลักสูตร ฉะนั้นก็ยกานีเทศก์เป็นผู้มีความสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าจัดการอบรมภาษาไทยขึ้น ควรจะ
ได้เน้นหนักในด้านการวิเคราะห์หลักสูตรและวิธีสอน เพื่อให้ครูเข้าใจหลักสูตรภาษาไทยในขั้นนี้ดียิ่งขึ้น

ตาราง ๑๗ แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามลักษณะ
การใช้ประมวลการสอนภาษาไทย

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ลักษณะการใช้ประมวลการสอนภาษาไทย			
		จัดเจนเหมาะสม	เนื้อหามากเกินไป	ไม่สัมพันธ์	ไม่เหมาะสม
ต่ำกว่า ม.๓	-	-	-	-	-
ม.๖	-	-	-	-	-
ม.๘	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กค.	๓๘	๑๘	๗	๖	๖
	๑๐๐ %	๕๐ %	๑๘.๔๒ %	๑๕.๗๙ %	๑๕.๗๙ %
ป.ม. อ.กค.	๑๐๐	๔๑	๑๘	๑๓	๒๗
ป.กค.สูง	๑๐๐ %	๔๑ %	๑๘ %	๑๓ %	๒๗ %
ปริญญา	๑	-	-	-	๑
	๑๐๐ %	-	-	-	๑๐๐ %
วุฒิอื่น	-	-	-	-	-
รวมยอด	*	๖๐	๒๖	๑๘	๓๔
	๑๐๐ %	๕๓.๑๖ %	๑๘.๗๑ %	๑๓.๖๗ %	๒๔.๔๖ %

* ตอบไข่มากกว่า ๑ คำตอบ

ตารางที่ ๑๗ จากแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ ๖๐ คำตอบ (๕๓.๑๖ %) ตอบว่า
ประมวลการสอนจัดเจนเหมาะสมดีแล้ว และมี ๓๔ คำตอบ (๒๔.๔๖ %) ตอบว่า ประมวลการสอน
ไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น ซึ่งในกรณีเช่นนี้ ในการประชุมสัมมนา การทำประมวลการสอนของจังหวัดใน

คราวต่อไป ควรจะได้พิจารณาถึง และแก้ไขด้วย

ตาราง ๑๔ แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามการวางแผนการสอนภาษาไทย

วุฒิ	จำนวนเต็ม	การวางแผนการสอนภาษาไทย					
		ไม่ ประชุม	สัปดาห์ ละครั้ง	เดือน ละครั้ง	ภาคเรียน ละครั้ง	ปีละ ครั้ง	ปีละ ๒ ครั้ง
ต่ำกว่า ม.๓	-	-	-	-	-	-	-
ม.๖	-	-	-	-	-	-	-
ม.๘	-	-	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กศ.	๓๓	๒๓	-	๓	๔	๑	๒
	๑๐๐ %	๖๙.๗๐ %		๙.๐๙ %	๑๒.๑๒ %	๓.๐๓ %	๖.๐๖ %
ป.ม. อ.กศ.	๔๑	๔๑	๒	๗	๑๕	๕	๑
ป.กศ.สูง	๑๐๐ %	๖๒.๕๖ %	๒.๔๗ %	๘.๖๔ %	๑๕.๕๖ %	๖.๑๗ %	๑.๒๕ %
ปริญญา	๒	๒	-	-	-	-	-
วุฒิอื่น	๑๐๐ %	๑๐๐.๐๐ %	-	-	-	-	-
รวมยอด	๑๑๖	๗๖	๒	๑๐	๑๙	๖	๓
	๑๐๐ %	๖๕.๕๒ %	๑.๗๒ %	๘.๖๒ %	๑๖.๓๘ %	๕.๑๗ %	๒.๕๙ %

ตาราง ๑๔ แสดงให้เห็นว่า ครูทั้ง ๓ ระดับวุฒิ จำนวน ๗๖ คน (๖๕.๕๒ %) ไม่เคยจัดหรือเข้าร่วมประชุมคณะครูภาษาไทย เพื่อวางแผนการสอนภาษาไทยรวมกันเลย มีครู ๑๙ คน (๑๖.๓๘ %) ที่ประชุมเพื่อวางแผนการสอนภาคเรียนละครั้ง มีครู ๒ คน (๑.๗๒ %) ที่วางแผนการสอนสัปดาห์ละครั้ง เป็นข้อน่าคิดที่ว่า ครูใหญ่ควรจะให้ครูผู้สอนภาษาไทยได้ประชุมวางแผนการสอนร่วมกันอย่างน้อยภาคเรียนละครั้ง เพื่อจะได้วางแผนการสอนและช่วยกันแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น

ขึ้นในระหว่างดำเนินการสอน จะทำให้การสอนการเรียนภาษาไทยเกิดประโยชน์แก่เด็กยิ่งขึ้น

ตาราง ๑๘ แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามวิธีการ
วางโครงการสอนของครูภาษาไทย

วุฒิ	จำนวนเต็ม	วิธีการวางโครงการสอนของครู			
		กะเอาเอง	ทำโครงการสอน	ใช้โครงการอื่น	อื่นๆ
ต่ำกว่า ม.๓	-	-	-	-	-
ม.๖	-	-	-	-	-
ม.๘	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กศ.	๓๔	๓	๑๘	๑๒	-
	๑๐๐ %	๘.๘๒ %	๕๒.๘๘ %	๓๕.๓๐ %	-
ป.ม. อ.กศ.	๘๔	๑๔	๕๑	๑๙	-
ป.กศ.สูง	๑๐๐ %	๑๖.๖๗ %	๖๐.๙๑ %	๒๒.๖๒ %	-
ปริญญา	๒	-	๑	๑	-
	๑๐๐ %	-	๕๐ %	๕๐ %	-
วุฒิอื่น	-	-	-	-	-
รวมยอด	๑๖๐	๑๗	๗๑	๓๒	-
	๑๐๐ %	๑๐.๖๒ %	๔๔.๓๗ %	๒๐.๐๐ %	-

ตารางที่ ๑๘ แสดงว่า ครูทั้ง ๓ ระดับวุฒิ จำนวน ๗๑ คน (๔๔.๓๗ %) กำหนดเวลาที่จะสอนวิชาต่างๆ โดยการนำโครงการสอนไว้วางหน้า มีครู ๓๒ คน (๒๒.๖๒ %) ใช้โครงการสอนที่มีผู้ทำไว้แล้ว และมีครูเพียง ๑๗ คน (๑๐.๖๒ %) ที่กะเวลาเอาเองว่า ควรสอนวิชาใดเมื่อใด โดยไม่กำหนดเวลาแน่นอน

ตาราง ๒๐ แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามลักษณะ
การเตรียมการสอนล่วงหน้า

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ลักษณะการเตรียมการสอน			
		เตรียมเนื้อหา อุปกรณ์ บันทึก	เตรียมพร้อม แต่ไม่บันทึก	ร่างใส่กระดาษ ไว้อย่าง	เตรียมและคิด ไว้ในใจ
ต่ำกว่า ม.๓	-	-	-	-	-
ม.๖	-	-	-	-	-
ม.๘	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กค.	๓๔	๒๒	๘	๒	๒
	๑๐๐ %	๖๔.๗๑ %	๒๓.๕๓ %	๕.๘๘ %	๕.๘๘ %
ป.ม. อ.กค.	๘๔	๕๔	๑๒	๖	๙
ป.กค.สูง	๑๐๐ %	๙๐.๒๔ %	๑๔.๒๙ %	๙.๑๔ %	๘.๓๓ %
ปริญญา	๒	๒	-	-	-
	๑๐๐ %	๑๐๐ %	-	-	-
วุฒิอื่น	-	-	-	-	-
รวมยอด	๑๒๐	๘๓	๒๐	๘	๙
	๑๐๐ %	๖๘.๓๓ %	๑๖.๖๖ %	๖.๖๗ %	๗.๕๐ %

ตารางที่ ๒๐ แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่ทั้ง ๓ ระดับวุฒิ ๘๓ คน (๖๘.๓๓ %) ตอบ
แบบสอบถามว่า เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์การสอนพร้อมด้วยบันทึกการสอน รองลงมา มีครู ๒๐ คน
(๑๖.๖๖ %) เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์การสอนแต่ไม่บันทึกการสอน ครู ๙ คน (๗.๕๐ %)
เตรียมการสอนและคิดไว้ในใจ ครู ๘ คน (๖.๖๗ %) ร่างใส่กระดาษไว้อย่าง ครูทั้ง ๓
ประเภทหลังนี้ ถึงแม้จะมีจำนวนน้อย แต่เป็นข้อน่าวิตกว่า เด็กที่เรียนกับครูเหล่านี้ อาจได้ผลไม่

เต็มที่ เพราะครูอาจมีข้อผิดพลาด บกพร่อง หรือหลงลืมได้ง่าย เนื่องจากครูมิได้เตรียมการสอนที่
 จดบันทึกไว้อย่างแน่นอน

ตาราง ๒๖ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูใช้เตรียมการสอนภาษาไทย

ประเภทของสิ่งที่ครูใช้ เตรียมการสอน	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					กา เฉลี่ย	อันดับ ความสำคัญ
		น้อย ที่สุด	กอนขาง น้อย	ปาน กลาง	กอนขาง มาก	มาก ที่สุด		
หนังสือแบบเรียน	๑๒๐	๐	๔	๓๐	๔๓	๔๓	๔.๐๔	๑
หนังสือคู่มือต่างๆ	๑๒๐	๓	๒๐	๒๓	๓๒	๒	๓.๐๘	๕
หนังสือหลักสูตร	๑๒๐	๔	๔	๕๕	๓๐	๒๒	๓.๔๗	๓
ประมวลการสอน	๑๒๐	๘	๑๕	๕๑	๒๔	๑๗	๓.๒๖	๔
บันทึกการสอนที่มีผู้ทำไว้	๑๒๐	๖๒	๑๘	๒๕	๑๐	๕	๑.๔๘	๖
เตรียมการสอนโดยอาศัย ความรู้ที่เคยศึกษามา	๑๒๐	๖	๒	๒๓	๔๖	๔๓	๓.๔๘	๒

ตารางที่ ๒๖ แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่ เตรียมการสอนโดยใช้หนังสือแบบเรียนเป็นหลัก
 มีความสำคัญเป็นอันดับ ๑ ความสำคัญอันดับรองลงมา คือเตรียมการสอนโดยอาศัยความรู้ที่เคย
 ศึกษา ส่วนหนังสือคู่มือต่างๆ หนังสือหลักสูตร ประมวลการสอน ครูใช้น้อย กงเนื่องมาจาก
 หนังสือเหล่านี้หายาก โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มี หรือมีกันน้อยมาก ครูจึงใช้แบบเรียนเตรียมการสอน
 เพราะหาง่ายและสะดวก

ตาราง ๒๒ แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิ จำแนกตามเวลาที่ใช้
เตรียมการสอน

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ประเภทของการใช้เวลาในการเตรียมการสอน							
		๑วันถึง ๑สัปดาห์	๒สัปดาห์ ถึง๑ภาค	๒ภาคถึง ๑ปี	ก่อนเข้า สอน	เป็นบท เรียน	เฉพาะ ยาก	ไม่จำเป็น เพราะ ชำนาญ	ไม่จำเป็น เพราะมี แบบเรียน
ต่ำกว่า ม.๓	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ม.๖	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ม.๘	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กค.	๓๔	๒๒	๑	-	๒	๔	-	-	-
	๑๐๐ %	๖๔.๗๑ %	๒.๙๔ %	-	๕.๘๘%	๒๖.๔๗%	-	-	-
ป.ม. อ.กค.	๘๔	๖๑	๕	-	๕	๕	๕	-	๓
ป.กค.สูง	๑๐๐%	๗๒.๖๒%	๕.๙๕%	-	๕.๙๕%	๕.๙๕%	๕.๙๕%	-	๓.๕๘%
ปริญญา	๒	๑	-	-	-	๑	-	-	-
	๑๐๐%	๕๐%	-	-	-	๕๐%	-	-	-
วุฒิอื่น	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวมยอด	๑๒๐	๘๔	๖	-	๗	๑๕	๕	-	๓
	๑๐๐%	๗๐%	๕%	-	๕.๘๓%	๑๒.๕๐%	๔.๑๗%	-	๒.๕๐%

ตารางที่ ๒๒ แสดงให้เห็นว่า ครูทั้ง ๓ ระดับวุฒิ ใช้เวลาในการเตรียมการสอนล่วงหน้า ๑ วันถึง ๑ สัปดาห์ มีจำนวน ๘๔ คน (๗๐%) รองลงมาคือครูที่เตรียมการสอนเป็นบทเรียน ๑๕ คน (๑๒.๕๐%) และมีครูในระดับวุฒิ ป.ม. เพียง ๓ คน (๒.๕๐%) เท่านั้น ที่ไม่ได้เตรียมการสอน เพราะเห็นว่ามีแบบเรียนเป็นแนวทางอยู่แล้ว นับได้ว่าครูส่วนใหญ่เตรียมการสอน จึงทำให้การสอน

การเขียนประวัติคดีแน่นอนขึ้น

ตาราง ๒๓ แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิ จำแนกการวางแผนรวมกัน

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ลักษณะการวางแผนการสอนรวมกัน			
		อ่านหนังสือ ล่วงหน้า	อ่านล่วงหน้า และ รายงาน	ท่องจำศัพท์ และหาข้อความ สำคัญ	อ่านล่วงหน้า และแลกเปลี่ยน ความรู้
ต่ำกว่า ม.๓	-	-	-	-	-
ม.๖	-	-	-	-	-
ม.๘	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กศ.	๒๔	๑๕	๑๐	๒๐	๑๕
	๑๐๐%	๒๕.๐๕%	๓๕.๐๒%	๓๑.๒๕%	๒๓.๕๔%
ป.ม. อ.กศ.	๑๖๔	๓๕	๓๘	๔๕	๔๒
ป.กศ.สูง	๑๐๐%	๒๑.๓๔%	๒๓.๑๓%	๒๕.๘๘%	๒๕.๖๑%
ปริญญา	๔	๑	๑	๒	-
	๑๐๐%	๒๕%	๒๕%	๕๐%	-
วุฒิอื่น	-	-	-	-	-
รวมบอก	๒๓๒*	๕๕	๔๘	๓๑	๕๗
	๑๐๐%	๒๓.๓๑%	๒๑.๑๒%	๓๐.๖๐%	๒๔.๕๓%

* ตอบไ้มากกว่า ๑ คำตอบ

ตารางที่ ๒๓ แสดงให้เห็นว่า ครูทั้ง ๓ ระดับวุฒิ วางแผนการสอนรวมกับเด็ก โดยให้ท่องจำศัพท์และหาข้อความสำคัญ จำนวน ๓๑ คำตอบ (๓๐.๖๐%) รองลงมาคือให้เด็กอ่านหนังสือล่วงหน้า

และแลกเปลี่ยนความรู้อันในชั้นเรียน มีจำนวน ๕๙ คำตอบ (๒๔.๕๙,) จำนวน ๕๕ คำตอบ (๒๓.๙๑) ตอบว่า วางแผนการสอนโดยให้เด็กอ่านหนังสือล่วงหน้า และมีจำนวน ๔๕ คำตอบ (๒๑.๑๒,๖) ตอบว่า ให้เด็กอ่านหนังสือล่วงหน้าและรายงานในชั้น แสดงว่า ครูวางแผนการสอนร่วมกับนักเรียนอยู่เสมอ และเน้นในเรื่องศัพท์และหาขอความสำคัญ มากที่สุด

ตาราง ๒๔ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีสอนวิชาวรรณคดี

ประเภทของวิธีสอน	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
แบบครูเป็นผู้บรรยาย	๑๑๙	๕	๘	๔๕	๔๙	๘	๓.๓๘	๒
แบบให้นักเรียนท่องจำเป็นส่วนใหญ่	๑๑๖	๒๓	๔๐	๔๐	๙	๖	๒.๔๒	๖
แบบให้นักเรียนเตรียมมาอภิปรายในชั้น	๑๑๖	๑๒	๒๙	๕๔	๑๙	๒	๒.๙๔	๔
แบบให้นักเรียนช่วยกันแก้ปัญหา	๑๑๔	๘	๑๙	๔๙	๓๔	๘	๓.๑๒	๓
แบบให้นักเรียนค้นคว้าและทำรายงาน	๑๑๙	๒๓	๒๔	๔๑	๒๑	๔	๒.๖๑	๕
แบบอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	๑๑๙	๒	๙	๒๖	๕๑	๒๔	๓.๘๒	๑
แบบให้นักเรียนศึกษาเอง แล้วทำ	๑๑๖	๕๒	๒๒	๓๐	๑๑	๑	๒.๐๒	๗
แบบฝึกหัด								
อื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ ๒๔ แสดงให้เห็นว่า ครูจัดอันดับความสำคัญ ตามวิธีสอนวรรณคดี คืออันดับที่ ๑ แบบอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ค่าเฉลี่ย ๓.๘๒ รองลงมาคือ แบบครูเป็นผู้บรรยาย ค่าเฉลี่ย ๓.๓๘ แบบที่มีความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย ก็คือแบบให้นักเรียนศึกษาเองแล้วทำแบบฝึกหัด ค่าเฉลี่ย ๒.๐๒ แสดงว่า การสอนวรรณคดี ครูส่วนใหญ่มุ่งอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด และใช้บรรยาย หรือครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ ึ่งในวิชาวรรณคดีนั้น ควรมุ่งทางด้านการแก้ปัญหาและค้นคว้า เป็น

ประการสำคัญ ทั้งนี้เพื่อฝึกวิจารณ์ญาณ การตระหนักค่า และความรู้ความเข้าใจของเด็กมากกว่า

ตาราง ๒๕ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีสอนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา

ประเภทของวิธีสอน	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
แบบครูเป็นผู้บรรยาย	๑๑๒	๖	๘	๓๒	๓๖	๓๐	๓.๖๗	๒
แบบให้นักเรียนท่องจำเป็นส่วนใหญ่	๑๑๐	๒๗	๒๙	๓๑	๒๒	๖	๒.๖๔	๔
แบบให้นักเรียนเตรียมมาอภิปราย	๑๑๒	๒๖	๓๕	๔๖	๙	๐	๒.๓๐	๖
แบบให้นักเรียนช่วยกันแก้ปัญหา	๑๑๒	๙	๒๑	๔๕	๓๒	๙	๓.๐๙	๓
แบบให้นักเรียนค้นคว้าและทำรายงาน	๑๑๒	๑๕	๓๘	๔๑	๑๔	๔	๒.๕๘	๕
แบบอธิบายแล้วให้นักเรียนทำ	๑๑๒	๐	๓	๓๒	๔๙	๒๘	๓.๙๑	๑
แบบฝึกหัด								
แบบให้นักเรียนฝึกมาเองแล้วทำ	๑๑๒	๓๗	๓๑	๒๘	๑๕	๑	๒.๒๑	๗
แบบฝึกหัดอื่นๆ	-	-	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ ๒๕ แสดงให้เห็นว่า ครูเห็นความสำคัญของวิธีสอนหลักภาษาและการใช้ภาษา แบบอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด เป็นอันดับที่ ๑ ค่าเฉลี่ย ๓.๙๑ อันดับรองลงมาคือ แบบครูเป็นผู้บรรยาย ค่าเฉลี่ย ๓.๖๗ กล่าวได้ว่า วิธีสอนหลักภาษาและการใช้ภาษาของครู พออนุโลมได้ตามลักษณะวิชา คืออธิบายให้เข้าใจเนื้อเรื่องหรือหลักเกณฑ์ก่อนแล้วจึงให้ทำแบบฝึกหัดหรือฝึกทักษะอีกครั้งหนึ่ง แต่ยังมีครูจำนวนมากที่ยังสอนโดยใช้วิธีสอนแบบบรรยาย ซึ่งถือว่าไม่ถูกต้องและเหมาะสมในการสอนหลักภาษาและการใช้ภาษา เป็นอย่างยิ่ง

ตาราง ๒๒ แสดงการแจกแจงจำนวนครู จัดจำพวกตามวุฒิ จำแนกการใช้อุปกรณ์การสอน

วุฒิ	จำนวนเต็ม	ลักษณะการใช้อุปกรณ์การสอน				
		ทุกครั้ง	บาง ชั่วโมง	ไม่ใช่เพราะ ไม่มี	ไม่ใช่เพราะ เวลาน้อย	ไม่ใช่เพราะ ไม่จำเป็น
ต่ำกว่า ม.๓	-	-	-	-	-	-
ม.๖	-	-	-	-	-	-
ม.๘	-	-	-	-	-	-
ป.ป. ป.กศ.	๓๔	๑	๓๑	๑	๑	-
	๑๐๐%	๒.๙๔%	๙๑.๑๘%	๒.๙๔%	๒.๙๔%	-
ป.ม. อ.กศ.	๔๔	๕	๓๕	๒	๒	-
ป.กศ.สูง	๑๐๐%	๕.๙๕%	๘๘.๒๕%	๒.๐๐%	๒.๐๐%	-
ปริญญา	๒	-	๒	-	-	-
	๑๐๐%	-	๑๐๐%	-	-	-
วุฒิอื่น	-	-	-	-	-	-
รวมยอด	๑๒๐	๖	๑๐๔	๓	๓	-
	๑๐๐%	๕%	๘๖%	๒.๕๐%	๒.๕๐%	-

ตารางที่ ๒๒ แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่ทั้ง ๓ ระดับวุฒิ จำนวน ๑๐๔ คน (๘๖%) ใช้อุปกรณ์การสอนเป็นบางชั่วโมง มีครู ๖ คน (๕%) ใช้อุปกรณ์การสอนทุกครั้ง มีครูที่ไม่ใช้อุปกรณ์การสอนเพราะไม่มี ๓ คน (๒.๕๐%) มีครูที่ไม่ใช้อุปกรณ์การสอนเพราะเวลาน้อย ๓ คน (๒.๕๐%) และครูที่ไม่ใช้อุปกรณ์การสอนเพราะเห็นว่าไม่จำเป็นนั้นไม่มี แสดงว่าครูเห็นว่าอุปกรณ์การสอนเป็นสิ่งจำเป็นเป็นเครื่องช่วยให้การสอนมีผลดีขึ้น

ตาราง ๒๓ แสดงจำนวนครู จำแนกตามการใช้อุปกรณ์การสอน

การใช้อุปกรณ์การสอน	ค่าส่วนร้อย	
มาก	๔๐.๑๙	
ปานกลาง	๙๘.๓๓	
น้อย	๑๙.๕๐	
รวมยอด	๑๒๐	๑๐๐

ตารางที่ ๒๓ แสดงให้เห็นว่า ครูจำนวน ๔๔ คน (๙๘.๓๓%) ใช้อุปกรณ์การสอนพอเหมาะสม หมายความว่าเลือกใช้ตามโอกาสอันสมควร มีครู ๒๑ คน (๑๙.๕๐%) ใช้อุปกรณ์การสอนน้อย และครู ๕ คน (๔.๑๙%) ใช้อุปกรณ์การสอนมาก

ตาราง ๒๔ แสดงจำนวนครู จำแนกตามสาเหตุของการใช้อุปกรณ์การสอนน้อย

สาเหตุของการใช้น้อย	ค่าส่วนร้อย	
ไม่มีเวลาทำ	๔๙.๖๒	
ไม่มีงบประมาณ	๔๙.๖๒	
ในหนังสือแบบเรียนมีภาพประกอบมากแล้ว	-	
อื่นๆ	๔.๙๖	
รวมยอด	๒๑	๑๐๐

ตารางที่ ๒๔ แสดงให้เห็นว่า สาเหตุที่ครูใช้อุปกรณ์การสอนน้อย มีครู ๑๐ คน (๔๙.๖๒%)

ให้เหตุผลว่าเพราะไม่มีเวลาทำ มีครู ๑๐ คน (๔๗.๖๒%) ให้เหตุผลว่าเพราะไม่มีงบประมาณ และมีครู ๑ คน (๔.๗๖%) ให้เหตุผลว่าเพราะเพิ่งบรรจุเข้ารับราชการและกำลังเริ่มทำ แสดงว่าครูต้องมีการะในการสอนมากเพราะต้องสอนประจำชั้น จึงไม่มีเวลาพอจะทำอุปกรณ์การสอน และสาเหตุสำคัญยิ่ง ก็คือโรงเรียนไม่มีงบประมาณให้ ครูจึงไม่สามารถหาวัสดุเพื่อจัดทำอุปกรณ์การสอนได้

ตาราง ๒๕ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายของการใช้อุปกรณ์การสอน

ประเภทของจุดมุ่งหมายของการใช้ อุปกรณ์การสอน	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่ใช้เลย	ก่อนขางน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
เพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน	๑๒๐	๒	๘	๒๒	๕๐	๓๘	๓.๕๕	๒
เพื่อให้ความกระจ่างในบทเรียน	๑๑๔	๐	๑	๑๘	๕๘	๔๒	๔.๑๘	๑
เพื่อเพิ่มประสบการณ์และขยายความรู้ให้แก่ นักเรียน	๑๑๔	๑	๑	๓๖	๖๑	๒๐	๓.๘๒	๔
เพื่อนำบทเรียน	๑๑๔	๑๕	๑๑	๕๒	๓๔	๙	๓.๐๕	๙
เพื่อทบทวนและสรุป	๑๑๔	๘	๒๔	๔๔	๒๙	๑๑	๓.๐๙	๖
เพื่อฝึกทักษะ	๑๑๔	๙	๑๓	๔๙	๔๖	๑๐	๓.๒๙	๕
เพื่อเสริมแรงในการสอนของครู	๑๑๔	๑๐	๓๐	๓๔	๒๙	๑๓	๓.๐๒	๘
เพื่อแทนการสอนของครู	๑๑๔	๓๒	๓๒	๓๔	๑๔	๒	๒.๓๔	๙
เพื่อให้ นักเรียนจำบทเรียนได้แม่นยำขึ้น	๑๑๔	๑	๖	๒๙	๖๓	๒๒	๓.๔๓	๓

ตารางที่ ๒๕ แสดงให้เห็นว่า ครูจัดอันดับความสำคัญของจุดมุ่งหมายในการใช้อุปกรณ์การสอน เพื่อให้ความกระจ่างในบทเรียน เป็นอันดับที่ ๑ ค่าเฉลี่ย ๔.๑๘ เพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน เป็นอันดับที่ ๒ ค่าเฉลี่ย ๓.๕๕ เพื่อให้ นักเรียนจำบทเรียนได้แม่นยำขึ้น เป็นอันดับที่ ๓

ค่าเฉลี่ย ๓.๘๓ แสดงว่าครูเข้าใจความมุ่งหมายของการใช้อุปกรณ์การสอนเป็นอย่างดี

ตาราง ๓๐ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามอุปกรณ์การสอนภาษาไทย

ประเภทของอุปกรณ์การสอน	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่ใช้เลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
รูปภาพ	๑๑๕	๑	๑	๒๔	๔๔	๓๕	๔.๐๐	๑
ป้ายนิเทศ	๑๑๔	๔	๑๔	๔๓	๓๒	๖๐	๓.๓๓	๓
หนังสือประกอบการค้นคว้า	๑๒๐	๒	๑๖	๔๕	๔๔	๑๓	๓.๔๑	๒
ภาพยนตร์	๑๑๔	๑๑๕	๔	๐	๐	๐	๑.๐๓	๑๓
ภาพนิ่ง	๑๑๔	๑๖๒	๑๒	๔	๑	๐	๑.๑๔	๑๐
แผ่นเสียง	๑๑๔	๔๔	๖๖	๔	๐	๐	๑.๓๑	๔
เครื่องบันทึกเสียง	๑๑๗	๔๒	๑๗	๑๖	๒	๐	๑.๔๗	๘
บัตรคำ	๑๑๔	๑๔	๑๖	๔๒	๓๐	๑๗	๓.๑๖	๔
วิทยุ	๑๑๔	๔๐	๒๖	๗	๑๑	๐	๑.๕๗	๗
โทรทัศน์	๑๑๔	๑๖๒	๓	๑	๒	๐	๑.๐๔	๑๒
หนังสือพิมพ์	๑๑๖	๔	๒๔	๕๑	๒๑	๗	๒.๕๐	๕
หุ่นกระบอก	๑๑๖	๑๐๖	๗	๑	๒	๐	๑.๑๒	๑๑
แผนภูมิ	๑๑๔	๑๖	๒๒	๕๔	๒๓	๔	๒.๔๐	๖

ตารางที่ ๓๐ แสดงให้เห็นว่า ครูใช้อุปกรณ์การสอนภาษาไทย ตามลำดับความสำคัญ คือ รูปภาพ เป็นอันดับที่ ๑ ค่าเฉลี่ย ๔.๐๐ หนังสือประกอบการค้นคว้า เป็นอันดับที่ ๒ ค่าเฉลี่ย ๓.๔๑ ป้ายนิเทศ เป็นอันดับที่ ๓ ค่าเฉลี่ย ๓.๓๓ บัตรคำ เป็นอันดับที่ ๔ ค่าเฉลี่ย ๓.๑๖ หนังสือพิมพ์ เป็นอันดับที่ ๕ ค่าเฉลี่ย ๒.๕๐ แสดงว่า ครูใช้อุปกรณ์การสอนเท่าที่หาได้ง่ายในห้องเรียน สำหรับ เครื่องบันทึกเสียงมีใช้น้อยมาก แต่มีความสำคัญในการสอนภาษาไทย ฉะนั้นโรงเรียนควรไ้คำนึง

ถึงประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์การฉนวนกันความร้อน

ตาราง ๓๐ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามแหล่งที่มาของอุปกรณ์การสอนภาษาไทย

แหล่งที่มาของอุปกรณ์	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่ไคเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
พิพิธภัณฑ์	๑๒๐	๑๑๐	๗	๓	๐	๐	๑.๑๐	๑๒
สิ่งแวดลอมภายในโรงเรียน	๑๑๔	๓	๑๓	๔๗	๓๕	๒๑	๓.๔๔	๒
ทรัพยากรธรรมชาติ	๑๒๐	๒	๑๗	๕๔	๒๓	๒๔	๓.๑๔	๓
ห้องสมุดโรงเรียนและสาธารณะ	๑๑๔	๒๒	๒๖	๔๒	๒๑	๘	๒.๗๒	๗
หนังสือประกอบการคนควา	๑๒๐	๔	๒๒	๕๐	๓๑	๑๓	๓.๒๒	๕
โบราณสถาน	๑๒๐	๕๕	๓๔	๒๗	๓	๑	๑.๘๔	๑๐
สถานที่ราชการ	๑๑๔	๔๔	๔๓	๒๘	๔	๐	๑.๕๓	๘
สวนสัตว์	๑๑๔	๔๖	๑๔	๑๑	๒	๐	๑.๓๙	๑๑
โรงเรียนมีไว้แล้วหรือครูจัดทำไว้	๑๑๔	๒๓	๔๗	๓๘	๙	๒	๒.๓๒	๔
ผู้สอนเอง	๑๒๐	๔	๖	๕๒	๓๑	๒๗	๓.๕๙	๑
จากนักเรียน	๑๒๐	๘	๓๒	๕๖	๒๐	๔	๒.๘๓	๖
จากครูและนักเรียนช่วยกันทำ	๑๒๐	๕	๑๙	๔๙	๓๖	๑๑	๓.๒๔	๕

ตารางที่ ๓๐ แสดงให้เห็นว่า แหล่งที่มาของอุปกรณ์การสอนภาษาไทย ก็คือ จากผู้สอนเอง อันดับที่ ๑ ค่าเฉลี่ย ๓.๕๙ จากสิ่งแวดลอมภายในโรงเรียน อันดับที่ ๒ ค่าเฉลี่ย ๓.๔๔ จากทรัพยากรธรรมชาติ อันดับที่ ๓ ค่าเฉลี่ย ๓.๑๔ จากครูและนักเรียนช่วยกันทำ อันดับที่ ๔ ค่าเฉลี่ย ๓.๒๔ จากหนังสือประกอบการคนควา อันดับที่ ๕ ค่าเฉลี่ย ๓.๒๒ แสดงว่า ครูใ้ใช้อุปกรณ์การสอนจากภายในโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ ไ้จากห้องสมุดและผู้นั้จัดทำไว้ปานกลาง ไ้จากแหล่งอื่นๆ.

ภายนอกโรงเรียนมีน้อยมาก จึงแสดงว่า ครูยังไม่มีความรู้ในการนำอุปกรณ์การสอนจากแหล่งชุมนุมต่าง มาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการสอนการเรียนรู้ หรืออาจจะเป็นเพราะขาดความรู้และความสะดวก ในการ ใช้อุปกรณ์ชุมนุมชนนั้นๆ ก็ได้

ตาราง ๓๒ แสดงจำนวนครู จำแนกตามการเก็บรักษาอุปกรณ์การสอน

ประเภทของการเก็บรักษาอุปกรณ์	จำนวนครู	ค่าส่วนร้อย
วางไว้ในห้องเรียนหรือห้องอื่นๆ	๑๔	๑๒.๑๗
มวนเก็บไว้เป็นที่ๆ	๕๐	๔๓.๔๘
แขวนไว้ที่ฝาผนังห้องเรียน	๒๔	๒๐.๘๓
เก็บไว้ในห้องเก็บอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะ	๒๔	๒๐.๘๓
อื่นๆ	๓	๒.๖๑
รวมยอด	๑๑๕	๑๐๐

ตารางที่ ๓๒ แสดงให้เห็นว่า ครูส่วนใหญ่จำนวน ๕๐ คน (๔๓.๔๘%) เก็บรักษาอุปกรณ์ การสอนโดยมวนเก็บไว้เป็นที่ๆ ครู ๒๔ คน (๒๐.๘๓%) แขวนไว้ที่ฝาผนังห้องเรียน ครู ๒๔ คน (๒๐.๘๓%) เก็บไว้ในห้องเก็บอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะ มีครู ๑๔ คน (๑๒.๑๗%) วางไว้ใน ห้องเรียนหรือห้องอื่นๆ มีครู ๓ คน (๒.๖๑%) ให้เหตุผลอื่น สรุปได้ คือ

๑. เก็บไว้ในห้องเก็บของ
๒. เก็บไว้ในตู้
๓. ใช้นักเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนไม่ต้องเก็บรักษา

ตาราง ๓๓ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามหนังสือประกอบการสอนการเรียนรู้
ที่ห้องสมุดโรงเรียนมีอยู่

ประเภทของหนังสือ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
ตำราเรียน	๑๑๗	๔	๔๗	๕๐	๘	๓	๒.๕๒	๔
หนังสืออ่านประกอบต่างๆ	๑๑๗	๖	๕๒	๓๔	๒๑	๔	๒.๗๐	๓
พจนานุกรม	๑๑๖	๒๔	๕๐	๓๒	๕	๐	๒.๑๑	๖
สารานุกรม	๑๒๐	๕๕	๔๕	๑๔	๑	๐	๑.๗๑	๕
หนังสือพิมพ์รายวัน	๑๑๘	๒๐	๓๑	๓๑	๒๔	๘	๒.๗๗	๑
หนังสือพิมพ์รายปักษ์หรือรายเดือน	๑๑๖	๑๔	๒๗	๔๓	๒๒	๕	๒.๗๑	๒
เอกสารการวิจัยทางภาษา	๑๑๘	๔๕	๓๓	๓๔	๕	๑	๒.๐๑	๘
เอกสารนิเทศการศึกษาศาสตร์	๑๑๗	๒๔	๔๕	๓๓	๔	๑	๒.๒๑	๕
นิตยสารของสมาคมอื่นๆ	๑๑๗	๒๔	๕๐	๓๔	๔	๐	๒.๑๑	๖

ตารางที่ ๓๓ แสดงให้เห็นว่า หนังสือประกอบการสอนการเรียนรู้ที่ห้องสมุดโรงเรียนมีอยู่ คือ หนังสือพิมพ์รายวัน เป็นอันดับ ๑ ค่าเฉลี่ย ๒.๗๗ รองลงมาได้แก่ หนังสือพิมพ์รายปักษ์หรือรายเดือน ค่าเฉลี่ย ๒.๗๑ หนังสืออ่านประกอบต่างๆ เป็นอันดับที่ ๓ ค่าเฉลี่ย ๒.๗๐ จะเห็นได้ว่า หนังสือเหล่านี้มีพอประมาณ ส่วนหนังสืออื่นๆ เช่น ตำราเรียน เอกสารนิเทศการศึกษาศาสตร์ พจนานุกรม สารานุกรม เอกสารการวิจัยทางภาษา และนิตยสารของสมาคมอื่นๆ ห้องสมุดโรงเรียนมีหนังสือเหล่านี้น้อยมาก

ตาราง ๓๔ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อประกอบวิชาภาษาไทย

ประเภทของกิจกรรม	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
ชุมนุมภาษาไทย	๑๑๘	๒๔	๓๓	๓๔	๑๒	๒	๒.๓๓	๒
ชุมนุมที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย	๑๑๘	๕๕	๓๖	๒๐	๖	๑	๑.๘๓	๕
สิ่งต่างๆภายในโรงเรียนที่จะช่วยส่งเสริมการสอนการเรียนรู้	๑๑๘	๖	๒๔	๕๓	๒๖	๕	๒.๕๕	๑
วิทยากรทางวิชาภาษาไทย	๑๑๘	๖๘	๓๕	๑๔	๒	๐	๑.๕๓	๘
ปาฐกถา	๑๑๘	๓๖	๒๖	๑๓	๔	๐	๑.๕๓	๙
การโต้วาที	๑๑๘	๖๓	๓๑	๒๑	๔	๐	๑.๓๑	๖
การอภิปราย	๑๑๘	๔๕	๔๐	๒๕	๘	๐	๑.๔๖	๔
นิทรรศการ	๑๑๘	๖๖	๓๓	๑๔	๖	๐	๑.๖๖	๗
การแสดงละครหรือการละเล่นอย่างอื่นๆ	๑๒๐	๔๑	๓๘	๓๑	๓	๓	๒.๑๐	๓

ตารางที่ ๓๔ แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อประกอบวิชาภาษาไทย โดยจัดสิ่งต่างๆ ภายในโรงเรียนเพื่อช่วยส่งเสริมการสอนการเรียนรู้ มีความสำคัญเป็นอันดับ ๑ ค่าเฉลี่ย ๒.๕๕ ซึ่งนับว่า พอจัดไต่ตามสมควร ส่วนชุมนุมภาษาไทย การแสดงละครหรือการละเล่นอย่างอื่นๆ การอภิปราย ชุมนุมที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทย การโต้วาที นิทรรศการ วิทยากรทางวิชาภาษาไทย และปาฐกถา สามารถจัดได้น้อยมากหรือไม่จัดเลย

ตาราง ๓๕ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามจุดมุ่งหมายของการวัดผลการเรียน
วิชาภาษาไทย

ประเภทของจุดมุ่งหมาย	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
เพื่อทราบความเข้าใจของนักเรียนในค่านานา	๑๑๘	๐	๔	๓๘	๖๔	๑๘	๓.๘๗	๓
เพื่อทราบจุดประสงค์ในการสอนการเรียนนั้นว่า ได้ผลสมความมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพียงใด	๑๒๐	๐	๒	๑๕	๔๘	๕๕	๔.๒๘	๑
เพื่อทบทวนความรู้ของนักเรียนเพื่อวัดทักษะในค่านานาของนักเรียน	๑๑๘	๑	๑	๓๔	๖๐	๒๓	๓.๘๖	๔
	๑๑๘	๐	๒	๓๕	๖๐	๒๒	๓.๘๕	๕
เพื่อปรับปรุงการสอนการเรียนภาษาไทย	๑๑๘	๑	๑	๒๓	๖๑	๓๓	๔.๐๔	๒

ตารางที่ ๓๕ แสดงให้เห็นว่า ครูจัดลำดับความสำคัญของจุดมุ่งหมายของการวัดผลการเรียนวิชาภาษาไทย คือ เพื่อทราบจุดประสงค์ในการสอนการเรียนนั้นว่า ได้ผลสมความมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพียงใด เป็นอันดับ ๑ ค่าเฉลี่ย ๔.๒๘ เพื่อปรับปรุงการสอนการเรียนภาษาไทย เป็นอันดับ ๒ ค่าเฉลี่ย ๔.๐๔ นับได้ว่า นักเรียนได้ประโยชน์จากการวัดผลของครู ในด้านจะปรับปรุงแก้ไขการสอนการเรียนให้ดียิ่งขึ้น ส่วนการวัดผลในด้านอื่น มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างสูง แสดงว่า ครูมีจุดมุ่งหมายในการวัดผลแน่นอน

ตาราง ๓๖ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามลักษณะของข้อสอบ

ลักษณะของข้อสอบ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	กคขช่วงน้อย	ช่วงปานกลาง	คคขช่วงมาก	มากที่สุด		
ค่อนข้างง่ายเพื่อไม่ให้ นักเรียนสอคมมากนัก	๑๑๕	๒๗	๕๑	๓๔	๓	๐	๒.๑๑	๔
ค่อนข้างยากเพื่อไม่ให้ นักเรียนทำใจถูกหมก	๑๑๕	๒๒	๓๗	๔๓	๑๐	๓	๒.๔๓	๓
มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป	๑๑๗	๐	๓	๒๔	๔๒	๔๓	๔.๐๖	๑
เริ่มตนจากง่ายแล้วยากขึ้น	๑๑๖	๔	๗	๓๑	๔๕	๒๔	๓.๕๔	๒
เริ่มตนจากยากไปทางง่าย	๑๑๗	๓๗	๔๔	๒๗	๔	๑	๒.๐๐	๕

ตารางที่ ๓๖ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะของข้อสอบ ชนิดที่มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป มีความสำคัญเป็นอันดับ ๑ ค่าเฉลี่ย ๔.๐๖ เริ่มตนจากง่ายแล้วยากขึ้น เป็นอันดับ ๒ ค่าเฉลี่ย ๓.๕๔ ส่วนลักษณะของข้อสอบชนิดอื่น มีน้อยมาก เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูใช้ข้อสอบที่มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป ใ้ใช้มากกว่าเริ่มตนจากง่ายแล้วยากขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ข้อสอบที่มีทั้งยากและง่ายสลับกันไปนี้ สรางง่ายกว่า ข้อสอบที่เริ่มตนจากง่ายแล้วยากขึ้น

ตาราง ๓๗ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามวิธีการวัดผลต่างๆ

ประเภทของการวัดผล	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
การสังเกตเป็นรายบุคคล	๑๒๐	๒	๘	๓๖	๕๒	๒๒	๓.๗๐	๒
การสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติงานกับผู้อื่น	๑๑๗	๒	๗	๔๖	๔๘	๑๔	๓.๕๕	๔
การไขข้อสอบแบบข้อเขียน	๑๑๔	๑	๓	๓๐	๕๘	๒๙	๓.๘๘	๑
การตอบปากเปล่า	๑๑๔	๒	๔	๕๑	๕๐	๑๒	๓.๕๕	๔
การมอบหมายงานให้ทำ	๑๒๐	๐	๗	๔๗	๕๒	๑๔	๓.๖๐	๓
การอภิปรายหรือเล่าเรื่องในชั้น	๑๑๗	๐	๒๗	๖๒	๒๑	๗	๓.๐๖	๖

ตารางที่ ๓๗ แสดงให้เห็นว่า ครูใช้วิธีวัดผลต่างๆ คือ การสังเกตเป็นรายบุคคล การสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติงานกับผู้อื่น การไขข้อสอบแบบข้อเขียน การตอบปากเปล่า การมอบหมายงานให้ทำ และการอภิปรายหรือเล่าเรื่องในชั้น ค่อนข้างมาก ครูไขข้อสอบแบบข้อเขียนเป็นประการสำคัญ เพราะครูต้องวัดการเรียนรู้ของเด็กเป็นประจำอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามครูก็ใช้วิธีวัดผลอื่นๆควบคู่กันไปด้วย เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ไปอีกประการหนึ่ง

ตาราง ๓๘ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามแบบต่างๆของข้อทดสอบ

ประเภทของข้อทดสอบ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
แบบอัตนัย	๑๒๐	๖	๕๖	๕๓	๕	๐	๒.๔๓	๕
แบบถูก - ผิด	๑๒๐	๒๒	๔๓	๔๓	๑๐	๒	๒.๓๘	๖
แบบเลือกตอบ	๑๒๐	๑	๑๑	๓๘	๓๕	๓๕	๓.๓๖	๒
แบบจับคู่	๑๒๐	๑๒	๔๐	๕๔	๑๔	๐	๒.๕๘	๔
แบบเติมคำให้สมบูรณ์	๑๒๐	๓	๒๐	๖๐	๓๑	๖	๓.๑๔	๓
แบบอัตนัยปนกับแบบปรนัย	๑๒๐	๒	๔	๔๕	๒๘	๔๐	๓.๔๔	๑

ตารางที่ ๓๘ แสดงให้เห็นว่า ครูใช้แบบทดสอบชนิดแบบอัตนัยปนกับแบบปรนัย แบบเลือกตอบ แบบเติมคำให้สมบูรณ์ ค่อนข้างมาก ส่วนแบบจับคู่ แบบอัตนัย และแบบถูก - ผิด ครูใช้ปานกลาง แสดงว่า ครูเห็นความสำคัญของข้อสอบแบบปรนัยมากกว่าแบบอัตนัย แต่ในลักษณะวิชาภาษาไทย จำเป็นต้องใช้ทั้งแบบอัตนัยและแบบปรนัย ฉะนั้น การที่ครูใช้ทั้งสองแบบปนกัน จึงเป็นการเหมาะสม ที่รองลงมาคือ แบบเลือกตอบ นับว่าสำคัญ เพราะมีตัวเลือกหลายตัวซึ่งดีกว่าข้อสอบปรนัยแบบอื่นๆ

ตาราง ๓๙ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการวัดพฤติกรรมของนักเรียน
ในวิชารวมคดี

ประเภทของพฤติกรรมที่จะวัด	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
ความรู้ความเข้าใจ	๑๑๙	๑	๐	๒๔	๕๗	๓๗	๔.๐๘	๓
ความคิดเห็น	๑๒๐	๑	๖	๕๓	๔๙	๑๑	๓.๕๒	๗
เจตนาคดี	๑๑๘	๐	๑๖	๗๖	๒๓	๓	๓.๑๑	๙
จินตนาการ	๑๒๐	๓	๑๘	๖๑	๓๐	๘	๓.๑๘	๘
การจับใจความสำคัญได้	๑๑๘	๐	๒	๒๘	๖๖	๒๒	๓.๙๑	๔
ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้	๑๑๘	๑	๓	๓๔	๖๐	๒๐	๓.๘๐	๕
อ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธี	๑๑๙	๑	๒	๓๐	๔๓	๕๓	๔.๒๑	๑
อ่านออกเสียงได้ถูกต้องจังหวะและชัดเจน	๑๑๙	๑	๒	๒๑	๔๖	๔๙	๔.๑๗	๒
อ่านในใจได้รวดเร็ว	๑๑๙	๒	๑๐	๔๔	๔๗	๑๖	๓.๕๔	๖

ตารางที่ ๓๙ แสดงให้เห็นว่า ครูมุ่งวัดพฤติกรรมของนักเรียน ในด้านการอ่านออกเสียง ได้ถูกต้องตามอักขรวิธี อ่านออกเสียงได้ถูกต้องจังหวะและชัดเจน ความรู้ความเข้าใจ มากที่สุดในด้านการจับใจความสำคัญได้ ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้ อ่านในใจได้รวดเร็ว ความคิดเห็น จินตนาการ และเจตนาคดี ค่อนข้างมาก แสดงว่าครูเน้นหนักทางด้านการอ่าน มุ่งในระดับขั้นนี้ การมุ่งการจับใจความสำคัญ อ่านในใจได้รวดเร็ว ความรู้ความเข้าใจ และจินตนาการให้มากยิ่งขึ้น

ตาราง ๔๐ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามการวัดพฤติกรรมของนักเรียน
ในวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา

ประเภทของพฤติกรรมที่จะวัด	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
การเขียนตัวอักษรไศกุวิวิ และสวยงาม	๑๑๘	๐	๒	๓๑	๔๗	๓๘	๔.๐๒	๓
การเขียนสะกด การันต์ ตัวเลข ย่อหน้า และการเว้นวรรคตอน	๑๑๘	๑	๑	๒๓	๔๕	๔๔	๔.๑๖	๑
การเขียนไครวกเร็วและถูกต้อง	๑๑๘	๑	๔	๔๕	๕๓	๑๖	๓.๖๖	๔
การเขียนไคสะอาคและเป็นระเบียบเรียบร้อย	๑๑๘	๑	๓	๒๙	๕๓	๓๓	๓.๕๕	๔
ความคิดเห็น	๑๑๘	๐	๒๕	๖๔	๒๕	๕	๓.๐๘	๑๑
จินตนาการ	๑๑๘	๓	๒๒	๖๖	๒๔	๓	๓.๐๑	๑๒
เจตนาคติ	๑๑๘	๓	๒๒	๖๙	๒๓	๒	๒.๙๙	๑๓
การวางโครงเรื่องและตั้งชื่อเรื่อง	๑๑๘	๒	๑๓	๖๔	๓๓	๙	๓.๒๕	๑๐
การจับใจความของเรื่องที่อ่านหรือเรื่องที่ฟังแล้วสรุปได้	๑๑๘	๑	๙	๔๐	๕๐	๒๐	๓.๖๘	๗
การขยายความ	๑๑๗	๑	๑๑	๕๒	๔๕	๘	๓.๔๑	๙
การเขียนแบบฟอร์มไศกุททอง	๑๑๘	๑	๖	๔๐	๕๐	๒๒	๓.๙๒	๖
การกรอกแบบฟอร์มไศกุททอง	๑๑๗	๑	๗	๓๙	๔๗	๒๕	๓.๗๕	๕
การนำไปใช้	๑๑๘	๐	๓	๓๑	๔๒	๔๒	๔.๐๔	๒

ตารางที่ ๔๐ แสดงให้เห็นว่า ครูให้ความสำคัญของการวัดพฤติกรรมของนักเรียนในวิชา

หลักภาษาและการใช้ภาษา ในคำนี้ การเขียนสะกดการันต์ ตัวเลข ย่อหน้า และการเว้นวรรคตอน เป็นอันดับ ๑ ค่าเฉลี่ย ๔.๑๖ คำนี้การนำไปใช้ เป็นอันดับ ๒ ค่าเฉลี่ย ๔.๐๔ คำนี้การเขียนตัวอักษรไศยกรวิชัยและสวยงาม เป็นอันดับ ๓ ค่าเฉลี่ย ๔.๐๒ แสดงว่า ครูวัดไศยกรวิชัยเป้าหมายของ ลักษณะวิชา

ตาราง ๔๑ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามความบ่อยครั้งในการวัดผล

ความบ่อยครั้งในการวัดผล	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
สม่ำเสมอ	๑๐๖	๕	๑๖	๒๕	๓๖	๒๐	๓.๓๕	๔
สัปดาห์ละครั้ง	๑๐๘	๒๑	๓๕	๓๘	๑๒	๒	๒.๔๓	๖
เดือนละครั้ง	๑๐๘	๑๕	๒๐	๓๖	๒๖	๑๓	๓.๐๓	๕
ตอนกลางและปลายภาคเรียน	๑๑๐	๑๖	๑๓	๒๓	๒๖	๓๒	๓.๔๐	๓
ครั้งเดียวปลายปี	๑๐๘	๘๘	๘	๘	๒	๓	๑.๓๘	๘
ตามที่โรงเรียนกำหนดให้	๑๑๐	๑๐	๑๕	๒๒	๓๐	๓๕	๓.๕๘	๑
เมื่อเห็นว่านักเรียนไม่สนใจ	๑๐๖	๔๑	๒๕	๒๑	๑๕	๔	๒.๒๐	๗
เมื่อจบบทเรียนหนึ่งๆ	๑๐๓	๑๑	๘	๒๒	๔๓	๑๕	๓.๕๑	๒
เมื่อไม่ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า	๑๐๘	๔๓	๑๕	๓	๑	๐	๑.๒๘	๙

ตารางที่ ๔๑ แสดงให้เห็นว่า ครูวัดผลการเรียนภาษาไทยของนักเรียน คือวัดตามที่โรงเรียนกำหนดให้ เมื่อจบบทเรียนหนึ่งๆ ก่อนข้างมาก แต่มีครูจำนวนหนึ่งวัดผลการเรียนเมื่อไม่ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า ถือว่าเป็นผลเสียต่อการสอนการเรียนและไม่ควรทำเป็นอย่างยิ่ง

ตาราง ๔๖ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามสิ่งที่ครูปฏิบัติภายหลังการทดสอบ

ประเภทของสิ่งที่ปฏิบัติ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		ไม่มีเลย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
เฉลยข้อสอบบางข้อที่นักเรียนส่วนมากทำผิด	๑๑๐	๑๕	๑๑	๑๖	๓๓	๓๕	๓.๕๖	๒
เฉลยข้อสอบทุกข้อ	๑๑๑	๑	๗	๒๑	๒๖	๕๖	๔.๑๔	๑
ไม่ไ้เฉลยเลย	๑๑๑	๕๖	๑๑	๕	๐	๐	๑.๑๗	๔
ถ้ามีเวลาพอก็เฉลย	๑๑๑	๗๖	๑๓	๑๐	๒	๐	๑.๕๓	๓
ถ้าไม่มีเวลาก็ไม่เฉลย								

ตารางที่ ๔๖ แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่ครูปฏิบัติภายหลังการทดสอบ ค่อนข้างมากก็คือ เฉลยข้อสอบทุกข้อ และเฉลยข้อสอบบางข้อที่นักเรียนส่วนมากทำผิด สิ่งที่ครูปฏิบัติค่อนข้างน้อยภายหลังการทดสอบคือ ถ้ามีเวลาพอก็เฉลยถ้าไม่มีเวลาพอก็ไม่เฉลย และไม่ไ้เฉลยเลย

ตาราง ๔๓ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามประโยชน์ที่ครูได้รับจากการทดสอบ

ประเภทของประโยชน์	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า						อันดับความสำคัญเฉลี่ย
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	
วัดผลการสอนของครู	๑๑๘	๐	๓	๑๔	๕๖	๔๐		๓
วัดผลการเรียนของนักเรียน	๑๑๘	๐	๐	๑๖	๓๘	๖๔		๑
นำไปปรับปรุงการสอน การเรียน	๑๑๖	๐	๐	๑๖	๓๔	๖๑		๒
เก็บคะแนนตามระเบียบของ โรงเรียน	๑๑๘	๔	๔	๓๑	๓๙	๔๒		๕
เพื่อให้นักเรียนสนใจเรียน เสมอ	๑๑๘	๓	๔	๒๕	๕๑	๓๕		๔

ตารางที่ ๔๓ แสดงให้เห็นว่า ประโยชน์ที่ครูได้รับมากที่สุดจากการทดสอบ คือ การวัดผลการเรียนของนักเรียน นำไปปรับปรุงการสอนการเรียน และวัดผลการสอนของครู ประโยชน์ที่ครูได้รับค่อนข้างมาก คือ เพื่อให้เด็กนักเรียนสนใจเรียนเสมอ และเก็บคะแนนตามระเบียบของโรงเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ ๓

การที่ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหา ดังปรากฏในตารางที่ ๔๔ ถึงตารางที่ ๔๕ ก็เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า การโค้ทราบถึงปัญหา ย่อมเป็นทางให้แก่ปัญหา ปรับปรุงงานให้มี ประสิทธิภาพ และสำเร็จผลด้วยดี ปัญหาเหล่านี้ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ประมวลการสอน เกี่ยวกับตัวครูและวิธีสอน เกี่ยวกับตัวนักเรียน เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด เกี่ยวกับการจัด กิจกรรมนอกหลักสูตรและเกี่ยวกับการวัดผล เมื่อโค้ทราบปัญหาต่างๆเหล่านี้ จะเป็นแนวทางให้ครู ผู้สอนภาษาไทย ครูใหญ่ ผู้บริหาร ตลอดจนคณิศ์กษานิเทศก์ ได้พิจารณาหาทางช่วยเหลือครู ต่อไป

ตาราง ๔๔ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาของครูที่มีต่อหลักสูตร.
และประมวลการสอน

ประเภทของปัญหา	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
ความเหมาะสมของเนื้อหาในหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดให้	๑๑๘	๑๒	๑๘	๕๙	๑๙	๑๐	๒.๙๓	๔
ความเหมาะสมของหลักสูตรกับวัยของเด็ก	๑๑๘	๑๔	๑๕	๖๑	๒๓	๕	๒.๙๑	๕
ความเหมาะสมของหลักสูตรกับการใช้ภาษาในห้องเรียน	๑๑๙	๒๒	๒๑	๔๙	๑๘	๙	๒.๙๕	๖
ความชัดเจนแจ่มแจ้งของประมวลการสอน	๑๑๘	๕	๒๒	๖๑	๒๕	๕	๓.๐๒	๒
ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตร	๑๑๘	๖	๒๘	๕๔	๓๖	๘	๒.๙๘	๓
ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับแบบเรียน	๑๑๘	๘	๒๐	๕๕	๒๖	๙	๓.๐๖	๑

ตารางที่ ๔๔ แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรและประมวลการสอนนั้น ยังเป็นปัญหาสำหรับครูอยู่ในระดับปานกลาง ครูสามารถใช้หลักสูตรและประมวลการสอนได้พอสมควรแก่ความรู้ ความเข้าใจของตน

ตาราง ๔๕ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาที่เกี่ยวกับตัวครูและวิธีสอน

ประเภทของปัญหา	มาตราส่วนประมาณค่า								อันดับความสำคัญ
	จำนวนเต็ม								
ปัญหาเกี่ยวกับระดับความรู้ทางภาษาไทย	๑๑๘	๑๗	๓๒	๔๙	๑๕	๕	๒.๖๕	๔	
ต้องการความรู้ในเรื่องวิธีสอน	๑๑๘	๐	๓	๑๘	๕๖	๔๑	๔.๑๔	๑	
ปัญหาในการพูดภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน	๑๑๙	๒๙	๓๖	๓๕	๑๙	๐	๒.๓๖	๖	
ครูขาดคู่มือประกอบบทเรียนและการสอน	๑๑๙	๓	๒๑	๓๔	๓๓	๒๘	๓.๕๒	๒	
สุขภาพไม่สมบูรณ์	๑๒๐	๖๐	๓๙	๑๕	๕	๑	๑.๗๓	๘	
เวลาในการเตรียมบทเรียน	๑๑๗	๑๓	๒๑	๕๙	๑๗	๗	๒.๘๖	๓	
เวลาตรวจสอบแบบฝึกหัด	๑๑๙	๑๒	๔๐	๕๔	๑๐	๓	๒.๕๙	๕	
เมื่อนายในการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน	๑๑๙	๔๓	๓๘	๒๘	๘	๒	๒.๐๕	๗	

ตารางที่ ๔๕ แสดงให้เห็นว่า ครูให้น้ำหนักปัญหาทางด้าน ความต้องการความรู้ในเรื่องวิธีสอน มากที่สุด ครูขาดคู่มือประกอบบทเรียนและการสอน กอนข้างมาก เป็นที่น่าสังเกตว่า มีครูจำนวนหนึ่งเมื่อนายในการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน ซึ่งอาจเป็นผลกระทบทระเทือนถึงการสอนการเรียนของเด็กเป็นอย่างมาก

ตาราง ๔๖ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน

ประเภทของปัญหา	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า						อันดับ
								ความสำคัญ
นักเรียนขาดหนังสือเรียนและเครื่องเขียน	๑๑๔	๓๑	๔๔	๑๗	๑๓	๔	๒.๓๒	๕
จำนวนนักเรียนในชั้นที่สอนมากเกินไปจนไม่มีเวลาฝึกทักษะใดตัวถึง	๑๑๔	๒๖	๒๓	๓๑	๒๕	๑๔	๒.๔๑	๓
พื้นฐานความรู้ทางภาษาของนักเรียนต่างกัน	๑๑๔	๕	๑๕	๔๐	๓๖	๒๓	๓.๔๗	๑
นักเรียนขาดเรียนหรือหนีโรงเรียนบ่อยๆ	๑๑๔	๔๕	๓๒	๒๕	๔	๔	๒.๑๘	๖
ความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาไทย	๑๑๔	๕	๒๗	๖๑	๒๒	๔	๒.๕๔	๒
ความร่วมมือจากครูปกครองทางบ้าน	๑๑๔	๒๖	๔๔	๔๒	๗	๔	๒.๓๘	๔

ตารางที่ ๔๖ แสดงให้เห็นว่า พื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนแตกต่างกันค่อนข้างมาก ความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาไทย จำนวนนักเรียนในชั้นที่สอนมากเกินไปจนไม่มีเวลาฝึกทักษะใดตัวถึง มีปัญหาปานกลาง และความร่วมมือจากครูปกครองทางบ้าน ค่อนข้างน้อย

ตาราง ๔๗ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาของครูที่มีต่ออุปกรณ์การสอน และห้องสมุด

ประเภทของปัญหา

โรงเรียนชาคอุปกรณ์	๑๑๔	๔	๑๗	๒๘	๔๗	๑๘	๓.๕๐	๒
การสอนภาษาไทย								
โรงเรียนมีอุปกรณ์การสอน	๑๑๖	๖๖	๓๒	๑๐	๒	๖	๑.๗๐	๗
แตกฉานชำรุดเสียหาย								
สภาพห้องเรียนไม่อำนวย	๑๑๗	๓๖	๓๗	๓๒	๗	๕	๒.๒๑	๖
ในการใช้อุปกรณ์การสอน								
ผู้สอนไม่มีเวลาพอในการจัดหา	๑๑๖	๑๖	๓๕	๓๕	๒๒	๘	๒.๗๕	๔
และทำอุปกรณ์การสอน								
ผู้สอนขาดความรู้ทางเทคนิควิธีทำ	๑๑๖	๓๐	๓๖	๓๙	๘	๓	๒.๒๙	๕
และใช้อุปกรณ์การสอน								
โรงเรียนมีห้องสมุดแต่ยังมี	๑๑๗	๑๕	๒๑	๑๘	๓๔	๒๙	๓.๓๕	๓
อุปสรรคในการใช้								
โรงเรียนมีห้องสมุดแต่ไม่มี	๑๑๕	๑๕	๑๒	๑๘	๓๓	๓๗	๓.๕๖	๑
หนังสือที่มีประโยชน์โดยตรง								

ตารางที่ ๔๗ แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนมีปัญหาในด้านมีห้องสมุดแต่ไม่มีหนังสือที่มีประโยชน์ โดยตรง และโรงเรียนชาคอุปกรณ์การสอนภาษาไทยค่อนข้างมาก ผู้สอนไม่มีเวลาพอในการจัดทำ และหาอุปกรณ์การสอน มีปัญหาปานกลาง

ตาราง ๔๔ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาของครูที่มีต่อการจัดกิจกรรม

ประเภทของปัญหา

ความร่วมมือและความสนใจ ของนักเรียนในการจัดกิจกรรม	๑๑๘	๑๐	๑๘	๕๗	๒๗	๖	๓.๐๐	๑
กิจกรรมทำให้เสียระเบียบ วินัยในชั้น	๑๑๗	๓๗	๓๖	๓๕	๖	๕	๒.๑๗	๕
สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม ในการจัดกิจกรรม	๑๑๗	๒๕	๓๗	๒๖	๑๘	๑๑	๒.๕๕	๔
ไม่มีเวลาจัดกิจกรรม	๑๑๗	๑๕	๓๐	๓๕	๒๗	๖	๒.๗๕	๒
จัดกิจกรรมแล้วทำให้สอน ไม่ทันหลักสูตร	๑๑๗	๑๕	๔๒	๓๕	๑๘	๘	๒.๖๕	๓

ตารางที่ ๔๔ แสดงให้เห็นว่า ความร่วมมือและความสนใจของนักเรียนในการจัดกิจกรรม มีค่อนข้างมาก การไม่มีเวลาในการจัดกิจกรรม การจัดกิจกรรมแล้วทำให้สอนไม่ทันหลักสูตร สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม มีปัญหากลาง ส่วนการจัดกิจกรรมแล้วทำให้เสียระเบียบวินัยในชั้น มีปัญหาค่อนข้างน้อย แสดงว่า ครูควบคุมชั้นได้ดี

ตาราง ๔๔ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามปัญหาของครูที่มีต่อการวัดผล

ประเภทของปัญหา	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
ความเหมาะสมของวิธีวัดผล ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	๑๑๓	๖	๑๓	๒๒	๒๙	๓	๓.๐๘	๕
ครูยังต้องการความรู้ใน การสร้างข้อทดสอบแบบอัตนัย	๑๑๔	๔	๑๙	๓๒	๔๔	๑๙	๓.๔๖	๓
ครูยังต้องการความรู้ใน การสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย	๑๑๔	๑	๕	๒๑	๔๖	๓๙	๓.๙๕	๑
ครูขาดอุปกรณ์ในการทำ ข้อสอบ	๑๑๓	๑๑	๒๑	๒๐	๒๙	๓๒	๓.๔๔	๔
ครูขาดแคลนหนังสือที่อธิบาย เกี่ยวกับการวัดผล	๑๑๓	๙	๑๕	๓๐	๓๓	๒๔	๓.๕๓	๒
ปัญหาการตกลงในการวัดผล เช่นไม่ต้องการให้นักเรียน สอบตกมากนัก	๑๑๓	๑๘	๒๘	๒๖	๒๕	๑๖	๒.๙๓	๖

ตารางที่ ๔๔ แสดงให้เห็นว่า ครูยังมีปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล คือ ครูยังต้องการความรู้ในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย ครูขาดแคลนหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับการวัดผล ครูยังต้องการความรู้ในการสร้างข้อทดสอบแบบอัตนัย ครูขาดอุปกรณ์ในการทำข้อสอบ ค่อนข้างมาก เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูใหญ่ จะต้องจัดหาหนังสือเกี่ยวกับการวัดผล และศึกษานิตยภัท กวระจะได้จัดอบรมวิธีการทำข้อทดสอบแบบปรนัย ให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจ อย่างดีพอในการสร้างข้อทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายเฉพาะข้อที่ ๔

ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อคิดเห็นและความต้องการของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เพื่อต้องการจะทราบว่า ครูผู้สอนมีข้อคิดเห็นและความต้องการอย่างไรเกี่ยวกับ หลักสูตร แบบเรียน หนังสือแบบฝึกหัด การอบรมหรือสัมมนา ผู้บังคับบัญชา ศึกษานิเทศก์ และความต้องการอื่นๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางให้ครูใหญ่ ผู้บริหาร และศึกษานิเทศก์ ให้ความต้องการของครู ซึ่งจะได้สนองตอบความต้องการของครูได้ถูกต้องตรงเป้าหมายที่แท้จริง

ตาราง ๕๐ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามข้อคิดเห็นและความต้องการของครู
ที่ตอบความมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร

ประเภทของข้อคิดเห็น และความต้องการ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
ความเหมาะสมของเนื้อหาในหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดให้	๑๑๖	๒	๑๐	๖๕	๒๔	๑๑	๓.๓๑	๓
ความละเอียดในการกำหนดเนื้อหาในหลักสูตร	๑๑๖	๑	๑๖	๕๓	๓๑	๑๔	๓.๓๖	๒
ความมุ่งหมายของหลักสูตรควรได้รับการเปลี่ยนแปลง	๑๑๖	๑๐	๒๐	๕๑	๒๔	๑๐	๓.๐๓	๔
เนื้อหาวิชาภาษาไทยในหลักสูตรเหมาะสมกับนักเรียน	๑๑๖	๒	๑๑	๕๖	๓๐	๑๗	๓.๔๖	๑

ตารางที่ ๕๐ แสดงให้เห็นว่า ครูมีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยในหลักสูตรเหมาะสมกับนักเรียน ความละเอียดในการกำหนดเนื้อหาในหลักสูตรและความเหมาะสมของเนื้อหาในหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดให้ ค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตามก็ ยังเห็นว่า ความมุ่งหมายของหลักสูตรควรได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วย

ตาราง ๕๑ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามข้อคิดเห็นและความต้องการของครู
ที่มีต่อแบบเรียนและหนังสือแบบฝึกหัด

ประเภทของข้อคิดเห็น และความต้องการ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
แบบเรียนภาษาไทยที่ใช้อยู่ ในปัจจุบันเหมาะสม	๑๑๗	๔	๑๑	๖๑	๓๔	๖	๓.๒๓	๕
แบบเรียนวรรณคดีไทยคัดเลือก เรื่องให้นักเรียนเรียนเหมาะสม	๑๑๔	๕	๑๒	๕๓	๓๔	๑๐	๓.๓๖	๔
ความต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงแบบเรียน	๑๑๔	๔	๒๐	๔๔	๒๔	๑๔	๓.๑๖	๖
ความต้องการคู่มือประกอบ การสอนและหนังสือสำหรับ ค้นคว้าเกี่ยวกับภาษาไทย	๑๑๔	๐	๖	๖	๓๓	๕๔	๔.๕๔	๑
แบบเรียนเป็นประโยชน์ต่อ การสอน	๑๑๔	๒	๒	๓๑	๕๔	๓๐	๓.๔๐	๓
ความต้องการหนังสือ แบบฝึกหัดสำหรับฝึกทักษะ	๑๑๔	๑	๐	๑๒	๔๔	๕๗	๔.๓๕	๒

ตารางที่ ๕๑ แสดงให้เห็นว่า ครูมีความต้องการคู่มือประกอบการสอนและหนังสือสำหรับ
ค้นคว้าเกี่ยวกับภาษาไทย ต้องการหนังสือแบบฝึกหัดสำหรับฝึกทักษะ มากที่สุด แบบเรียนเป็นประโยชน์
ต่อการสอน ค่อนข้างมาก ฉะนั้นครูใหญ่ควรจัดหาคู่มือประกอบการสอนให้ครูให้มาก และศึกษานิเทศก์
ควรสร้างหนังสือแบบฝึกหัดสำหรับฝึกทักษะ เพื่อให้ครูได้มีใช้ด้วย

ตาราง ๕๒ แสดงอันดับความสำคัญ จำแนกตามข้อคิดเห็นและความต้องการอื่นๆ ของครูผู้สอนภาษาไทย

ประเภทของข้อคิดเห็น และความต้องการ	จำนวนเต็ม	มาตราส่วนประมาณค่า					ค่าเฉลี่ย	อันดับความสำคัญ
		น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด		
ความต้องการให้มีการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย	๑๒๐	๓	๕	๑๔	๔๒	๕๒	๔.๑๒	๓
ความต้องการให้ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนภาษาไทย	๖๒๐	๒	๒	๑๗	๔๕	๕๔	๔.๒๒	๒
ความต้องการความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์	๑๒๐	๐	๓	๒๐	๔๐	๕๗	๔.๒๕	๑

ตารางที่ ๕๒ แสดงให้เห็นว่า ครูต้องการความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์ ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนภาษาไทยและต้องการให้มีการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยมากที่สุด ควรที่ครูใหญ่ ผู้บริหาร และศึกษานิเทศก์ ได้เห็นความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และจัดการช่วยเหลือเป็นอันดับแรก

ครูผู้สอนภาษาไทย ต้องการความช่วยเหลือ สนับสนุนจากผู้บังคับบัญชา พอสรุปได้ ดังนี้

๑. ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาจัดหาอุปกรณ์การสอนภาษาไทยไว้ใช้ในโรงเรียน
๒. ต้องการให้ผู้บังคับบัญชา ส่งครูไปรวมอบรมวิชาภาษาไทย
๓. ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการจัดนิทรรศการทางภาษาไทย
๔. ต้องการให้ผู้บังคับบัญชา เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยและจัดบรรจุครูผู้มี

ความสามารถสอนภาษาไทยโดยเฉพาะ

๕. ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาจัดหาตำรา คู่มือประกอบการสอนภาษาไทย และหนังสือประกอบการก่นควา

ครูผู้สอนภาษาไทยต้องการความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์ พอสรุปได้ ดังนี้

๑. ให้ช่วยแนะนำวิธีสอน และส่ววิธีสอนภาษาไทย
๒. ช่วยจัดสร้างคู่มือฝึกทักษะ และคู่มือประกอบการสอน
๓. ให้ช่วยแนะนำวิธีทำอุปกรณ์และใช้อุปกรณ์การสอน
๔. ต้องการให้ศึกษานิเทศก์แนะนำที่โรงเรียนเสมอๆ
๕. ขอคำแนะนำในการออกข้อสอบแบบปรนัย

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อ
สำรวจสถานภาพของครูผู้สอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด โรงเรียนเทศบาล และโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดราชบุรี ศึกษาเพื่อทราบ
กระบวนการสอนในส่วนที่เกี่ยวกับ การใช้หลักสูตร การดำเนินการสอน การใช้อุปกรณ์การสอน การ
วัดผล และการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร พร้อมทั้งสำรวจเพื่อทราบถึงปัญหา ข้อกีดกันและความต้องการ
ของครูผู้สอนภาษาไทย ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย
ได้พิจารณาปรับปรุงการดำเนินการเรียนภาษาไทย ให้นักเรียนได้เรียนรู้และได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง
ทั้งเป็นแนวทางให้ผู้บริหารได้เห็นข้อควรปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้การสอนการเรียนภาษาไทยได้ผลดียิ่ง
ขึ้น

มวลประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอน
ปลาย สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดราชบุรี ปีการศึกษา
๒๕๑๓ จำนวนโรงเรียน ๖๘ โรงเรียน จำนวนครูผู้สอนภาษาไทย ๑๔๑ คน

ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ส่วนการส่ง
แบบสอบถาม ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้คือ สำรวจจำนวนครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา
ตอนปลายทั้งหมด ขอความร่วมมือจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาล มอบแบบสอบถามให้
องค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาล จัดส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน และรับแบบสอบถามคืน
ส่วนโรงเรียนใดมิได้ส่งแบบสอบถามคืน ผู้วิจัยได้ไปติดต่อทวงถามรับกลับมาเองในภายหลัง

จำนวนแบบสอบถาม ๑๔๑ ฉบับ ได้กลับคืนมา ๑๓๔ ฉบับ นับเฉพาะที่ใช้ได้มี ๑๒๐ ฉบับ
ประมาณร้อยละ ๘๕.๐๖

ผู้วิจัยได้จัดกระทำกับข้อมูลโดยหาการร้อยละของข้อมูลต่างๆ แล้ววิเคราะห์ผล โดยที่ข้อใด
ปีอัตราส่วนร้อยละของค่าเฉลี่ยสูง ก็ถือเป็นผลของการวิจัย และคิดคำนึงถึงความสำคัญเปรียบเทียบระหว่าง
ข้อจากแบบสอบถามที่ให้เรียงวันับความสำคัญ

สรุปผลการวิจัยและอภิปราย

ผลของการวิจัยสรุปได้ ดังต่อไปนี้

๑. สถานภาพของครู

- ๖๑.๖๑% ของครูทั้งหมดเป็นครูหญิง
- ๔๕.๘๓% มีอายุระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี
- ๙๐% เป็นครู วุฒิ ป.ม. อ.กค. และป.กศ.สูง
- ๙๐.๘๓% เป็นครูประจำชั้น
- ๙๘.๓๔% สอนมากกว่า ๒๐ ชั่วโมงใน ๑ สัปดาห์
- ๖๐.๘๓% สอนภาษาไทยต่ำกว่า ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- ๙๒.๕๐% สอนภาษาไทยและวิชาอื่นด้วย
- ๒๔.๐๔% สอนนักเรียนเกินกว่า ๔๕ คนต่อชั้นเรียน
- ๔๘.๖๔% อ่านหนังสือเพื่อการค้นคว้าเพิ่มเติม
- ๓๙.๓๔% สอนภาษาไทยเนื่องจากผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน
- ๓๒.๙๓% สมัครสอนเองด้วยใจรัก
- ๖๐% มีความรู้สึกชอบเรียนวิชาภาษาไทยเมื่อเป็นนักเรียน
- ๔๐% สอนภาษาไทยระหว่าง ๑ - ๕ ปี
- ๓๓.๓๓% เคยเข้ารับการอบรมหรือรวมการสัมมนา และเห็นว่า จากการอบรมหรือสัมมนานั้น ได้ผลพอสมควร ทั้งด้านเนื้อหาและวิธีสอน ส่วนเหตุผลที่ไม่ได้เข้ารับการอบรมหรือสัมมนานั้น ส่วนใหญ่เนื่องมาจากผู้บังคับบัญชาไม่ส่งไป และไม่มีการจัดการอบรมหรือสัมมนา

จากการศึกษาเกี่ยวกับสถานภาพของครูที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยจะได้อภิปราย ดังต่อไปนี้

ก. เจตนคติของครูผู้สอนภาษาไทย จากการศึกษารายงานว่า ครูส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยในขณะที่เป็นนักเรียน แสดงว่าครูส่วนใหญ่มีเจตนคติที่ดีต่อภาษาไทย และสมัครสอนเองด้วยใจรักก็มีการออกค่าสูง บ่งบอกให้ทราบว่ามีความมุ่งมั่นที่จะสอนภาษาไทยให้ได้ผลดี

ข. เกี่ยวกับครูประจำชั้นสอนวิชาภาษาไทย จากการวิจัยพบว่า ครูที่สอนวิชาภาษา

ไทยในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่เป็นครูประจำชั้น ซึ่งต้องสอนทุกวิชาในชั้นนั้น เห็นว่าครูต้องเตรียมการสอนอย่างหนัก และส่วนใหญ่ทำการสอนภาษาไทยระหว่าง ๑ - ๕ ปี นับได้ว่า ยังมีประสบการณ์ และความชำนาญในการสอนภาษาไทยไม่มากนัก ฉะนั้นหากมีครูครบชั้น ก็ควรพิจารณาบรรจุครูเข้าสอนหมุนเวียนในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ให้รับผิดชอบแต่ละหมวดวิชาโดยเฉพาะ เพื่อครูสอนจะได้เตรียมการสอนวิชาที่ตนรับผิดชอบได้เต็มความสามารถ

ก. เกี่ยวกับปริมาณนักเรียนในชั้นเรียน จากการสำรวจจะเห็นได้ว่า มีครูจำนวนมากที่ต้องสอนนักเรียนมากกว่า ๔๕ คน การที่ครูสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายต้องรับผิดชอบต่อนักเรียนจำนวนมากเช่นนี้ ย่อมทำให้ครูไม่สามารถจะทำการสอนและฝึกทักษะต่างๆ ให้แก่นักเรียนได้คล่อง และให้ทั่วถึงเพราะบางวิชาเป็นวิชาที่ต้องการการฝึกฝนทักษะอย่างแท้จริง เช่น วิชาการใช้ภาษา ทำให้สอนและฝึกทักษะไม่ไคล่ เนื่องจากจำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป เป็นอุปสรรคสำคัญ เป็นผลให้ครูเหนื่อยหน่าย ท้อแท้

ง. เกี่ยวกับการฝึกอบรมครูประจำการ จากการสำรวจพบว่า มีครูสอนวิชาภาษาไทยได้รับการอบรมไม่มากนัก การอบรมนั้นเป็นการช่วยเหลือครูใหม่มีความรู้ด้านวิชาการ วิธีสอน การวัดผล และอื่นๆ ค่อนข้าง ส่วนการสัมมนาจะช่วยให้ครูได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการที่จะแก้ไขปรับปรุงการสอนให้ไคล่ดียิ่งขึ้น การส่งครูไปฝึกอบรมหรือสัมมนานั้น ครูใหญ่ไม่ควรส่งแต่ครูหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยไปเพียงคนเดียว หรือส่งครูหัวส่วนวิชาอื่นไปอบรมหรือสัมมนาภาษาไทย ควรจะส่งครูที่สอนภาษาไทยแต่ละชั้น ในชั้นประถมศึกษาตอนปลายทุกคน ไปอบรมหรือสัมมนา โดยผลัดเปลี่ยนกันไป แต่ละครั้งที่มีการอบรมหรือสัมมนา

๒. การดำเนินการสอนของครูภาษาไทย

ผลของการศึกษา ซึ่งสรุปผลและอภิปราย ดังต่อไปนี้

ก. การใช้หลักสูตรและประมวลการสอนวิชาภาษาไทย

ผลการวิจัย

ในการสอนวิชาภาษาไทยนั้น ครูส่วนใหญ่คำนึงถึงจุดหมายของการสอนวิชาภาษาไทยที่วางไว้ในหลักสูตรข้อที่ ๕ คือให้เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่า เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย มีความสำคัญเป็นอันดับ ๑ และจุดหมายที่ครูเห็นความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย ได้แก่วข้อที่ ๔ คือให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาเหตุผลและใช้คุณพินิจของตน ครูร้อยละ ๓๘.๗๗ สอน

ตามหนังสือแบบเรียนโดยยึดถือเป็นหลักสูตร กรรณยละ ๓๘.๓๙) เข้าใจความมุ่งหมายของหลักสูตรดี และสอนไ้ครบหลักสูตร กรรณยละ ๑๖.๓๕ วิเคราะห์หลักสูตรแปรเป็นพฤติกรรมและสอนได้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร กรรณยละ ๔๓.๑๖ เห็นว่าประมวลการสอน ชัดเจน เหมาะสม ไว้สอนได้ก็ กรรณยละ ๘๔.๔๖ เห็นว่าประมวลการสอนไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น ครูต้องเลือกสอนเฉพาะเรื่อง

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย แสดงว่าครูเห็นความสำคัญในเรื่องภาษากับความคิดหาเหตุผล น้อยมาก ซึ่งความคิดค้นหาเหตุผล ความคิดไตร่ตรองและใช้ดุลพินิจนี้ น่าที่จะเป็นเป้าหมายสำคัญในการศึกษาและสมควรได้รับการส่งเสริมและฝึกฝนให้เกิดแก่เด็กให้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม การจะกระทำให้เด็กเกิดความคิดหาเหตุผลและดุลพินิจ ก็ต้องอาศัยเครื่องมือต่างๆ ครูได้ฝึกฝนเด็กเพียงใด และการที่ครูเห็นความสำคัญชว้น้อยมาก จึงกล่าวได้ว่า เด็กที่ได้รับการสอนการฝึกจากครู จะสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการคิดค้นหาเหตุผลและใช้ดุลพินิจไม่ได้อีกเท่าที่ควร

การใช้หลักสูตรกรรณยียึดถือแบบเรียนเป็นเสมือนหลักสูตรและสอนไปตามหนังสือ เมื่อจบแล้วก็ถือว่าสอนไ้ครบตามหลักสูตร มีกรรณยำนวนน้อยที่สอนโดยวิเคราะห์หลักสูตร ซึ่งโดยวิธีนี้เกิดผลดีต่อการสอนการเรียนเป็นอย่างดี ขวาล แร้กกุล ไ้กล่าวถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์หลักสูตรว่า

๑. ทำให้ทราบว่าสอนอะไร สอนอะไร อย่างไร อย่างไร
๒. ทำให้ทราบว่าวิชาใดมีความมุ่งหมายที่จะอบรมปลูกฝังให้เด็กเกิดสมรรถภาพทางสมองด้านใดบ้าง และมีปริมาณมากน้อยเป็นสัดส่วนเท่าใด
๓. ในด้านการสอนสามารถแนะให้เลือกวิธีสอนใดถูกต้อง
๔. เป็นการจัดสรรเวลาในการวางโครงการสอนและฝึกฝนแต่ละวิชา
๕. ช่วยไ้ครูสร้างข้อสอบ สำหรับวัดผลการเรียนของเด็ก และวัดผลการสอนของครูไ้ได้อย่างถูกต้องที่สุด (ขวาล แร้กกุล, ๒๕๐๙ ๖๑ - ๖๖)

ฉะนั้นครูควรวิเคราะห์หลักสูตรให้ถ่องแท้เสียก่อน จึงจะเกิดประโยชน์ในการสอนการเรียนและการวัดผล ไม่ควรยึดถือแบบเรียนเป็นเสมือนหลักสูตร

สำหรับประมวลการสอนครูเห็นว่า ชัดเจน เหมาะสม ใช้สอนได้ก็ แต่ก็มียกรรณยำนวนหนึ่ง (๒๔.๔๖%) ที่เห็นว่า ประมวลการสอนไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น ครูต้องเลือกสอนเฉพาะเรื่อง ทั้งนี้เพราะในจังหวัดราชบุรี แต่ละอำเภอมียสภาพภูมิศาสตร์ต่างกัน และการใช้ภาษาถิ่นก็แตกต่างกันมาก

ฉะนั้นการทำประมวลการสอนภาษาไทย ควรจะไต่ถามถึงเรื่องนี้ด้วยและจัดทำประมวลการสอนที่ทำให้ครูสามารถเลือกใช้ได้เหมาะสมกับท้องถิ่นของตนได้

ข. การวางแผนการสอนและวิธีสอนวิชาภาษาไทย

ผลการวิจัย

ในการวางแผนการสอนวิชาภาษาไทย ครูทั้ง ๓ ระดับมัธยมจะ ๒๕.๘๒ ไม่เคยจัดหรือเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการภาษาไทยเลย ครูร้อยละ ๕๕.๑๗ กำหนดเวลาสอนวิชาต่างๆ โดยทำโครงการสอนล่วงหน้า ครูร้อยละ ๒๑.๑๗ เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์การสอนพร้อมด้วยบันทึกการสอน ครูร้อยละ ๗.๕๐ เตรียมการสอนและคิดไว้ในใจ ครูส่วนใหญ่ใช้หนังสือแบบเรียนเป็นแนวทางในการเตรียมการสอน ครูร้อยละ ๗๐ เตรียมการสอนล่วงหน้า ๑ วัน ถึง ๑ สัปดาห์ ครูร้อยละ ๒.๕๐ ไม่ได้เตรียมการสอนเพราะมีแบบเรียนอยู่แล้ว ครูร้อยละ ๑๔.๕๗ วางแผนการสอนร่วมกับนักเรียนโดยให้นักเรียนอ่านหนังสือล่วงหน้าและแลกเปลี่ยนความรู้ในชั้น ครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของการสอนแบบอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในวิชาวรรณคดี เป็นอันดับ ๑ และครูส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของการสอนแบบอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา เป็นอันดับ ๑

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามแสดงว่า ครูส่วนใหญ่มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี คือ มีการทำโครงการสอน เตรียมเนื้อหา อุปกรณ์การสอน และบันทึกการสอนล่วงหน้า ประมาณ ๑ วันถึง ๑ สัปดาห์ การเตรียมการสอนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูมาก ถึงแม้ครูจะสอนมาเป็นเวลานานแล้วก็ ความครูก็ต้องมีการค้นคว้าเพิ่มเติมและเตรียมการสอนเสมอ นอกจากนั้นการเตรียมการสอนยังจะช่วยให้การสอนดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพและมีแนวทางให้ปรับปรุงการสอน แก้ไขข้อบกพร่องในครั้งก่อนๆ ได้ จากการวิจัยพบว่า ครูส่วนหนึ่งเตรียมการสอนโดยคิดไว้ในใจและไม่ได้เตรียมการสอนเพราะมีแบบเรียนอยู่แล้ว การทำเช่นนี้ก่อให้เกิดผลเสียหลายต่อการสอนอย่างยิ่ง เพราะอาจจะทำให้สอนไม่ หรือบกพร่อง และไม่กว้างขวางพอ

ในการวางแผนการสอน เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูส่วนใหญ่ไม่เคยจัดหรือเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการภาษาไทยเลย การประชุมเฉพาะวิชาที่สอนร่วมกันเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการวางแผนเพื่อเตรียมงาน การปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน จะช่วยปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการสอนการเรียนได้ การประชุมครูที่สอนวิชาเดียวกัน จะทำให้การสอนภาษาไทยเป็นแนว

เกี่ยวกันและประสานกันเป็นอย่างดี ทั้งยังเป็นแนวทางในการช่วยกันคิดค้นหาวิธีสอน การปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดจนการกำหนดให้นักเรียนปฏิบัติงานได้พอเหมาะไม่มากหรือน้อยเกินไป ทำให้การสอนภาษาไทยได้ผลดียิ่งขึ้น

ในเรื่องของวิธีสอนวิชาวรรณคดี ครูให้ความสำคัญของการสอนแบบอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดมากที่สุด ซึ่งความจริงก็เป็นผลดีอยู่มาก แต่สำหรับวรรณคดีก็ควรจะเน้นให้นักไปทางงานการช่วยกันแก้ปัญหา การค้นคว้า โดยมีวิจารณ์ฐานะ จินตนาการ และความรู้ ความเข้าใจ มีใจมุ่งมั่นแก่เพียงการอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด เป็นการฝึกทักษะแต่เพียงอย่างเดียว ส่วนในการสอนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา เป็นวิธีที่ครูเน้นหนักทางด้านการอธิบายแล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือฝึกทักษะ ซึ่งเหมาะสมกับลักษณะวิชา แต่อย่างไรก็ตาม ุระปะนี นากรทรรพ ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสอนวิชาการใช้ภาษาว่า

๑. ก่อนสอนควรทำความเข้าใจให้นักเรียนเห็นประโยชน์ของการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพว่าจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในชีวิต ทั้งในด้านการงานและการครองชีวิต

๒. ลงเริ่เริ่มการใช้ภาษา ด้วยการจัดให้นักเรียนมีประสบการณ์ต่างๆที่มีความหมายต่อชีวิต

๓. สอนหลักภาษาให้สัมพันธ์กับการใช้ภาษา โดยสอนหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องในการใช้ภาษา และให้รู้จักสังเกตภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันว่า เขาหลักเกณฑ์อย่างไรหรือไม่

๔. แนะนำให้นักเรียนรู้จักใช้ภาษา เป็นเครื่องมือที่จะแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างไม่รู้สึกสิ้นสุด

๕. เมื่อมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ควรแนะนำให้เห็นที่ผิดและสนใจให้นักเรียนเกิดความเต็มใจที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

๖. เนื้อหาที่จะนำมาฝึก ทั้ง พูด อ่าน และเขียน ควรเป็นเรื่องที่อยู่ในวงความสนใจ และมีความหมายต่อชีวิตของนักเรียน

๗. ห้ค้นคว้าด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนเป็นรายๆ เช่น ทดสอบด้วยการสัมภาษณ์ การให้ทำแบบฝึกหัด การสังเกต ฯลฯ (ุระปะนี นากรทรรพ, ๒๕๐๔ ๒๑)

๓. อุปกรณ์การสอนวิชาภาษาไทย หอสมุดและกิจกรรม

ผลการวิจัย

ครูร้อยละ ๕๐ ใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนเป็นบางครั้งมีครูไปใช้อุปกรณ์การสอนเลยจนเกิดผลต่างๆ ร้อยละ ๕ ครูร้อยละ ๑๘.๓๓ ใช้อุปกรณ์การสอนปานกลาง และครูร้อยละ ๑๓.๕๐ ใช้อุปกรณ์การสอนน้อย สาเหตุที่ครูใช้อุปกรณ์การสอนน้อย เพราะไม่มีเวลาทำและไม่มีงบประมาณจัดทำ ครูมีจุดมุ่งหมายในการใช้อุปกรณ์การสอน คือ เพื่อให้ความกระจำในบทเรียนเป็นอันดับแรก เพื่อสร้างความสนใจของนักเรียนเป็นอันดับ ๒ เพื่อให้ให้นักเรียนจำบทเรียนแน่นยิ่งขึ้นเป็นอันดับ ๓ ครูใช้รูปภาพเป็นอุปกรณ์การสอนเป็นอันดับแรก ครูใช้อุปกรณ์การสอนต่างๆ จากที่ทำเอง และจากสิ่งแวดเ้อมภายในโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ ได้จากครูและนักเรียนช่วยกันทำ จากหนังสือประกอบการค้นคว้า จากหอสมุด ปานกลาง ครูร้อยละ ๔๓.๔๘ เก็บอุปกรณ์การสอนโดยม้วนเก็บไว้เป็นที่ๆ ครูร้อยละ ๒๐.๔๓ เก็บไว้ในห้องเก็บอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะ หนังสือที่หอสมุดโรงเรียนก็เป็นส่วนมาก ได้แก่ หนังสือพิมพ์รายวัน หนังสือพิมพ์รายมีกนหรือรายเดือน ส่วนตำราเรียน พจนานุกรม สารานุกรม น้อย กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่จัดได้ก็คือ สิ่งต่างๆ ภายในโรงเรียนที่จะช่วยส่งเสริมการสอนการเรียน ถวมนมภาษาไทย การแสดงละครหรือการละเล่นอย่างอื่นๆ ปากกาโตว่าที่ การอภิปราย นิทรรศการ จัดได้น้อยมากหรือไม่ได้จัดเลย

อภิปรายผล

ครูส่วนใหญ่ใช้อุปกรณ์การสอนพอสมควรตามลักษณะเนื้อหาวิชาที่สอน มีครูจำนวนหนึ่งที่ใช้อุปกรณ์การสอนน้อย ทั้งนี้เพราะครูไม่มีเวลาทำและไม่มีงบประมาณจัดทำ การไม่มีเวลาทำนั้นเพราะครูชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ต้องรับผิดชอบการสอนประจำชั้นทุกวิชา จึงไม่มีเวลาพอจะทำอุปกรณ์การสอน เนื่องจากงบประมาณไม่มี จึงทำให้ครูไม่สามารถจะผลิตอุปกรณ์การสอนได้ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วครูเป็นผู้ทำอุปกรณ์การสอนขึ้นไว้เองทั้งสิ้น ปัญหานี้เป็นปัญหาต่อเนื่องกัน ซึ่งผู้บริหารเท่านั้นที่จะแก้ไขได้ ครูมีความมุ่งหมายในการใช้อุปกรณ์การสอน เพื่อให้ความกระจำในบทเรียน เราความสนใจของนักเรียน และให้นักเรียนจำบทเรียนแน่นยิ่งขึ้น ฉะนั้นเมื่อครูมีอุปกรณ์การสอนให้พอสมควรแล้ว การสอนการเรียนย่อมโดยดี อุปกรณ์การสอนส่วนใหญ่ที่ครูใช้ ก็รูปภาพ อาจจะเป็นเพราะว่ารูปภาพครูหาง่ายและมีอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามก็รูปภาพก็ยังมีประโยชน์ ในการสอนการเรียนเป็นอย่างมาก สมพงษ์ กิริเจริญ ได้กล่าวถึงประโยชน์ของรูปภาพไว้ ดังนี้

๑. รูปภาพจำลองเอาความเป็นจริงมาให้เราศึกษารายละเอียดได้ และใช้เวลาศึกษาวนนานเท่าไรก็ได้

๒. รูปภาพอาจจะได้รับการจัดแจงมาอย่างเพื่อให้ตรงกับจุดประสงค์ของการเรียน

๓. รูปภาพนำเอาสิ่งที่ผู้เรียนไม่เคยพบหรือที่อยู่ห่างไกล เกี่ยวกับ ดินแดน ปรากฏ และสิ่งทางเขามาสู่เองเรียนได้

๔. รูปภาพช่วยให้เข้าใจในสิ่งที่อ่านสมบูรณ์ขึ้น

๕. รูปภาพเป็นแหล่งสำหรับทบทวนความรู้ได้อย่างดี

๖. รูปภาพช่วยในการทำรายงาน

๗. รูปภาพช่วยเป็นจุดรวมความสนใจของผู้เรียน

๘. เพื่อแก้ไขรอยประทับใจที่นึกมาแต่เดิมให้ถูกต้อง

๙. รูปภาพช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและส่งเสริมการอภิปรายร่วมกัน

๑๐. รูปภาพช่วยในการสรุปบทเรียนหรือหน่วยการเรียน

๑๑. รูปภาพสามารถเราอารมณ์หรือเปลี่ยนเจตนาของผู้เรียนได้

๑๒. รูปภาพเปิดโอกาสให้นักเรียนพูดได้เรื่อย (สมพงษ์ ศิริเจริญ, ๒๕๐๖ ๖๒-๖๖)

ครูเก็บอุปกรณ์การสอนโดยมวนเก็บไว้เป็นที่ๆ แหวมไว้ตามห้องเรียนและเก็บไว้ในห้องเก็บอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะ แสดงว่าครูส่วนใหญ่ยังไม่มีห้องเก็บอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ครูจะต้องรู้จักเก็บรักษาอุปกรณ์การสอนให้คงทนถาวร ฉะนั้นแม้ไม่มีห้องเก็บอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะ ก็ควรจะจัดเก็บไว้ในห้องสมุด หรือถ้าโรงเรียนไม่มีห้องสมุด ก็ควรเก็บไว้ในมุมใดมุมหนึ่งของชั้นเรียนแต่ละวัน แต่ต้องจัดที่เก็บรักษาอุปกรณ์การสอนให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ไขว่กองสุมไว้โดยไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแล หรือคิดไว้ตามฝ่ายหนึ่งห้องเรียนมีแล้วปีละ

หนังสือในห้องสมุดโรงเรียนมีส่วนใหญ่เป็นหนังสือพิมพ์รายวัน รายักษ์หรือรายเดือน มีประโยชน์ต่อนักเรียนน้อยมาก ตำราเรียน พจนานุกรม สารานุกรม และหนังสือประกอบการค้นคว้าอื่นๆ มีประโยชน์ในการสอนภาษาไทยมาก ผู้บริหารควรได้คำนึงถึงและจัดหาให้แก่โรงเรียน เพื่อได้ประโยชน์ให้เต็มที่บ้าง ทั้งนี้เพราะในวิชาวรรณคดีไทยคัดตอนเรื่องต่างๆจากหนังสือวรรณคดีนำมาให้นักเรียนเรียน ครูจำเป็นต้องทบทวนความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือวรรณคดี

เหล่านั้น

กิจกรรมเสริมหลักสูตรโรงเรียนกวระเวาจัดบ้าง อย่างน้อยที่สุด มุมภาษาไทย เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรักการอ่านหนังสือและค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม การจัดแสดงละคร หรือการละเล่นอย่างอื่น การอภิปราย และนิทรรศการทางภาษาไทย เป็นสิ่งจำเป็นที่ควรหาโอกาสจัดให้มีขึ้นในโรงเรียน เพราะเป็นการเร้าใจให้ครูและนักเรียนคนหาคิดแปดแปลงวิธีสอน การทำอุปกรณ์การสอน ได้ฝึกความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ วิเคราะห์ ความรู้ ความเข้าใจ และจินตนาการด้วย

ง. การวัดผล

ผลการวิจัย

ผลที่ได้จากแบบสอบถามแสดงว่า ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวัดผล ข้อที่ครูเห็นความสำคัญเป็นอันดับแรก คือ สอนใ้ได้ผลสมความมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพียงใด เพื่อปรับปรุงการสอนการเรียนภาษาไทย เป็นอันดับ ๒ ลักษณะข้อสอบที่ครูใช้ ก็มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป และเริ่มตนจากง่ายแล้วยากขึ้น การวัดผลครูส่วนใหญ่ใช้ข้อทดสอบแบบข้อเขียน และสังเกตเป็นรายบุคคล ครูส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยปนกับแบบปรนัย และแบบเลือกตอบ ครูใช้แบบถูก - ผิด เป็นอันดับสุดท้าย ครูวัดพฤติกรรรมของนักเรียนในวิชาวรรณคดี ในค่านอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธี อ่านออกเสียงได้ถูกจังหวะและชัดเจน มากที่สุด ครูวัดพฤติกรรมของนักเรียนในวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา ในค่านการเขียนสะกดการันต์ ตัวเลข ย่อหน้า การเว้นวรรคตอน การนำไปใช้ การเขียนตัวอักษรได้ถูกวิธีและสวยงาม มากที่สุด การวัดผลของครูส่วนใหญ่ วัดตามเวลาที่โรงเรียนกำหนดให้ และเมื่อจบบทเรียนหนึ่งๆ มากที่สุด สิ่งที่ครูปฏิบัติภายหลังการทดสอบ คือเฉลยข้อสอบทุกข้อและเฉลยข้อสอบบางข้อที่นักเรียนส่วนมากทำผิด ประโยชน์ที่ครูได้รับจากการทดสอบคือวัดผลการเรียนของนักเรียน มากที่สุดนำไปปรับปรุงการสอนการเรียน รองลงมา วัดผลการสอนของครู เพื่อให้นักเรียนสนใจเรียนเพิ่มและเก็บคะแนนตามระเบียบของโรงเรียน เป็นอันดับสุดท้าย

อภิปรายผล

จากผลการสำรวจ ปรากฏว่า ครูมีจุดมุ่งหมายในการวัดผล ก็เพื่อทราบจุดประสงค์ในการสอนการเรียนนั้นว่า ได้ผลสมความมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพียงใด และเพื่อปรับปรุงการสอนการเรียนภาษาไทย แสดงว่าครูเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวัดผลเป็นอย่างดี ลักษณะข้อสอบที่ครูใช้ มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป แสดงว่าครูยังเข้าใจวิธีการออกข้อสอบ ไม่ถูกต้องนัก การออกข้อสอบที่ดีและได้

เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนมาก เพราะการเขียน การอ่าน เป็นเครื่องมือ ในการสื่อความนึกของนักเรียน นักเรียนต้องใช้อยู่ตลอดเวลา ในการอ่านตำรา อ่านคำถาม เขียนคำตอบ นักเรียนเรียนได้ก็เพราะว่า นักเรียนอ่านได้ก็ เขียนได้ถูกต้อง นับว่าเป็นประโยชน์ในปัจจุบัน และอาจเป็นประโยชน์ในภายหน้าอีกด้วย เช่นการอ่านเอกสารต่างๆ การเขียนจดหมายธุรกิจ เป็นต้น

อย่างไรก็การตรวจข้อเท็จจริงในด้านการกรอกแบบฟอร์มให้ถูกต้องควย ชีวิตปัจจุบันจำเป็นต้องไม่มาก ดังนั้นการตรวจข้อเท็จจริงในการสอนควย เพราะในการดำเนินชีวิตของนักเรียนเพื่อจบการศึกษาในโรงเรียนแล้ว นักเรียนจะพบเสมอ เนื่องจากเป็นงานจำเป็นในการดำรงชีวิตในฐานะพลเมือง

ระยะเวลาในการวัดผล ควรวัดตามเวลาที่โรงเรียนกำหนดให้ และเมื่อจบบทเรียนหนึ่งๆนั้น นับว่าเป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง เพราะจะเป็นการวัดให้ทราบว่า สอนไต่ผลตามความมุ่งหมายเพียงไร ในแต่ละบทเรียนมีข้อบกพร่องถึงควรแก้ไขอย่างไร เป็นที่น่าสังเกตว่ามีครูจำนวนหนึ่งวัดผล เมื่อไม่ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า ถือได้ว่าไม่เข้าใจเรื่องการวัดผล และเป็นการกระทำที่เป็นผลเสียในการสอนการเรียนเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งที่ครูปฏิบัติภายหลังการทดสอบ คือเฉลยข้อสอบทุกข้อ และเฉลยข้อสอบบางข้อที่นักเรียน รวนมากทำผิด นับว่าเป็นสิ่งสมควรที่จะควรทำ เพื่อให้นักเรียนจะได้รู้วาทนเองทำข้อสอบผิดไปเพราะเหตุใด มีข้อบกพร่องอย่างไร จะได้แก้ไขในโอกาสต่อไป

ประโยชน์ที่ครูได้จากการวัดผล คือเป็นการวัดผลการเรียนของนักเรียน และวัดผลการสอนของครู แสดงว่าเป็นประโยชน์ที่ครูได้รับอย่างแท้จริง ครูจะได้รู้ข้อบกพร่องของนักเรียนและของครูเอง เพื่อหาทางแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นให้ถูกต้องและหาทางส่งเสริมการสอนการเรียนให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนยิ่งขึ้น

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย

ก. หลักสูตรและประมวลการสอน

ครูมีความเห็นว่า ประมวลการสอนสอดคล้องกับหลักสูตรและแบบเรียนมากที่สุด แต่จะมีปัญหาที่ว่าหลักสูตรไม่เหมาะสมกับการใช้ภาษาในท้องถิ่น ฉะนั้นในการทำประมวลการสอนที่แยกย่อยมาจากหลักสูตร ควรจะได้นำถึงปัญหาข้อนี้ให้มากที่สุด เพราะหลักสูตรกล่าวไว้เป็นกลางๆ ยืดหยุ่นได้ การทำประมวลการสอนควรทำให้ละเอียดและให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น เพื่อให้ครูสามารถเลือกสอนได้

บทเรียนชัดเจนขึ้น การจัดกิจกรรมจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ ทำให้ใส่ใจและสนใจในการเรียนภาษาไทยยิ่งขึ้น

ง. ห้องสมุดและอุปกรณ์การสอน

จากแบบสอบถาม ปรากฏว่า ครูมีปัญหาในเรื่องไม่มีห้องสมุด หรือมีห้องสมุดแต่ไม่มีหนังสือที่มีประโยชน์โดยตรงหรือไม่เหมาะที่จะปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน โรงเรียนขาดอุปกรณ์การสอนภาษาไทยมากที่สุด

ห้องสมุดเป็นสิ่งสำคัญในการสอนการเรียนรู้ อาจกล่าวได้ว่าห้องสมุดเป็นหัวใจของโรงเรียน เพราะครูและนักเรียนจะต้องใช้ห้องสมุด ในการค้นคว้าอยู่เสมอ ฉะนั้นครูใหญ่ควรจัดให้มีห้องสมุดทุกโรงเรียน หากไม่มีห้อง ควรจะจัดหาหนังสือบางส่วนของห้องเรียน และควรจัดหาหนังสือที่มีประโยชน์จริงและน่าอ่านไว้ เพื่อให้ครูและนักเรียนได้ค้นคว้าหาความรู้ได้เต็มที่

อุปกรณ์การสอนเป็นสิ่งสำคัญ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนดีขึ้น ครูสามารถทำเองได้ ครูกับนักเรียนอาจร่วมมือกันทำหรือให้นักเรียนช่วยกันทำขึ้น โรงเรียนควรได้จัดหาวัสดุสำหรับทำอุปกรณ์การสอนไว้ หรืออาจจะหาจากแหล่งวัสดุได้เป็นอย่างดีก็ได้ การใช้อุปกรณ์การสอนให้เหมาะกับเนื้อหาวิชา เป็นสิ่งจำเป็น เมื่อมีอุปกรณ์การสอนแล้ว ครูควรใช้ได้อย่างถูกต้อง ก็ยากันเทศก็จะก่อให้เกิดความช่วยเหลือแนะนำการใช้ใช้อุปกรณ์การสอนแก่ครูควบ การเก็บรักษาอุปกรณ์การสอนให้คงสภาพก็เป็นสิ่งที่ครูควรทำ ครูใหญ่ควรจะได้จัดหาห้องใดห้องหนึ่งเป็นที่เก็บอุปกรณ์การสอนเป็นส่วนตัว เพื่อให้ครูนำไปใช้ได้สะดวก

จ. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

จากการสำรวจ พบว่า นักเรียนได้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมแก่ครูไม่มีเวลาในการจัดกิจกรรม ทั้งนี้เนื่องจาก ครูต้องสอนประจำชั้น ต้องเตรียมการสอน ตรวจแบบฝึกหัด ซึ่งมีนักเรียนในชั้นเป็นจำนวนมาก หรือมีเวลานั้นครูมักต้องมัวแต่คิดในการจัดกิจกรรมเกินไป อย่างไรก็ตาม การจัดกิจกรรมเป็นประโยชน์ต่อการสอนการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างยิ่ง ควรที่ครูจะหาโอกาสจัดให้มีขึ้น เช่น การอภิปราย การแสดงละคร หรือการละเล่นอื่นๆ และมุมภาษาไทย อาจทำได้สม่ำเสมอ โดยให้สอดคล้องกับบทเรียนและไม่จำเป็นต้องให้สวยงามหรือเป็นพิธีมากนัก เพียงแต่ได้เกิดความคิดรวบยอดเป็นสำคัญเท่านั้น สิ่งเหล่านี้หากจัดได้ก็จะช่วยสร้างความสนใจของนักเรียน ให้นักเรียนได้แสดงออกและชอบเรียน

ภาษาไทยมากขึ้นด้วย

ณ. การวัดผล

จากการวิจัย ปรากฏว่า ครูมีปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล คือ ครูต้องการความรู้ในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย ครูขาดแคลนหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับการวัดผล มากที่สุด

ทั้งสี่ประการนี้เป็นปัญหาคำคัญยิ่ง การสร้างข้อทดสอบโดยขาดความรู้ นั้นเป็นอันตรายต่อการวัดผลการเรียนมาก ครูในจังหวัดราชบุรีส่วนใหญ่ ไม่ทราบว่าจะสร้างข้อทดสอบแบบปรนัยที่ดีได้อย่างไร ผู้บริหาร ครูใหญ่ และศึกษานิเทศก์ ควรจะสนใจและสนองความต้องการของครูในด้านนี้ให้มากที่สุด ควรจัดหาหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับการวัดผลให้ครูได้อ่าน จะช่วยให้ครูได้รับประโยชน์จากการอ่านหนังสือบ้าง ศึกษานิเทศก์ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการวัดผล ควรจะได้จัดอบรมใหม่บ่อยครั้ง และควรจะได้เยี่ยมแนะนำครูตามโรงเรียนให้มากขึ้น เพราะการวัดผลเป็นของใหม่ ซึ่งครูในระดับวุฒิ ป.ม. ป.กศ. มีความรู้ ความชำนาญน้อยมากในการสร้างข้อสอบชนิดนี้ การสร้างข้อสอบผิดพลาดโดยยึดด้านความจำอย่างเดียว จะเป็นผลบ่งกับการสอนของครูใหม่ผู้สอน เพื่อให้ให้นักเรียนท่องจำเป็นสำคัญ ผู้บริหารต้องจัดการแก้ไขเกี่ยวกับการวัดผลโดยรีบด่วน

๘. ข้อคิดเห็นและความต้องการของครูผู้สอนภาษาไทย

ก. ความมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร

ครูมีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาภาษาไทยในหลักสูตรเหมาะสมกับนักเรียน และเนื้อหาวิชาในหลักสูตรกำหนดไว้ละเอียดดีแล้ว แต่ทว่า ครูเข้าใจความมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาในหลักสูตรภาษาไทยได้ดี ซึ่งครูส่วนใหญ่เห็นว่า หลักสูตรกำหนดไว้เหมาะสมดีแล้ว

ข. แบบเรียนและหนังสือแบบฝึกหัด

จากการศึกษา ปรากฏว่า ครูต้องการในสิ่งต่อไปนี้ มากที่สุด

๑. คู่มือประกอบการสอนภาษาไทย
๒. หนังสือสำหรับค้นคว้าเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย
๓. หนังสือแบบฝึกหัดสำหรับฝึกทักษะ

ครูเห็นว่าแบบเรียนเป็นประโยชน์ต่อการสอนและแบบเรียนวรรณคดีไทยก็คัดเลือกเรื่องให้นักเรียนเรียนเหมาะสม กอนชางมาก

แสดงว่า ครูเห็นความสำคัญของหนังสือแบบเรียนวรรณคดีว่ายังงังไว้ประโยชน์ในการสอน การเรียนได้ก็ แต่สิ่งที่ครูขาดแคลนและเป็นความต้องการจำเป็น ก็คือมือประกอบการสอนการเรียน ภาษาไทย หนังสือสำหรับคนควาเกี่ยวกับภาษาไทย ตลอดจนหนังสือแบบฝึกหัดสำหรับฝึกทักษะ ครูใหญ่ ควรไต่ถามองความต้องการของครูผู้สอนภาษาไทยได้มากที่สุด โดยจัดหาหนังสือเหล่านี้ไว้ มึงจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการสอนการเรียนภาษาไทยยิ่งขึ้น หากไม่มีผู้ใดทำหนังสือดังกล่าวไว้ ก็กษานิเทศก์ ที่เกี่ยวข้องกัวิชาภาษาไทยควรหาทางช่วยเหลือ และสนองความต้องการของครู จัดทำขึ้นไว้โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ก็จะเป็นประโยชน์ในการสอนการเรียนภาษาไทยเป็นอย่างยิ่ง

ค. ข้อกักเห็นและความต้องการอื่นๆ

ครูมีความต้องการความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์ ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอน ภาษาไทย และต้องการให้มีการยอมรับหรือสัมมนาเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย มากที่สุด

แสดงว่า ครูยังเรียกร้องขอได้ศึกษานิเทศก์ และผู้บังคับบัญชา ให้ความช่วยเหลือครู กิจกษานิเทศก์ อาจจัดอบรมหรือสัมมนา เป็นกลุ่มเล็กๆ ใช้เวลาและงบประมาณไม่มากนัก ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอน การทำและการวัดผลประกอบการสอน การวัดผล วิชาภาษาไทย โดยจัดใหม่บ่อยครั้งขึ้น หากมีเวลาและโอกาส ควรไต่ถามออกเยี่ยมแนะนำตามโรงเรียนต่างๆ หากกศึกษานิเทศก์ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีแล้ว การสอนการเรียนภาษาไทยจะดีขึ้นมาก เพราะครูส่วนใหญ่ต้องการคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิอยู่แล้ว ผู้บังคับบัญชา เช่น ครูใหญ่ หัวหน้าหมวดการศึกษาอำเภอ ควรจะได้ให้ความสนับสนุนการสอนภาษาไทยได้มากขึ้น การตรวจเยี่ยม การประชุมครูผู้สอนภาษาไทย การให้คำแนะนำ การจัดหาอุปกรณ์การสอน และหนังสือเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยในครู จะเป็นการให้ความสะดวกในการสอน และสร้างกำลังใจครูผู้สอนภาษาไทย ให้ตั้งใจและใส่ใจการสอนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการสอนภาษาไทย

ผลของการศึกษาการสอนภาษาไทยในวันประณมศึกษาตอนปลายนี้ จะช่วยให้ครูผู้สอน ภาษาไทย ผู้บริหาร กิจกษานิเทศก์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย ได้ใช้เป็นแนวทางพิจารณาปรับปรุง แก้ไข สิ่งที่เห็นว่าบกพร่องอยู่ให้ดีขึ้น และสนับสนุนสิ่งที่เห็นวาคิดแล้ว ได้ดียิ่งขึ้นไปอีก สำหรับผู้วิจัย ขอเสนอแนะแนวทางการปรับปรุง แก้ไข ดังต่อไปนี้

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันที่ผลิตครู

สถาบันที่ผลิตครูออกไปสอนในชั้นประถมศึกษาตอนปลายนี้ ควรจะให้ความสำคัญสอนวิธีการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ทั้งวรรณคดี หลักภาษา และการใช้ภาษา ให้หนักแน่นที่สุด ให้ความรู้ และฝึกทักษะนักเรียนครู ในเรื่องเกี่ยวกับการวิเคราะห์หลักสูตร การทำและใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนการวัดผล หากเป็นไปได้ควรจะให้อาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนชั้นประถมศึกษาด้วยยิ่งดี และควรหาโอกาสพานักเรียนครูไปสังเกตการสอนของครูที่มีความสามารถในการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนปลายที่ใดสักที่ด้วย ก็จะเกิดประโยชน์แก่นักเรียนครูมากขึ้น

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับศึกษานิเทศก์และครูใหญ่

ก. การอบรมครูประจำการ

๑. ควรจัดให้มีการอบรมหรือสัมมนาเป็นประจำ เพื่อครูจะได้เข้ารับการอบรมทั้งในด้านเนื้อหาวิชา วิธีสอน การทำ การใช้อุปกรณ์การสอนและการวัดผล การเข้ารับการอบรมควรเปิดโอกาสให้ครูสอนภาษาไทยได้เข้าอบรมอย่างทั่วถึงทุกคนโดยหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไป และครั้งที่เปิดการอบรม ไม่ควรส่งครูหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยไปเพียงคนเดียว หรือส่งครูที่ไม่ได้อสอนภาษาไทยไปเข้ารับการอบรม การอบรมหรือสัมมนาแต่ละครั้งควรได้ประเมินผล เพื่อค้นหาข้อบกพร่องในการจัดการอบรมหรือสัมมนา และควรได้มีการติดตามผลต่อไปว่า ครูที่ได้รับการอบรมหรือสัมมนาไปแล้ว ได้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางความคิด เจตนคติ วิธีสอน หรืออื่นๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการสอน การอบรมและการวัดผล หรือไม่ เพียงใด และนำข้อมูลต่างๆที่ได้มาแก้ไขปรับปรุง การอบรมหรือสัมมนา ในคราวต่อไปให้ดียิ่งขึ้น

๒. การอบรมหรือสัมมนา ควรให้ต่อเนื่องกันภายในเวลาหนึ่งปีการศึกษา ควรจะได้อบรมหรือสัมมนาในชั้นหลักสูตร โครงการสอน ภาวทวิไปเป็นวิธีสอน การทำ การใช้อุปกรณ์การสอน และการวัดผล จะใช้โครงการอบรมเวลาใด ในระยะเวลาที่ภาคเรียนหรือที่มี ก็ควรวางโครงการไว้ให้แน่นอนและต่อเนื่องกันเสมอไปด้วย

ข. การบรรจุครูสอนวิชาภาษาไทย

การบรรจุครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น ครูใหญ่ควรเลือกครูที่มีใจรักและสมัครใจสอนภาษาไทย ถ้าได้ครูที่เรียนวิชาเอกภาษาไทยด้วยยิ่งเกิดผลดี เพราะมีพื้นฐานทางภาษาไทยและเจตนคติที่ดีต่อ

ภาษาไทย หากสามารถหาโอกาสให้ครูสอนภาษาไทยสอนภาษาไทยให้มากกว่าวิชาอื่น จะได้มีความรักนิชอบและปรับปรุงงานด้านการสอนภาษาไทยได้เต็มที่

ก. การวางแผนงาน

๑. การวางแผนการสอน ในหนึ่งปีการศึกษา ก่อนโรงเรียนเปิดภาคเรียน ครูใหญ่ควรจะได้จัดให้มีการประชุมปรึกษาหารือกันระหว่างครูที่สอนภาษาไทยในโรงเรียนนั้น เพื่อวางแผนการสอนรวมกัน ซึ่งจะทำการสอนภาษาไทย เป็นไปในแนวเดียวกันและประสานงานกันเป็นอย่างดี ถ้าจะให้ดียิ่งขึ้น ควรจะได้มีการสมปะหารือ เพื่อแก้ไขปัญหาค้างๆที่เกิดขึ้นในการสอนภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ

๒. การเตรียมการสอน ครูควรจะได้ทำโครงการสอนไว้ล่วงหน้าตั้งแต่ก่อนเปิดภาคเรียน ทั้งโครงการสอนระยะสั้นและระยะยาว การเตรียมการสอนนั้น จะต้องเตรียมเนื้อหาวิชา อุปกรณ์การสอนพร้อมทั้งบันทึกการสอนด้วย ควรจะบันทึกหรือเตรียมการไว้ล่วงหน้า ๑ วันถึง ๑ สัปดาห์ การเตรียมการสอนโดยคิดไว้ในใจก็ดี หรือเตรียมอย่างไม่เป็นระเบียบแบบแผนก็ดี ทำให้เกิดข้อผิดพลาดบกพร่องในการสอนได้ง่าย

ง. อุปกรณ์การสอน

โรงเรียนควรมีเจ้าหน้าที่ทางด้านโสตทัศนศึกษา เพื่อดูแลเก็บรักษาอุปกรณ์การสอนของโรงเรียนให้คงทนถาวร และให้อยู่เป็นที่ให้เรียบร้อย ควรส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการอบรมทางการทำ การใช้อุปกรณ์การสอน หรือหาความรู้เพิ่มเติมในด้านนี้ เพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือครูผู้สอน และร่วมมือในการจัดอุปกรณ์การสอนต่อไป ครูใหญ่ควรจะได้จัดหาวัสดุสำหรับผลิตอุปกรณ์การสอนไว้ให้โรงเรียน เพื่อครูจะได้ไปหยิบไปสะดวกและถึงที่ครูไม่สามารถผลิตได้ ครูใหญ่ควรจะได้จัดหาไว้ใช้

จ. การวัดผล

ศึกษานิเทศก์ฝ่ายสามัญประจำจังหวัด ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการวัดผล ควรจะได้จัดอบรมเกี่ยวกับการวัดผลขึ้น หรืออาจจะเชิญวิทยากรไปให้การอบรมเกี่ยวกับการวัดผลบ้าง ก็อาจทำได้ การออกเยี่ยมให้คำแนะนำชี้แจงเกี่ยวกับการวัดผลในโรงเรียนต่างๆ เป็นสิ่งควรปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง และครูที่ได้รับการอบรมมาแล้วควรจะได้ชี้แจงแนะนำ ครูที่ไม่ได้เข้ารับการอบรมอีกครั้งหนึ่งภายในโรงเรียนของตน จะเป็นประโยชน์มากขึ้น ครูใหญ่ควรจะได้จัดหาหนังสือต่างๆที่อธิบายเกี่ยวกับวิธีการวัดผลไว้ในโรงเรียน

ของตน อย่างน้อยโรงเรียนละ ๑ เล่ม เพื่อให้ครูได้อ่าน ได้ศึกษา ก็จะช่วยให้ครูได้มีความรู้ในเร
 ธีการวัดผลดีขึ้น

จ. ห้องสมุดโรงเรียน

๑. โรงเรียนใดที่ยังไม่มีห้องสมุด ครูใหญ่ควรจะได้จัดห้องใดห้องหนึ่ง หรือส่วนหนึ่ง
 ส่วนใดของห้อง จัดทำเป็นห้องสมุดขึ้น และโรงเรียนใดที่มีห้องสมุดอยู่แล้ว ควรจะได้จัดหาหนังสือที่
 เกิดประโยชน์ต่อการสอนการเรียนรู้โดยตรงมาไว้ในห้องสมุด หนังสือต่างๆอาจขอได้จากแหล่งวัสดุใด
 เพล่า ส่วนหนังสือที่มีความจำเป็นจะต้องใช้ เช่น ตำรา สารานุกรม พจนานุกรม และหนังสือประกอบ
 การค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนการเรียนรู้ภาษาไทย ครูใหญ่ควรจะได้จัดหาไว้ในห้องสมุดให้มากที่สุดเท่าที่
 จะหาได้ พร้อมทั้งให้มีครูบรรณารักษ์ กอปรให้ความสะดวกและบริการต่างๆด้วย

๒. ศึกษาพิเศษ ควรจะได้จัดสร้างหนังสือแบบฝึกหัด และหนังสือคู่มือประกอบการสอน
 การเรียนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนปลายขึ้นใช้ให้แพร่หลาย หรือจะจัดการอบรมครูเป็นกลุ่ม
 เล็กๆเพื่อให้ช่วยกันสร้างหนังสือดังกล่าวแล้วนี้ขึ้น ก็จะเกิดประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะครูกำลังต้องการ
 สิ่งเหล่านี้อยู่

ช. การสนับสนุนครูสอนภาษาไทย

๑. ครูใหญ่ควรได้สนับสนุนการสอนภาษาไทยให้มากที่สุดเท่าที่ควร อย่าเห็นว่าครูคนใดก็
 สอนภาษาไทยได้ ควรบรรจุครูที่มีความสามารถสอนภาษาไทยและรักการสอนด้านนี้จริงๆ หากเป็นไปได้
 ควรสนับสนุนอย่างเต็มที่ ทั้งในด้านต่างๆภายในโรงเรียน และการส่งเสริมให้ได้ศึกษาต่อ เพื่อให้มี
 ความรู้กว้างขวางขึ้น

๒. ครูใหญ่ควรหาโอกาสพาครูในโรงเรียนของตนไปดูโรงเรียนต่างๆที่สอนภาษาไทย
 ได้ผลดีและมีชื่อเสียง เพื่อให้ครูได้พบเห็นวิธีการสอนที่ดีและถูกต้อง จะได้นำไปใช้ในโรงเรียนของตน
 ได้เหมาะสมแก่สภาพต่อไป

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

การจะอนุมัติให้ครูลาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ผู้บริหารควรจะได้ศึกษาต่อในสาขา
 การวัดผลการศึกษา สาขาอุตสาหกรรมศึกษา และสาขาบรรณารักษ์ เมื่อครูเหล่านั้นสำเร็จการศึกษา
 แล้ว จะไ้รวมมือช่วยเหลือครูในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดราชบุรี ให้ดำเนินการสอน
 การเรียน ได้ผลดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะวิจัยต่อไป

๑. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยอย่างกว้างๆ ในเรื่องการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ถ้าจะให้โดยละเอียด ผู้วิจัยต่อไปควรวิจัยในกานวิธีสอนแต่ละวิชา เช่น วรรณคดี หลักภาษา และการใช้ภาษาไทย วิชาใดวิชาหนึ่งเพียงวิชาเดียว เพื่อให้ได้ผลการวิจัยละเอียดยิ่งขึ้น
๒. ผู้วิจัยต่อไป ควรจะได้วิจัยในระดับต่างๆ เช่น ระดับประถมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบปัญหาต่างๆ
๓. ผู้วิจัยต่อไป ควรจะได้วิจัยในเรื่องเกี่ยวกับประมวลการสอน หรือการวัดผล ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ให้ละเอียดยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุหลาบ มลลิกะมาส, เอกสารการสัมมนาผู้สอนวิชาภาษาไทย ๒๕๑๒, ๓๗๐ หน้า
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษรศาสตร์ ชุมนุมภาษาไทย บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระราชดำริเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทย ทางหุ่นสวนจำกัศิวพร พระนคร ๒๕๐๕, ๕๙ หน้า
- ชวาล แพทย์กุล, เทคนิคการวัดผล โรงพิมพ์วัฒนาพานิช ๒๕๐๔, ๑๕๒ หน้า
- ✓ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, คู่มือประโยชน์นิยมศึกษาตอนต้นวิชาภาษาไทย ๒๕๐๔, ๑๖๒ หน้า
- ✓ ดวงพร เปรมโยธิน, การศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อทัศนวัสดุประกอบการสอนภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนคร (ปีการศึกษา ๒๕๑๑) วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓. ๑๙๖ หน้า
- เตือนใจ เศรษฐลักโก, การศึกษาถึงการจัดระเบียบข้อทดสอบด้วยวิธีต่างๆที่จะส่งผลต่อความสามารถในการสอบของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๘๙ หน้า
- ✓ ประเทือง คล้ายสุบรรณ, การศึกษาลักษณะนิสัยในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดสุพรรณบุรี วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๒๔ หน้า
- ✓ ประภาณี สุกบรรทัด, การสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ ในจังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์ ^{อักษรศาสตรมหาบัณฑิต} จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๔, ๑๖๒ หน้า
- ✓ ประสงค์ ราชเดช, ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนครและธนบุรี วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๖, ๒๒๓ หน้า
- พนัส หันนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียนเบ็ญสบัน วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน ๒๕๐๔, ๒๔๔ หน้า

ภาคศึกษา ๕, โครงการสอนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ๒๕๐๗, ๒๐๑ หน้า

วราณี พลบูรณ์, การศึกษาเกี่ยวกับการสอนวิชาทักษะทางภาษาไทยชั้นประโยคประถมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๑ ปริญฐานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๖๘ หน้า

✓ กิจานีเพ็ก, หน่วย กรมวิสามัญศึกษา จุดสารภาษาไทย ๒๕๐๑, ๑๗๘ หน้า

✓ กิจานีเพ็ก, หน่วย กรมวิสามัญศึกษา จุดสารภาษาไทย ๒๕๐๖, ๒๐๕ หน้า

กิจานีเพ็ก, หน่วย กรมวิสามัญศึกษา คู่มือกิจานีเพ็ก โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๕๖, ๖๘ หน้า

กิจานีเพ็ก, หน่วย กรมวิสามัญศึกษา คู่มือการนิเทศการศึกษา กรุงเทพฯการพิมพ์ ๒๕๐๔, ๓๓๖ หน้า

✓ กิจานีเพ็ก, กระทรวง หลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๐๓ กรุงเทพฯการพิมพ์
๒๕๐๓, ๔๒ หน้า

สกลรัตน์ พูลสวัสดิ์, การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช ๒๕๐๗ ปริญฐานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๘, ๑๓๐ หน้า

สมพงษ์ กิริเจริญ และคณะ, คู่มือการใช้สื่อทัศนวัสดุ โครงการพัฒนาการศึกษา ๒๕๐๖, ๔๒๒ หน้า

สุนันทา โสรัจ, การศึกษากวามสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษาหาเหตุผลแห่ง
การเขียนสะกดการันต์ฝึกหัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดพระนคร ปริญฐานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๐, ๑๑๘ หน้า

สุรินทร์ สรสิริ, "การบริหารโรงเรียน" ศูนย์ศึกษา ๔ ๑๑ พ.ย. ๐๔

เสนาะ หัตถิ, การศึกษามแบบทดสอบทางคำภาษาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในวิชาเรียงความ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ปริญฐานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๑๐ หน้า

อารี สายวร, ความเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไปในชั้นประถมศึกษา ๑ พุทธศักราช ๒๕๐๓
 ปรินทิพอนซ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๓, ๑๓๐ หน้า

อินทร์ กรีกุล, การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำและ
การแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๖ แห่ง
ในจังหวัดนครราชสีมา ปรินทิพอนซ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร ๒๕๐๓, ๑๔๘ หน้า

Best, John W., Research in Education, Prentice Hall of India Ltd., New Delhi, 1963, 320 pp.

Carroll, John B., The Study of Language, Cambridge, Harvard University Press, 1953, 289 pp.

Duker, "Teaching of Listening" Encyclopedia of Educational Research, The Macmilland Company London, 1969, 1522 pp.

Lewis, Norman., How To Read Better And Faster, Thomas Y. Crowell Company, New York, 1951, 416 pp.

Nisbet, J. D. and Entwistle, N. J., Educational Research Methods, University of London Press Ltd., 1969, 192 pp.

Seeger, J. C., "Improving in Language Work," Encyclopedia of Educational Research, edited by Walter S. Monroe, The Macmilland Co., New York, 1959, 1488 pp.

Womack, Thurston H., "Teacher Attitudes Toward Current English Usage," The Educational Digest, Volume 25, November 3, November 1959, 124 pp.

ภาคผนวก

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

๒๒ ตุลาคม ๒๕๑๓

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน ครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม ๑ ชุด

ด้วยข้าพเจ้ากำลังจัดทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาก่อนการสอนภาษาไทย" ในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดราชบุรี โดยมี รองศาสตราจารย์ กุหลาบ มัตถิละมาต - เป็นประธานคณะกรรมการ รวมศูนย์กรรมการ คือ บุชชยาสาสตราจารย์ ดร. ศีลา จายนียโยธิน

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการรวบรวมข้อเท็จจริงและปัญหา ตลอดจนข้อคิดเห็นต่างๆ เพื่อทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย และเพื่อเสนอแนะทางปรับปรุงการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ให้ได้ประโยชน์แก่นักเรียนยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าเชื่อว่า คำตอบและข้อคิดเห็นของท่านมีค่าอย่างยิ่ง และจะได้ยึดเป็นหลักในการศึกษาครั้งต่อไป จึงใคร่ขอความกรุณา ขอท่านได้โปรดให้ความสนใจในการตอบแบบสอบถามนี้เป็นพิเศษ กับใคร่ขอความกรุณาส่งแบบสอบถามนี้คืนมายังข้าพเจ้าโดยส่งกลับคืนไปยังหัวหน้าหมวดการศึกษาอำเภอ ในเวลาอันสมควรแก่ความสะดวกของท่าน หรือหากเป็นไปได้ ในเวลาก่อนวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน นี้

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านคงกรุณาอนุเคราะห์ข้าพเจ้าตามที่ขอรองมานี้ อนึ่ง ข้าพเจ้าขอเรียนให้ท่านทราบไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยว่า ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะได้จัดทำพหุส่วนหนึ่งที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการสอนการเรียนภาษาไทยในสถานศึกษาของท่าน ส่งมายังท่านทันทีที่พิมพ์เสร็จ ขอขอบพระคุณในความร่วมมืออันดีของท่านครั้งนี้ มา ณ บัดนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายทวีศักดิ์ ญาประทีป)

นิสิตปริญญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

ภาคผนวก ก.
รายชื่อโรงเรียน และจำนวนครูที่ใช้ในการวิจัย

ลำดับที่

๑	เมืองราชบุรี	๑
๒	จันทคามวิทยา	๒
๓	วัดบ้านกล้วย	๒
๔	วัดเกาะลอย	๑
๕	วัดคอนทลุง	๑
๖	วัดทุ่งเหาะคบบาง	๑
๗	วัดห้วยไผ่	๑
๘	วัดพเนินพลู	๑
๙	วัดใหญ่อาจทอง	๑
๑๐	วัดบ้านเลือก	๓
๑๑	วัดช่องพราน	๒
๑๒	วัดบางไทรนค	๒
๑๓	วัดหนองโพ	๓
๑๔	วัดเฉลิมอาสน์	๖
๑๕	วัดเจ็ดเสมียน	๒
๑๖	วัดหนองอ้อ	๑
๑๗	วัดบ้านสิงห์	๑
๑๘	วัดคอนกระเบื้อง	๑
๑๙	วัดบ้านหม้อ	๑
๒๐	วัดบ้านฆ้อง	๑
๒๑	วัดชนอน	๑

ลำดับที่

โรงเรียน

๒๒	วัดนางแก้ว	๑
๒๓	วัดกำแพงไถ่	๑
๒๔	วัดหนองปลาหมอ	๓
๒๕	บ้านห้วยกระบอก	๓
๒๖	วัดปรักแรด	๓
๒๗	วัดจันทาราม	๒
๒๘	วัดหนองกบ	๒
๒๙	วัดไผ่สามเกาะ	๑
๓๐	วัดบ้านฆ้องน้อย	๑
๓๑	วัดท่าผา	๑
๓๒	คำเนินสะควก	๖
๓๓	วัดอุบลวรรณ	๔
๓๔	วัดโคกขำรุงราษฎร์	๗
๓๕	วัดคูหาสวรรค์	๕
๓๖	วัดสนามไชย	๖
๓๗	วัดปรกเจริญ	๒
๓๘	วัดบัวงาม	๒
๓๙	บ้านหนองสีก	๒
๔๐	วัดอมรญาติสมาคม	๒
๔๑	วัดกอนคั้ง	๑
๔๒	วัดหัวโพ	๓
๔๓	วัดหลวง	๒
๔๔	วัดกลางวังเย็น	๑
๔๕	วัดบางแพไถ่	๓
๔๖	วัดทาราม	๒

ลำดับที่	โรงเรียน	จำนวนครูผู้สอนภาษาไทย
๔๗	วัดแก้ว	๒
๔๘	วัดคอนกา	๒
๔๙	วัดตากแดด	๒
๕๐	วัดบ้านใหม่	๑
๕๑	ปากทอ	๒
๕๒	วัดทุ่งหลวง	๑
๕๓	วัดหนองกระทุ่ม	๑
๕๔	วัดป่าไถ่	๑
๕๕	จอมมิ่ง	๒
๕๖	วัดรางบัว	๑
๕๗	วัดปากช่อง	๑
๕๘	วัดบ้านบ่อ	๑
๕๙	วัดคานหีบตะโก	๑
๖๐	วัดเกาะศาลพระ	๓
๖๑	วัดเพลง	๓
๖๒	วัดแจ้งเจริญ	๓
๖๓	เทศบาล ๑	๓
๖๔	เทศบาล ๓	๓
๖๕	เทศบาล ๔	๒
๖๖	เขาวัง	๑
๖๗	วัดคอนทูน	๒

ภาคผนวก ข.

ตอนที่ ๑

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่เกี่ยวข้องกับตัวท่าน และเติมข้อความบนเส้นประ

๑. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

๒. อายุ

☐ ต่ำกว่า ๒๐ ปี

☐ ๓๑ - ๓๕ ปี

☐ ๒๑ - ๒๕ ปี

☐ ๓๖ - ๔๐ ปี

☐ ๒๖ - ๓๐ ปี

☐ มากกว่า ๔๐ ปี

๓. ศิษย์สูงสุดในปัจจุบัน

☐ ต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (ม.๓ เดิม)

☐ ประโยคครู ป.ป. ป.กศ. หรือเทียบเท่า

☐ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ (ม.๖ เดิม)

☐ ประโยคครู ป.ม. ป.กศ.สูง อ.กศ. หรือเทียบเท่า

☐ จบชั้นเตรียมอุดมศึกษา (ม.๔ เดิม)

☐ ปริญญา หรือ ป.ม. + ปริญญา

☐ วุฒิอื่นหรือความรู้ที่เทียบเท่าที่ไม่มีวุฒิต่างๆ

๔. ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่งอะไร

☐ ครูใหญ่

☐ ครูประจำชั้น

☐ ผู้ช่วยครูใหญ่

☐ ครูพิเศษ

☐ หัวหน้าหมวดวิชา

๕. ชั่วโมงที่ต้องสอนในแต่ละสัปดาห์

☐ ต่ำกว่า ๕ ชั่วโมง

☐ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง

☐ ๖ - ๑๐ ชั่วโมง

☐ สูงกว่า ๒๐ ชั่วโมง

☐ ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง

๖. ปัจจุบันท่านสอนวิชาภาษาไทยทั้งหมดสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง.....ชั่วโมง

๗. ท่านสอนวิชาภาษาไทยอย่างเดียวหรือทำงานอื่นด้วย

☐ สอนวิชาภาษาไทยอย่างเดียว

- ☐ สอนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่นด้วย (โปรแกรมวิชา).....
- ☐ สอนวิชาภาษาไทยและทำงานด้านอื่นด้วย (โปรแกรมงาน).....
- ☐ สอนวิชาภาษาไทย สอนวิชาอื่น และทำงานด้านอื่นด้วย (โปรแกรมวิชาและงาน).....

๔. ท่านมีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยมากี่ปี ปี

๕. จำนวนนักเรียนในชั้นที่ท่านสอนภาษาไทยมีเท่าไร

- ☐ น้อยกว่า ๑๕ คน ☐ ๓๖ - ๔๐ คน
- ☐ ๒๖ - ๓๐ คน ☐ ๔๑ - ๔๕ คน
- ☐ ๓๑ - ๓๕ คน ☐ มากกว่า ๔๕ คน

๑๐. ท่านได้เพิ่มพูนความรู้ทางภาษาไทยของท่านอย่างไร (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

- ☐ ใ้ถามผู้รู้ ☐ อ่านหนังสือต่างๆ
- ☐ การอบรมหรือสัมมนา ☐ การประชุมระหว่างครูที่สอนภาษาไทยในโรงเรียน
- ☐ อื่นๆ (โปรแกรม).....

๑๑. ปัจจุบันท่านสอนภาษาไทยเพราะเหตุใด (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

- ☐ ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน ☐ สมัครสอนเองด้วยใจรัก
- ☐ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น ☐ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชาที่
- ☐ อื่นๆ (โปรแกรม).....

๑๒. ขณะเป็นนักเรียนท่านชอบเรียนภาษาไทยมากน้อยเพียงใด

- ☐ ไม่ชอบอย่างยิ่ง ☐ ชอบ
- ☐ ไม่ชอบ ☐ ชอบอย่างยิ่ง
- ☐ เฉยๆ

๑๓. ท่านเคยร่วมอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยบ้างหรือไม่

- ☐ เคย ☐ ไม่เคย

ถ้าเคย ท่านได้รับผลจากการอบรมหรือสัมมนาเพียงไร (โปรดใส่เครื่องหมายลงในช่องขวามือ)

ก. เนื้อหาวิชาภาษาไทย

ข. วิธีสอนภาษาไทย

น้อย	ปานกลาง	มาก

ถ้าไม่เคย เป็นเพราะเหตุใด

- ☐ ผู้บังคับบัญชาไม่ส่งท่านไป
- ☐ ท่านไม่ต้องการไป เพราะได้ผลไม่คุ้มกับเวลาที่เสียไปในการอบรมหรือสัมมนา
- ☐ ไม่มีครูสอนแทนท่าน ถ้าท่านไปอบรมหรือสัมมนา
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

ตอนที่ ๒

การดำเนินการสอน

ความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย ของกระทรวง
ศึกษาธิการ พุทธศักราช ๒๕๑๓ มีดังต่อไปนี้

๑. ให้สามารถใช้ภาษาได้ดี ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน
๒. ให้สามารถใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการติดต่อ และแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
๓. ให้ได้ความเพลิดเพลิน จากการอ่านหนังสือประเภทต่างๆ และรู้สึกพอใจเพราะของ
บทประพันธ์ ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะเรียนวรรณคดี ต่อไป
๔. ให้รู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับค้นหาเหตุผลและใช้ดุลพินิจของตน
๕. ให้เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย

ก. การใช้หลักสูตรและประมวลการสอน

๑. ในความมุ่งหมายทั้ง ๕ ข้อ นี้ ท่านสอนได้มากน้อยเพียงใด

ความมุ่งหมายข้อที่	น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด
๑. _____					
๒. _____					
๓. _____					
๔. _____					
๕. _____					

๒. ท่านใช้หลักสูตรภาษาไทยในชั้นนี้อย่างไร (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

- ☐ วิเคราะห์หลักสูตรแปรเป็นพฤติกรรมและยึดหลักนี้
- ☐ สอนตามหนังสือแบบเรียนโดยยึดถือเป็นหลักสูตร
- ☐ เข้าใจความมุ่งหมายของหลักสูตรดีและสอนได้ครบหลักสูตร
- ☐ เลือกสอนเฉพาะที่เห็นว่าสำคัญในหลักสูตรและเท่าที่เวลาอำนวย

๓. ท่านใช้ประมวลการสอนภาษาไทยในชั้นนี้อย่างไร (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

- ☐ ประมวลการสอนชัดเจนเหมาะสม ใช้จนได้
- ☐ เนื้อหาในประมวลการสอนมากเกินไปทำให้สอนไม่ทันหลักสูตร
- ☐ ประมวลการสอนไม่สัมพันธ์กับหลักสูตรทำให้สอนไม่สะดวก
- ☐ ประมวลการสอนไม่เหมาะกับท้องถิ่น ครูต้องเลือกสอนเฉพาะเรื่อง

ข. การดำเนินการสอน

๔. การวางแผนการสอนวิชาภาษาไทย ท่านเคยจัดหรือเข้าร่วมประชุมคณะครูภาษาไทยแต่ละห้องอย่างไร

☐ ไม่ได้ประชุม	☐ ปีละครั้ง
☐ เดือนละครั้ง	☐ ภาคเรียนละครั้ง
☐ ปีละ ๒ ครั้ง	☐ ปีละ ๑ ครั้ง

๕. ท่านวางโครงการสอนภาษาไทยของท่านอย่างไร

- ☐ ท่านกะเวลาเอาเองว่า ควรสอนวิชาใดเมื่อใด โดยไม่กำหนดเวลาแน่นอน
- ☐ ท่านกำหนดเวลาสอนวิชาต่างๆ โดยทำโครงการสอนล่วงหน้า
- ☐ ท่านใช้โครงการสอนที่มีผู้ทำไว้แล้ว
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

๖. ท่านเตรียมการสอนโดยวิธีใด

- ☐ เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์การสอนพร้อมด้วยบันทึกการสอน
- ☐ เตรียมเนื้อหาและอุปกรณ์การสอนโดยไม่บันทึกการสอน
- ☐ ร่างใส่กระดานไว้อย่างย่อๆ
- ☐ เตรียมการสอนและคิดไว้ในใจ
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

๗. ท่านใช้สิ่งต่อไปนี้เตรียมการสอนมากน้อยเพียงใด

	น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด
๑. หนังสือแบบเรียน					
๒. หนังสือคู่มือต่างๆ					
๓. หนังสือหลักสูตร					
๔. ประมวลการสอน					
๕. บันทึกการสอนที่มีผู้ทำไว้แล้ว					
๖. การเตรียมการสอนโดยอาศัย ความรู้ที่เคยเก็บมา					

๘. ท่านเตรียมการสอนของทางหน่วยงานอย่างไร

- ☐ ๑ วันถึง ๑ สัปดาห์
 ☐ ๒ สัปดาห์ถึง ๑ ภาคเรียน
☐ ๒ ภาคเรียนถึง ๑ ปี
 ☐ เตรียมก่อนจะเข้าสอนเป็นรายชั่วโมง
☐ เตรียมเป็นบทเรียน
 ☐ เตรียมเฉพาะบทเรียนที่ยาก
☐ ไม่จำเป็นต้องเตรียมมากนักเพราะสอนจนชำนาญแล้ว
☐ ไม่จำเป็นต้องเตรียมมากนัก เพราะมีหนังสือแบบเรียนเป็นแนวทางอยู่แล้ว
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

๙. ครูและนักเรียนวางแผนการสอนร่วมกันอย่างไร (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

- ☐ ครูให้นักเรียนอ่านหนังสือมาล่วงหน้า
☐ ครูให้นักเรียนอ่านหนังสือล่วงหน้าและเตรียมเรื่องรายงานหน้าชั้น
☐ ครูให้นักเรียนท่องจำข้อที่ยากและหาข้อความที่สำคัญในเรื่อง
☐ ครูให้นักเรียนอ่านหนังสือล่วงหน้า และแลกเปลี่ยนความรู้ในชั้น
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

กรุณาขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือ

๑๖. ท่านใช้วิธีสอนแบบต่างกับวิชาข้างล่างนี้
เป็นงใด

[illegible]

ก. การวางแผนโครงการสอน

๑๑. ท่านในฐานะปรกฏการลงคะแนนการลงวิชาภาษาไทยอย่างไร

- ☐ ทุกครั้งที่สอน

☐ ไม่ค่อยใช้เลยเพราะไม่มี

☐ ไม่ได้ใช้เลยเพราะไม่จำเป็น

☐ บางชั่วโมง

☐ ไม่ค่อยใช้เลยเพราะเวลาสอนน้อย

☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

๑๒. ทานใ้ครูปกครองสอนมากน้อยเพียงใด

๗ มาก

▶ ปานกลาง •

๒
นอย

(ภาตบทยไปรคตบชอ ๑๓ ควย)

๑๓. ทานน้อยเพราะเหตุใด

□ ไม่มีเวลาทำ

๓. ไม่นับงบประมาณ

☐ ในหนังสือแบบเรียนมีภาพประกอบมากแล้ว ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

๓. อื่นๆ (โปรดระบุ)

๑๔. ทานโชอุปการณการสอนเพื่ออุทิศถวาย
ต่อไปนี้เพียงใจ

ไม่ใช
เลย

กอนขวาง
นอย

ปาน
กลาง

คน
คน
คน

มาก
๒
๒๖๖

๑. เพื่อเรากวามสนใจของนักเรียน

๒. เพื่อให้ความกระจ่างในบทเรียน

๓. เพื่อเพิ่มประสบการณ์และขยายความรู้
ให้นักเรียน

๔. เพื่อนำบทเรียน

๕. เพื่อทบทวนและสรุป

๖. เพื่อดึงทักษะ

๗. เพื่อผนวกรวมในการสอนของครู

๘. เพื่อแทนการสอนของครู

๕. เพื่อให้นักเรียนจำบทเรียนโคแมนย่าขึ้น

๑๐. ^๕ อื่นๆ (โปรดระบุ)

๑๕. ท่านใช้องุฏติกการสอนเหล่านี้ในการสอน
ภาษาไทยเพียงใด

๑. รูปภาพ

๒. ป้ายนิเทศ

๓. หนังสือประกอบการคนควา

๘. ภาพยนตร์

๕. ภาพนิ่ง

	ไม่ใช้ เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด
๖. แผนเสียง					
๗. เครื่องบันทึกเสียง					
๘. บัตรคำ					
๙. วิทยู					
๑๐. โทรทัศน์					
๑๑. หนังสือพิมพ์					
๑๒. หุ่นกระบอก					
๑๓. แผนภูมิ					
๑๔. อื่นๆ (โปรดระบุ)					
๑๕. ท่านได้อุปกรณ์การสอนวิชาภาษาไทยจาก แหล่งต่อไปนี้ เพียงใด					
๑. พิพิธภัณฑ์					
๒. สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน					
๓. ทรัพยากรธรรมชาติ					
๔. ห้องสมุดโรงเรียนและห้องสมุดสาธารณะ					
๕. หนังสือประกอบการค้นคว้า					
๖. โบราณสถาน					
๗. สถานที่ราชการ					
๘. สวนสัตว์					
๙. โรงเรียนมีไว้แล้วหรือครูอื่นทำไว้					
๑๐. ผู้สอนเอง					
๑๑. จากนักเรียน					
๑๒. จากครูและนักเรียนช่วยกันทำ					
๑๓. จากที่อื่นๆ (โปรดระบุ)					

[illegible]

	ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด
๓. มีทั้งยากและง่ายสลับกันไป					
๔. เริ่มต้นจากง่ายแล้วยากขึ้นตามลำดับ					
๕. เริ่มต้นจากยากไปหาง่าย					
๖. อื่นๆ (โปรดระบุ)					
๒๓. ในการออกข้อสอบท่านใช้ข้อสอบแบบต่างๆ เหล่านี้เพียงใด					
๑. แบบอัตนัย					
๒. แบบถูก - ผิด					
๓. แบบเลือกตอบ					
๔. แบบจับคู่					
๕. แบบเติมคำให้สมบูรณ์					
๖. แบบอัตนัยปนกับแบบปรนัย					
๗. อื่นๆ (โปรดระบุ)					
๒๔. ในวิชาวรรณคดี ท่านวัดพฤติกรรมของนักเรียน ด้านต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
๑. ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน					
๒. ความกิดเห็น					
๓. เจตนาคติ					
๔. จินตนาการ					
๕. การจับใจความสำคัญได้					
๖. ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่านได้					
๗. อ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธี					
๘. อ่านออกเสียงได้ถูกต้องจังหวะและชัดเจน					
๙. อ่านในใจได้รวดเร็ว					
๑๐. อื่นๆ (โปรดระบุ)					

	ไม่มี เลย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด
๘. เมื่อจบบทเรียนหนึ่งๆ _____					
๙. เมื่อไม่ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า _____					
๑๐. อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					
๒๗. สิ่งที่ท่านปฏิบัติเพื่อการสอน					
๑. เฉลยข้อสอบบางข้อที่นักเรียนถามมากตามค					
๒. เฉลยข้อสอบทุกข้อ _____					
๓. ไม่ได้เฉลยเลย _____					
๔. ถ้ามีเวลาพอก็เฉลยไม่มีเวลาก็ไม่เฉลย _____					
๕. อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					
๒๘. ประโยชน์ที่ได้จากการทดสอบ					
๑. วัดผลการสอนของครู _____					
๒. วัดผลการเรียนของนักเรียน _____					
๓. นำไปปรับปรุงการสอนการเรียน _____					
๔. เก็บคะแนนทางระเบียบของโรงเรียน _____					
๕. เพื่อให้นักเรียนสนใจเรียนเสมอ _____					
๖. อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					

ปัญหาในการสอนวิชาภาษาไทย

ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด (โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือ)

ก. เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอน

เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอน	น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด
๑. ความเหมาะสมของเนื้อหาในหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดให้					
๒. ความเหมาะสมของหลักสูตร วิชา กับวัยของเด็ก					
๓. ความเหมาะสมของหลักสูตร กับการใช้ภาษาในห้องเรียน					
๔. ความชัดเจนแจ่มแจ้งของประมวลการสอน					
๕. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตร					
๖. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับแบบเรียน					
๗. อื่นๆ (โปรดระบุ)					
เกี่ยวกับตัวผู้สอนและวิธีสอน					
๑. ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับระดับความรู้ทางภาษาไทย					
๒. ท่านยังต้องการความรู้ในเรื่องวิธีสอนภาษาไทย					
๓. ท่านมีปัญหาในการพูดภาษาไทยได้ถูกต้องชัดเจน					
๔. ท่านขาดคุณสมบัติประกอบบทเรียนและการสอน					
๕. สุขภาพของท่านไม่สมบูรณ์					
๖. ท่านมีเวลาในการเตรียมบทเรียน					
๗. ท่านมีเวลาตรวจสอบแบบฝึกหัด					
๘. เพื่อช่วยในการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน					
๙. อื่นๆ (โปรดระบุ)					
เกี่ยวกับตัวนักเรียน					
๑. นักเรียนขาดหนังสือเรียนและเครื่องเขียน					

ก. เกี่ยวกับตัวนักเรียน

๑. นักเรียนจากหนังสือเรียนและเครื่องเขียน

	น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด
๒. จำนวนนักเรียนในชั้นที่สอนมากเกินไปจนไม่มี เวลาฝึกทักษะใดตัวถึง _____					
๓. พื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียน แตกต่างกัน _____					
๔. นักเรียนขาดเรียนหรือหนีโรงเรียนบ่อยๆ _____					
๕. ความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาไทย _____					
๖. ความร่วมมือจากครูปกครองทางบ้าน _____					
๗. อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					
ง. <u>เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและห้องสมุด</u>					
๑. โรงเรียนขาดอุปกรณ์การสอนภาษาไทย _____					
๒. โรงเรียนมีอุปกรณ์การสอนแต่ล้าชำยุคเดียวหาย _____					
๓. สภาพห้องเรียนไม่อำนวยในการใช้อุปกรณ์ _____					
๔. ผู้สอนไม่มีเวลาพอในการจัดหาและทำอุปกรณ์ _____					
๕. ผู้สอนขาดความรู้ในด้านวิธีทำและใช้อุปกรณ์ _____					
๖. โรงเรียนมีห้องสมุดแต่ยังไม่มีอุปกรณ์ในการใช้ _____					
๗. โรงเรียนมีห้องสมุดแต่ไม่มีหนังสือที่มี ประโยชน์โดยตรง _____					
๘. อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					
จ. <u>เกี่ยวกับกิจกรรม</u>					
๑. ความร่วมมือและความสนใจของนักเรียน ในการจัดกิจกรรม _____					
๒. กิจกรรมทำให้เสียระเบียบวินัยในวันเรียน _____					
๓. สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม _____					

	น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด
๔. ไม่มีเวลาจัดกิจกรรม _____					
๕. จัดกิจกรรมแล้วทำให้ลวนไม่ทันหลักสูตร _____					
๖. อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					
ฉ. <u>เกี่ยวกับการวัดผล</u>					
๑. ความเหมาะสมของวิธีวัดผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน _____					
๒. ยังต้องการความรู้ในการสร้างข้อทดสอบ แบบอัตนัย _____					
๓. ยังต้องการความรู้ในการสร้างข้อทดสอบ แบบปรนัย _____					
๔. การขาดอุปกรณ์ในการจัดทำข้อสอบ _____					
๕. การขาดแคลนหนังสือที่อธิบายเกี่ยวกับการวัดผล _____					
๖. ปัญหาการทดลองในการวัดผล เช่น ไม่ทอง การให้นักเรียนสอบตกมาก _____					
๗. อื่นๆ (โปรดระบุ) _____					

ตอนที่ ๔

ข้อคิดเห็นและความต้องการของครูผู้สอนภาษาไทย

ท่านมีข้อคิดเห็นและความต้องการ เกี่ยวกับสิ่งที่ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด (โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือ)

ก. ความมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร

	น้อยที่สุด	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มากที่สุด
๑. ความเหมาะสมของเนื้อหาในหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดให้					
๒. ความละเอียดในการกำหนดเนื้อหาในหลักสูตร					
๓. ความมุ่งหมายของหลักสูตรควรได้รับการเปลี่ยนแปลง					
๔. เนื้อหาวิชาภาษาไทยในหลักสูตรเหมาะสมกับนักเรียนเพียงใด					๕
๕. อื่นๆ (โปรดระบุ)					
ข. แบบเรียนและหนังสือแบบฝึกหัด					
๑. แบบเรียนภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเหมาะสม					
๒. แบบเรียนวรรณคดีไทยคัดเลือกเรื่องให้นักเรียนเรียนเหมาะสม					
๓. ท่านต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงแบบเรียน					
๔. ท่านต้องการคู่มือประกอบการสอนและหนังสือสำหรับคนกว่าเกี่ยวกับภาษาไทย					
๕. แบบเรียนเป็นประโยชน์ต่อการสอน					
๖. ท่านต้องการหนังสือแบบฝึกหัดสำหรับฝึกทักษะ					
๗. อื่นๆ (โปรดระบุ)					

ค. ขอคิดเห็นและความต้องการอื่นๆ

๑. ท่านต้องการให้มีการอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับ
วิชาภาษาไทยในระดับนี้

๒. ท่านต้องการให้ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอน
ภาษาไทยของท่านเพียงใด

๓. ท่านต้องการความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์
เพียงใด

น้อย ที่สุด	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก ที่สุด

๔. ท่านต้องการให้ผู้บังคับบัญชามิใช่สนับสนุนการสอนภาษาไทยของท่านอย่างไร

๕. ท่านต้องการความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์อย่างไร

๖. อื่นๆ (โปรดระบุ)

ประวัติย่อของผู้วิจัย

เกิด ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ ต. บางนกแขวก อ. บางฉกร์ จ. สมุทรสงคราม
การศึกษา

๒๕๕๕ จบ ม.๖ โรงเรียนกำเนินสะดวก : สายธรรมจันทร์ "

๒๕๖๑ จบ ป.กค. โรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรี

๒๕๖๓ จบ ป.กศ.สูง วิทยาลัยครูบ้านสมเ็จเจ้าพระยา

๒๕๖๖ สอบโท พ.ม.

๒๕๖๖ จบ ก.ศบ. สาขาประถมศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

การรับราชการ

๒๕๖๓ ครูโรงเรียนวัดหนองโพ อ. โพธาราม จ. ราชบุรี

๒๕๖๔ ทหารเรือ สังกัดกองพันทหารราบที่ ๔ กรมนาวิกโยธิน สังกัดที่

๒๕๖๖ ครูโรงเรียนวัดหนองโพ อ. โพธาราม จ. ราชบุรี